

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Gyllembourg-Ehrensverd, Thomasine
Christine.; af Forfatteren til "En Hverdags-
Historie" [Thomasine Christine Gyllembourg-
Ehrensverd] ; udg. af Johan Ludvig Heiberg.
Noveller, gamle og nye

Titel | Title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Vol. 2

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : Reitzel, 1833-1834

Fysiske størrelse | Physical extent:

3 bd.

DK

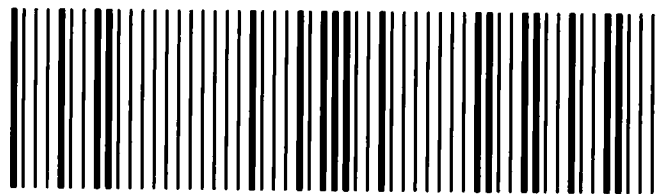
Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130011720332

D o v e l l e r,

gamle og nye,

af

Forfatteren til

"En Hverdags - Historie."

Udgivne

af

Johan Ludvig Heiberg.

Andet Bind.

Slægtstab og Dævelstab.

Mesalliance.

Kjøbenhavn, 1833.

Paa Universitets-Boghandler E. N. Keihels Forlag.

Trykt hos P. N. Jørgensen, Pilestræde Nr. 110.

Forerindring.

Uf de to i dette Bind indeholdte Noveller er den første, "Slægtskab og Djævelskab," ordret aftrykt efter den flyvende Post, kun med lignende ubetydelige Rettelser, som de i Forerindringen til første Bind omtalte, til hvilke enhver Revision af ældre Arbejder opfordrer.

Den anden Novelle, "Mesalliance," er ny. Da denne, under Forfatterens Udarbeidelse, har faaet en større Udstrækning, end han først havde formodet, kunde nærværende Bind ikke, uden at blive uforholdsmæssigt stort, rumme hvad der endnu

er tilovers af hans allerede trykte Noveller. Dette vil derfor optages i et tredie Bind, til hvilket han har ifinde at levere een eller to nye Frembringelser i samme Fag.

U d g i v e r e n .

Slægtskab og Djævelskab.

11-11-1964

Første Capitel.

Slægtskab.

Den gamle Commandeur taug, med en bekymret og forlegen Mine. Han blæste Røgen af sin Cigarre op i Beiret, og syntes at betragte de underlige blaae Skyer, som den dannede ved Skinnets af Lampen. Hans Broder, Etatsraad Haldorf, betragtede ham taus, og i hans blege Ansigt, i hans matte Dine viste sig et særegent Udtryk af Forundring og Misfornøielse. Endelig brød han Tausheden, og sagde: "I Sandhed, min Broder! jeg havde ventet mig et andet Svar paa mit Forslag. Jeg gjør din Søn dette Tilbud, fordi han er din Søn, og fordi jeg ærer og agter ham. Betty er en smuk, en velopdragen Pige. Den betydelige Formue, hun skal bringe ham, er vel heller ikke at foragte. Har din Søn i Udlandet indgaaet nogen anden Forbindelse, saa fortjener jeg vel i det mindste at du betroer mig det, nu da det angaaer mig."

”Kjære Wilhelm!” svarede Commandeuren, og trykkede med sin varme Kæmpehaand Broderens kolde, skjælvende Hænder: ”Kjære, gode Wilhelm! jeg takker dig! Tro ikke at jeg er ufølsom ved din Godhed. Hvad min Søn i dette Dieblif har isinde, veed jeg ikke; jeg troer ikke, at noget fremmed Baand binder ham. Jeg har i lang Tid ikke havt Brev fra ham, eller skrevet ham til, eftersom jeg hver Dag venter ham hjem, men jeg taug fordi — — fordi — — bliv ikke vred! fordi jeg synes at min Søn og jeg, ved at modtage dette dit Tilbud, udrække vore Hænder efter det som ikke er vort, ikke bør blive vort.” —

”Hvorledes!” raabte Haldorf, ”er min Formue ikke min? Kan jeg ikke give den til mine Brødres Børn?” — ”Nei,” svarede Commandeuren, ”det kan du ikke — ikke med Rette. Du har selv en Datter og en Datters søn.” — ”Og hvor staaer det skrevet,” sagde Haldorf, ”at en Mand skal lægge Skilling paa Skilling for at efterlade til et eneste Børn, hvad som var nok til at forsøde Fleres Liv; og at han ikke, medens han lever, maa bortgive noget af sin Eiendom, for at gjøre dem lykkelige, som han elsker, om de endogsaa ikke skyldte ham dette usle Liv? — Hør, jeg vil gjøre dig et ordentligt Regnskab for min Huusholdning og for mine Planer. For endeel Aar siden, da jeg realiserede mine Eiendomme, eiede jeg i egentlig Formue 250,000 Rd. Det ene af

disse Hundredetusind anvendte jeg til min Datter, da jeg giftede hende. Hvad der af denne Sum ikke blev brugt til hendes Udstyr, til at sætte i Enkekassen for hende, det fik hun i Medgift, det blev i rede Penge udbetalt til hendes Mand Dagen efter Brylluppet. Halvparten af min nuværende Formue vil jeg nu paa samme Maade anvende for vor Broderdatter, Betty, som jeg anseer for min anden Datter, og vil gifte med din Søn; og den resterende Halvpart vil jeg forbeholde mig selv, medens jeg lever; Renterne heraf og Indtægterne af mit Embede ere meer end nok til rigeligt Udfomme for mig og Mine; og efter min Død vil jeg efterlade denne Capital til min Dattersøn, den lille Wilhelm, om han lever, det lille, fine Barn. Saaledes troer jeg ikke at have forurettet min Datter, der paa denne Maade jo i alle Tilfælde er forsørget — Du tier, Lorenz? Hvad mener du?”

Med Taarer i Øinene, og med en Stemme, hvis heftige Klang kontrasterede forunderligt med det bløde, veemodige Udtryk af hans Ansigt, udbrød Commandeuren: ”Hør, min Broder! jeg er en gammel Sømand, jeg kan ikke forstille mig, skjøndt Gud veed hvor nødig jeg vil saare dig. Du har ikke forurettiget din Datter, siger du? Stakkels Rosine! forurettet! det vil lidt sige! Døffret hende, det har du! — Jeg veed bedst, hvad jeg leed den Dag, da denne min Diesteen blev saa:

dan givet Fanden i Bold, da den deilige, søde, velsig-
nede, sextenaarige Pige, med forgrædte Dine, bleg som
en Lillie, i hvide Klæder, pyntet med Blomster, ret
som et Offerlam, stod for Brudeskammelen med det sa-
lig Ujen, den flau, fordrufne, forbandede Dreng, den
Spillefugl, der ikke var værd at hun skulde træde paa
ham med sine smaa Fødder, og blev viet til ham i den
algode Guds hellige Navn. Ja den gode Gud maa
give sit Navn til meget, der vistnok er ham en Afsty.
Det har han tilfældes med mange store Potentater. —
Nok er det, det Bryllup glemmer jeg aldrig.”

Haldorf havde reist sig, og gik heftigt op og ned
ad Gulvet. Endeligen afbrød han Commandeurens fly-
dende Talestrøm. ”Den salig Eduard var din Bro-
dersøn saavel som min. Lad ham nu hvile i sin Grav.”
— ”Ja, lad ham det,” svarede Commandeuren, ”jeg skal
saamæn ikke kalde ham her tilbage. Det var det Bedste
han gjorde siden han blev født, det var det, at han
døde. Havde han kun gjort det før, inden han fik ødt
og bortspilt Rosines Formue! — Hvad har hun nu,
stakkels Barn?” — ”Alt hvad hun ønsker sig,” udbrød
Haldorf: ”Intet, der kan glæde hende, lader min Kjær-
lighed hende mangle. Elsker jeg hende ikke høiere end
mig selv? Ere hun og hendes Barn ikke min eneste Trøst
og Glæde?” — ”Det skulde Ungen falde paa,” svarede
Commandeuren, ”naar man har sin Gang her i Huset,

og seer vor huldsalige Svigerinde og hendes Slæng holde Selskaber, Vire; og andre Baller, i den samme Etage, som blev indrettet til Rosine; medens hun selv besteden, skjulende sig og sit Barn i to, smaa affides Bærelser, har overladt alt Herredømme og Raadighed til sin Svigermoder, din Broderkone, der gjør Honneurs, og er Frue i Huset til min og Alles Ærgrelse.”

— Haldorf afbrød ham: ”Det har Rosine intet imod, det blev saaledes afgjort, da hendes Mand var død. Hun var frugtsommelig, nær ved sin Medkomst, og ønskede kun No.” ”Ja,” raabte Commandeuren, ”den har hun min Sjæl rigtig nok faaet med sin Svigers moder og hendes Huus! — Gud forbarne sig! hvilken Menage! men du kan medrette sige, at det kommer ikke mig ved, og det er egentlig heller ikke hvad jeg vilde sige. — Men derimod vilde jeg bede dig betænke, at Rosine kun er tyve Aar, at hun er dillig som en Engel, at hun har været gift mod sin Willie paa sexten Aars Alder, og var Enke inden hun var sytten. Skulde hendes Regning med Livets Glæde alt være sluttet? Hvad skulde hindre hende fra at gifte sig igjen? Det er ikke hendes Skyld at hendes Formue er bortødslet. Skal Betty have den Medgift, der tilkommer din Datter?” — ”Min Datter vil ikke gifte sig,” svarede Haldorf, ”hun lever ganske for sit Barn. Hun har havt og har Tilbedere nok; hun bryder sig aldeles ikke om

nogen af dem." — Med ubeskrivelig Godhjertighed tog Commandeuren sin Broders Haand, saae ham ind i Dine, og sagde rørt: "Wilhelm! du mener det saa godt! jeg veed det, der er ikke ond Blaadstraabe i dig, og jeg har Uret, naar jeg ikke gjengjælder din gode Mening med Fortrolighed. Jeg vil sige dig alting reent ud. Min Robert, som du vil gifte med Betty, han har elsket Rosine fra den Time han som en ung og vild Knøs paa to og tyve Aar kom her hjem med mig fra min lange Reise. Du veed, jeg havde taget ham med paa Slæbetouget fra England, hvor han i to Aar havde været hos sin gamle Ven og Belynder. Da saae han sin lille Cousine, som dengang kun var tolv Aar, og jeg mærkede snart, at et Barn var blevet Studentens Herre og Mester, thi Fromhed og milde Sæder dæmpede hans heftige Sind fra samme Time. I tre Aar havde han sin daglige Gang i dit Huus, og — jeg veed ikke — men jeg troede ogsaa at din Datter elskede ham." — Haldorf saae paa sin Broder med et Ansigt, som om han blev til Steen af Forundring. Commandeuren lod sig ikke forstyrre, men vedblev rolig: "Roberts høieste Ønske havde været at komme til at reise udenlands paa sine Videnskaber; nu blev det opfyldt, men den der ikke var glad, var ham. Det kom til en Forflaring mellem os, hvori han tilstod mig sin Kjærlighed, men tillige sin Beslutning, ikke at binde den femtenaarige

Rosine ved noget Løfte. Elsker hun mig, som jeg hende, sagde han, da bevarer hun mig sit Hjerte og sin Tro: skab uden Løfter og Afstaler, ja endogsaa uden at faae Breve fra mig. Kan hun ikke dette, er hun ikke det Ideal som jeg ærer og tilbeder i hende. — Jeg vilde modsætte mig hans overspændte Ideer, men han sagde, at en saadan Prøve paa hendes Trofasthed var nødvendig til hans Nølighed. Jeg kjender ham. Hans Sjæl er ligesaa brændende lidenskabelig, som ærlig og vennehuld, og jeg lod ham i denne hans egen Sag handle efter sit eget Hoved, det har jeg altid gjort.”

”Derom har Du aldrig tilforn nævnet et Ord,” sagde Haldorf. — ”Naar skulde jeg vel nævnet det?” svarede han: ”Strax efter Roberts Afreise seilede jeg jo ogsaa min Kaas, og da jeg Naret efter kom hjem, var din Datters Bryllup bestemt til den næste Dag. I havde jo Hast for at faae den Ondes Billie gjort, inden vor Herre kunde faae en Engel sendt til at forpurre det. Jeg var ordentlig raadvild. Efter Roberts Yttringer var jo Alting ude. Rosine havde ikke bestaaet Prøven. Smidlertid gif jeg til hende, for at tale et fornuftigt Ord med hende, men jeg traf hende ikke, og Dagen efter stod hun Brud. — Nu i Guds Navn! hun har siden den Tid vundet hundrede Procent i mine Dine. Mangen Mand maa i Conduite staae tilbage for dette Barn. Den Prøve, hun har bestaaet, er bedre end

den, Robert meente, og dersom han heri tænker som jeg, og du er af min Mening, saa kunde vi maaskee endnu see vore Børn lykkelige.”

”O Gud!” raabte Haldorf: ”o Gud! hvor du bedrøver mig! Umuligt! Rosine er et Aar yngre end Betty. Hun og hendes Moder have sat deres hele Hjerte til den Plan, at hun skulde ægte din Robert. Nei, nei, min Datter kan ikke staae Bettys Lykke i Veien.”

Commandeuren begyndte at tabe Taalmodigheden. ”For Satan!” raabte han, ”hvad er dette for Narrestreger? Er din egen Datter, din gode, elskværdige Datter, dig ikke nærmere end denne forskruede Betty?” — ”Nei, nei,” raabte Haldorf heftig: ”Ingen i Verden er mig nærmere end min Broder Theodors Børn.” — ”Er du gal, Mand?” sagde Commandeuren ganske forundret: ”Hvad skal man tænke om Dig?” — ”At jeg er den ulykkeligste og strafværdigste af alle Syndere,” skreeg Haldorf med fortvivlet Stemme, og idet han nærmede sig sin Broder, sagde han, næsten hviskende, med skjælvende Læber: ”Bed du det ikke? See paa mig! Seer du ikke Cains-Mærket i min Pande? Jeg kan godt see det selv.” — Forsærdet foer Commandeuren sammen. ”Du er vanvittig,” sagde han: ”Du! Aldrig! Han selv, han levede som en Nar, og døde iligemaade.” — ”O ti!” afbrød Haldorf ham: ”Jeg støbte

den Kugle, hvormed den Ulykkelige, forladt af sin Broder, fortvivlende om Hjælp af Gud og Mennesker, gjorde Ende paa sit Liv, og paa min evige Fred, ja paa mit egentlige Liv. I mine bedste Aar er jeg bleven en Olding, udtørret paa Sjæl og Legeme. Du skulde seet ham hiin rædsfulde Nat, da han laae der, svømmende i sit Blod, ukjendelig, udslettet hvert Spor af menneskeligt Udseende, da hans Kone, hylende af Fortvivlelse, rev sine Børn op af Søvnene, stillede den stakkels tiaarige Eduard, bleg og skjælvende, hen ved min Side, fastede den lille Betty for mine Fødder, og raabte: Der, Brodermorder! dræb nu ogsaa disse Faderløse. — Da svor jeg en hellig Eed, at disse Børn skulde være mig nærmest af Alt, nærmere end min egen spæde Datter, at min Bod, min Anger” ”For Guds Skyld, kjære Broder,” udbrød Commandeuren, ”fat dig! du skjælver, sæt dig ned, kom til dig selv, og lad os tale roligt sammen, som det sømmer sig for Mænd, prøvede i Medgang og Modgang.”

Da Haldorf nogenledes havde fattet sig, sagde han: ”Jeg vil fortælle dig Alting. Siden jeg mistede min bedste Veninde, min herlige Svigermoder, har ingen menneskelig Trøst naaet mit sønderknuste Hjerte.” Og nu berettede han med levende Træk, og forstørrende sin egen Uret, de Omstændigheder, som Commandeuren til:

forn kun dunkelt, og aldrig af hans egen Mund, havde hørt omtale, og med hvilke vi herved i Korthed ville gjøre vore Læsere bekendte, idet vi tillade os at gaae mange Aar tilbage i Tiden.

U n d e t C a p i t e l.

D j æ v e l s k a b.

Wilhelm Haldorf befandt sig i sin Ungdom i en uheldig Stilling. Som en fader- og moderløs Yngling uden Formue var han kommen til Kjøbenhavn fra en af de lærde Skoler i Provindserne. Med et godt Hoved og Flid var det lykkedes ham med Ære at bestaae sine academiske Prøver, og, ved at give Underviisning, stræbte han trolig at fortjene sit Brød, og saa lidt som muligt at behøve Understøttelse af sin Broder Theodor, som, langt ældre end han, for mange Aar siden var Embedsmand, og gift med en Kone der aldeles beherskede ham. I deres Huus maatte den stakkels Wilhelm tømme den bittere Kalk som formuende Paarørende saa ofte byde den fattige Slægtning, der aldrig synes dem noksom at kunne betale deres knap tildeelte Belgjerninger ved Ydmyghed og Tjenstagtighed. Wilhelm maatte under-

vise sin Broders lille Søn, der havde lige saa liden Lyst til at undervises, som Wilhelm til at undervise ham; han maatte daglig bortgive hele Timer af sin kostbare Tid, for at besørge alle slags Grinder for sin Fru Svigerinde, men derfor nød han ogsaa hver Middag ved hendes Bord et af tusinde Ubehageligheder og Bitterheder frydret Maaltid. Den ædle, kun altfor blødhjertede og phantasterige Yngling var forgaaet i denne Omgivelse, dersom han ikke havde havt et Tilflugtsted, hvor han hver Aften i en yderst simpel lille Kviststue glemte sin Broders paa en stor Fod indrettede Huus; thi, istedetfor at man ofte i hans Svigerindes Cirkler kunde fristes til at troe, at Folk af den laveste Klasse gjorde Selskab i et Herstabs Sale, saaledes maatte man i Wilhelms kjære Fristed troe, at en af Skjæbnen forfulgt Fyrstinde havde skjult sig oppe i denne Kvistsal, lig en Fugl der skjuler sin Rede under Taget, saa nær muligt den beslægtede Himmel. Denne Fyrstinde var imidlertid ingen anden end en brav Militairs Enke, der, begavet med alle Fortrin, undtagen dem som den blinde Lykke skjænker, i Stilhed havde opdraget en smuk og elskværdig Datter, der nu stod i sin skønneste Ungdomsflor, og hvis Yndighed og venlige Omgang var den Livsbalsam, der styrkede Wilhelms Mod, og den eneste Gjenstand for hans, desværre, kun lidt sandsynlige Drømme.

”Men Lykken verler ofte om.” Med Et var den fattige, saa lidet agtede og skaandede Wilhelm en høit æret og afholdt Broder og Onkel i Theodors Huus. En gammel Slægtning, der havde staaet Fadder til Wilhelm, døde og efterlod et Testament, hvori han indsatte denne sin Gudsøn som eneste Arving til en betydelig Formue. Enhver vil gjætte, at Wilhelm fastede sig og sin Nidgdom for den før omtalte unge Piges Fødder. Han ægtede sin Sophie, og var lykkelig, altfor lykkelig maaskee til at kunne være det længe. Theodor og hans Kone, høitlig misbilligende hans Giftermaal, og beskyldende ham for Utaknemmelighed inod dem for al deres Godhed, havde næsten ganske trukket sig tilbage fra ham og hans Huus. Den ældste Broder, Commandeuren Lorenz Haldorf, en udmærket Søofficier, som næsten altid tumledees paa Søreiser, var Enkemand, og hans eneste Søn blev opdragen hos en Videnskabsmand af sin Moders Familie, uden at see synderligt til sin Faders Slægt. Efter tre Aars Ægteskab fødte Sophie en Datter, som den lykkelige Wilhelm med Henrykkelse modtog i sine Arme. Men dette Dieblif var ogsaa Culminationspunctet for hans jordiske Lykke. En smertelig Sygdom greb den unge Moder, og førte hende med langsomme, men sikke Skridt hver Dag nærmere til Dødens Porte. — Der gives et bibelsk Udtryk, som er meget træffende, nemlig: Ddelæggelsens Bederstyggelighed. For hvert menneskeligt

Hjerte er det vederstyggeligt at see Ddelæggelsens Spoer i det der nys var skjønt; var denne Gjenstand end i sig selv kun af ringe Værd eller fremmed for os. Men er denne Følelse allerede i Almindelighed saa sørgelig, hvad maa da ikke Den føle, der seer et elsket Bæsen vaande sig under Smerter, Den, som hver Nat hører den fromme Stemme flage, hver Morgen seer den yndige Skikkelse med en Blomst mindre af Livets Roser? Saaledes var nu den før saa lykkelige Wilhelms Skjæbne; saaledes levede han en lang Tid, mellem Haab og Angst, med et stedse tungt Hjerte. Altfor tilbøielig til at lade een Interesse ganske optage alle andre, var han i dette Dieblik vel at undskylde, om han ikke havde Tanke og Følelse uden for sin Hustrues Lidelser og sine egne.

En Dag kom Theodor, efter lang Tids Fraværelse, til ham, og betroede ham med Bekymring, at hans Formues; Omstændigheder vare i største Uorden, og at han ingen Redning svidste uden i hans broderlige Bistand. Til denne Redning behøvede han en Sum af flere tusinde Rigsdaler. Wilhelm svarede, at han var villig til den Tjeneste, hvorom hans Broder bad, men at han først om et Par Maaneder kunde faae saa stor en Sum til sin Raadighed, og at han endda kun var istand til at skaffe den efterhaanden, ikke paa eengang. Intet er værre for alt Godt i Verden end Hastværk. Wilhelm længtes efter at blive ene med sin Sorg eller

sin syge Hustru, Theodor mærkede hans ikke gode Stemning, og gik bort, uden nærmere Forklaring. Kort efter kom en bekjendt Nagerkarl til Wilhelm, og tilbød sig at laane hans Broder den Sum, han behøvede, mod hans Caution, og paa nogle høist uforstammede Vilkaar. Fortrædelig afflog Wilhelm at indlade sig heri. Han fik et Brev fra Theodor, af hvis tvetydige Uttringer Wilhelm fattede den Tanke, at Theodors største Ulykke bestod i Frygt for at hans Kone skulde erfare, at den Formue, hun havde bragt ham, var tabt. Wilhelm svarede, at han ikke kunde indlade sig med den omtalte Blodsuger.

Nogle Dage efter var Sophie meget slet, og hendes Mand sad ved hendes Seng med et beflemt Hjerte. Pludselig blev han kaldt ud, da Theodor var der, for at tale med ham. Wilhelm førte ham ind i sit Værelse, hvor han selv blev staaende ved Vinduet, for længselsfuld at see efter den ventede Læge. Man taledes frem og tilbage. "Hør, Wilhelm," sagde Theodor, "du kjender ikke min sande Stilling. Du er betagen af Sorg over din Kone. Du kan troe, hun er lykkeligere end min, ja hun ligger paa Roser i Sammenligning med hvad jeg lider!" — Intet Uheldigere kunde falde Theodor ind at sige, end disse Ord. Wilhelm, inderlig oprørt derover, sagde koldt: "Jeg bliver ved mit Løfte; Mere kan og vil jeg ikke gjøre. Jeg har nogle faa hundrede Rigsdaler liggende, dem vil jeg dele med dig, om du er

forlegen for Øeblikket; ellers maa du vente til den Tid, jeg har bestemt." — "Det kan ikke hjælpe mig," svarede Broderen. — "Der kommer min Kones Læge," sagde Wilhelm: "jeg kan ikke tale længer med dig." — "Jeg beder dig, Broder!" raabte Theodor ængstelig: "forlad mig ikke saaledes!" — "Jeg kan ikke blive, jeg kan ikke sige dig noget bedre," raabte Wilhelm, og rev sig løs. — "Er dette dit sidste Ord?" sagde Theodor. — "Det sidste," svarede den Anden, og ilede bort, uden at ane, at disse bogstavelig vare de sidste Ord, han talte til sin ulykkelige Broder.

Den øvrige Dag veeg han ikke fra Sophies Seng. Om Aftenen bragte man ham en Seddel fra Theodor. Beskjæftiget med den Syge, der i dette Dieblik var meget slet, puttede han den til sig, uden at læse den. Mod Midnat standsede den Lidendes Smerter, hun faldt i en stille Slummer, og Wilhelm forlod hendes Kammer, og traadte ind i sit eget Værelse. Det Første, der faldt ham i Pine, var den Stol, hvorpaa Theodor havde siddet; den stod endnu paa et usædvanligt Sted. Han erindrede sig nu Sedlen, tog Plads paa samme Stol, satte Lyset for sig, og aabnede Sedlen, medens han i det samme bemærkede, at et nærstaaende Uhr langsomt begyndte at slaa Tolv, og han havde alt læst Sedlen, da det endnu tiltalte ham det sidste Midnats: slag. Seddelen lød saaledes:

"Jeg vil sige dig den rene Sandhed, og da kan
 "du være min Dommer til Liv eller Død. Jeg har
 "angrebet den Kasse, jeg har under Hænder, og
 "mangler de 11,000, jeg bad dig om. Jeg er under:
 "rettet om, at der i Morgen tidlig skal ske Undersø:
 "gelse om Kassens Tilstand, og da man har Mis:
 "tanke til mig, er der truffet Anstalter til at forsikre
 "sig min Person. Jeg kan ikke overleve min Banære;
 "min Beslutning er tagen, og kommer du ikke til
 "mig inden Midnat med Raad og Trøst, vil du ikke
 "mere finde "din ulykkelige Broder."

Med Angstens Jilsomhed fløi Wilhelm til sin Bro:
 ders Huus. — Forsilde! — Den Rædselstime, han her
 oplevede, greb som en Dødningehaand ind i hans friske
 Liv, saa det visnede fra denne Stund. Ranat ud paa
 Matten gik han hjem gjennem de øde Gader. Han for:
 færdedes ved Lyden af sine egne Skridt; og, om Stene
 kunde græde, da maatte denne eensomme Vandrer have
 bevæget dem til Taarer.

Fra dette Dieblik af vare Theodors Efterladte hans
 første Tanke. Med store Opoffrelser dækkede han Bro:
 deren's Kassemangel, og søgte at skjule denne og hans
 Dødsmaade. Han traf Anstalter til Børnenes Opdra:
 dragelse, og til deres og Enkens Forsørgelse.

Blomsterne paa Theodors Grav vare endnu neppe
 visnede, førend en ny blev gravet for den elskværdige

Sophie. Dette uerstattelige Tab, som faa Dage tidligere vilde have styrtet Wilhelm i en Smertens Afgrund, bar han nu med Fatning. Hans Svigermoder tog, efter hans Ønske, i Huset til ham, og opdrog den spæde Rosine; og dette Barn savnede ikke en Moder, og Wilhelm ikke en viis og kjærlig Veninde, førend hun til Begges Ulykke døde, da hendes elskede Datterdatter mindst kunde taale dette Tab. Fra dette ulykkelige Dieblif fik Theodors Enke et Herredømme over Wilhelm, som han ikke var sig klart bevidst, men ganske tilskrev hiint Løfte og sin Unger, men som Frue Haldorf misbrugte, hvilket hun fra sin Side heller ikke var sig klart bevidst, men skrev det paa sin moderlige Kjærlighedens Regning, og ansaae ethvert Offer som en skyldig Tribut til Ulykken. Efter sin Søns Død, der i ti Maaneder var Rosines Egtemand, vidste hun saaledes at benytte Omstændighederne, at hun som Frue i Huset drog ind til Haldorf med alt sit Huussinde, der, foruden flere Tjenestefolk, bestod af hendes Datter Betté og en Herr von Grünau, der alt før Theodors Død var, fra en Ben af Huset, stegen lidt efter lidt til et uadskilleligt og uundværligt Medlem af Familien. — Saaledes levede nu disse Mennesker daglig sammen i det Haldorfske Huus, udvortes forenede, men indvortes adskilte ved bittere Følelser. En fortrolig Samtale, ja blot en fri og tvangløs Meddelelse af individuelle

Tanker og Meninger var for stedse bandlyst af deres Kreds. —

Da Commandeuren med hjertelig Deeltagelse havde hørt sin Broders Bekjendelser, anvendte han Alt hvad Fornuft og broderlig Kjærlighed kunde indgive ham, for at gyde Trøst og Kraft i Haldors's syge Sjæl. "Du har feilet," sagde han, "men haardt har du ogsaa bødet, og den Døde, for hvis Skyld du har lidt alt dette, er jo tusinde Gange lykkeligere end du." — Ogsaa dette var et uheldigt Ord; Haldors blev endnu mere bedrøvet derved, og tilstod, paa Broderens Spørgsmaal, at han troede, den ulykkelige Theodor havde, som man siger, ingen No i Graven. — "Du bebrejder mig stedse Nofines Skjæbne," sagde han, "men ogsaa i denne Sag dømmes du mig, uden at kunne sætte dig ind i min Tankegang. Det forekom mig saa naturligt at forene Theodors Søn med min Datter, og derved gjøre ham til min Søn og Arving. Eduard var en ung, smuk Mand; jeg havde aldrig hørt noget Ondt om ham; han var, i Henseende til sin borgerlige Stilling, i en god Wei. Men min Datter viste dette Parti fra sig med største Afsky. Hun bad mig saa bønlig, hun rørte mig inderlig; og en Aften, da hun, efter en saadan Samtale, havde forladt mig, og var gaaet ind i sit Kammer, blev det Dnske, at bryde denne Forbindelse, saa levende hos mig, at jeg besluttede strax i denne

Hensigt at gaae hen til min Svigerinde, som boede i Nærheden.

Det var sildigt ud paa Aftenen, hun var alt gaaet ind i sit Sovestue, men var dog saa høflig at modtage mit Besøg, og kom i samme Minut ind til mig i Dagligstuen, halv afklædt, med et Lys som hun satte i en Krog af Bærelset. Jeg var noget forlegen; hun forekom mig ogsaa forvirret. Jeg fortalte hende min Samtale med min Datter; men ligesom jeg vilde begynde paa at forlange mit Løfte tilbage angaaende dette Gistermaal, saa — tænk dig min Skræk — saa gaaer sagte Døren til Sovestuen op, og paa Dørtærskelen viser sig en hvid Skikkelse i lange Liigklæder. Den stod ubevægelig; Maanen skinnede ind ad Vinduet, dens Lys faldt lige paa den. De usikre Træk, som Dødens Haand havde berørt, dirrede ved Maanens Straaler og det matte Skin af Natlyset. Men tydeligt saae jeg de brustne Dine, det dødblege Ansigt." — "Bedrageri!" raabte Commandeuren: "forbandede Intriguer!" — "Nei, nei," raabte Haldorf: "saaledes seer ingen Levende ud! Og hvor var Bedrageri tænkeligt her? Ingen anede mit Komme, mindre mit Grinde. Min Svigerinde faldt med et Skrig i Afmagt. Det lod som om Skikkelsen vilde nærme sig. Greben af en panisk Skræk, løb jeg hjem. Min stakkels Rosine, urolig over at jeg, mod al Sædvane, var gaaet ud saa

silde, kom mig imøde. Jeg fortalte hende mit Syn. Al min Sorg, som hun i Forveien kjendte, udøste jeg i hendes barnlige, fromme Hjerte, og hun gav mig sit Ja til en Forbindelse, der syntes besluttet, om end ei i Himlen, saa dog i hine dunkle Regioner, hvorhen Mennesket ikke kan vende sine Bine uden Gysen og Ærefrygt."

Commandeuren taug, og takkede Gud, da endelig denne melancholske Aften med sine sørgelige Samtaler var tilende. Tankesfuld og bekymret gik han hjem, og først efter nogle Dages Forløb føre vi ham og vore Læsere tilbage til dette samme Huus, men ved lyst Solskin, og mellem lysere Skikkelser.

T r e d i e C a p i t e l.

Familie - Conversation.

"Her er Brev fra min Robert," sagde Commandeuren, idet han traadte ind i Haldorfs lille Studerekammer: "I Overmorgen har vi ham her, og idag have vi med Et faaet Foraar. Det kan jeg godt lide, at du idag er herinde. Den store Dagligstue er saa melancholsk; men her seer det ud som lutter Foraar, og duster som Foraar."

— "Vi bringe det!" sagde Rosine, idet hun smilende pegede paa den lille Wilhelm, der sad paa Haldorfs Knæ: "Min Wilhelm har bragt sin Bestefader de første Violier, og jeg," tilføiede hun (idet hun, med en hende særegen Gratie, tog en sammenbunden Bouquet Violier af sit Belte): "jeg har bestemt denne til min gode Farbroder." — "Tak, Rosine!" raabte Commandeuren, "tak, min yndige Rose! Ved Gud i Himlen! naar man seer dig og din deilige Dreng, saa er det som man med Eet blev optagen i en bedre Verden, langt fra disse visages à la Wimmelskaf, som man ellers hver Dag maa vandre imellem." — Ogsaa Haldorf syntes usædvanlig oplivet. Han talte og spøjte med sin lille Datter søn, der i sin Uskyldighed fortalte ham en Historie om en Ratteskilling, der havde gjort et dybt Indtryk paa hans barnlige Sind.

Med Eet aabnedes Døren, og ind treen Frue Haldorf, i sorte Silkeklæder, med hvide Handsker, med høitidelig Mine og majestætiske Skridt. Med et Suk og i en flynkende Tone begyndte hun sin Tale: "God Morgen, kjære Haldorf! min bedste Ven! hvor gaaer det? — Tjenerinde, kjære Commandeur! — God Morgen, Rosine! og du min Wilhelm! — Hvorledes, min søde Rosine? du har en grøn Kjole paa! Jeg var vis paa at finde dig sort. Paa denne Dag! — Men du har vel ikke erindret det, at det er idag for fire Aar

siden, at du stod som Brud ved min stakkels Eduards Side?" — Rosine blev blodrød. "Jo, min Tante! erindret det har jeg rigtignok, men paa saa skjøn en Foraarsdag syntes det mig Uret at helligholde de forbigangne Sorger." — "Min Tante?" gjentog Frue Haldorf: "er jeg ikke din Moder, Rosine? dit Barns Bestemoder? Er jeg ikke værdig at kaldes med det Navn, som min Kjærlighed til dig fortjener?" — "Tilgiv, min Tante!" svarede Rosine halv bitter, halv veemodig: "Ingen har jeg nogensinde kaldt Moder uden min Bestemoder, og for mig har hun taget dette Navn med sig i Graven, eller i Himlen, det er bedre."

Li! Vedste for Rosine afbrød Commandeuren denne Samtale. Han fortalte om sin Søn og hans Hjemreise. Rosine tog sit Barn med sig, og gik bort.

I Døren mødte hun sin Cousine, der med den hoppende Gang, som er vore unge Nutids; Damer egen, traadte ind i Bærelset. "Der har vi min lille Betty," sagde Frue Haldorf: "det gudfrygtige Barn kommer fra Kirken." — "Fra Kirken?" gjentog Commandeuren: "det er jo ingen Helligdag idag." — "Nei," svarede Betty, "men der er dog Gudstjeneste. Det var rigtig nok kun en Student der prædikede, og det meget daarligt. Jeg pleier heller ikke at gaae i dansk Præken, siden jeg er oplært og confirmeret paa tydsk. Men jeg fik iafstes saadan en Lyst til at gaae i Kirke idag, fordi

jeg saae i Almanakken, at det var den hellige Hugos Dag." — "Den hellige Hugo!" raadte Commandeuren: "er du bleven catholisk?" — "Gud bevares, Onkel! men jeg har saa mine egne Tanker ved dette Navn, og jeg meente bare, at den hellige Hugo var vist en god Helgen." — "Ja for den Sags Skyld," svarede han, "saa kan han være ligesaa god som en anden." — "Min gode Commandeur!" udbrød Fruen med en belærende Mine: "Hvad vi kalde Helgene, er vel ikke andet end hellige Martyrer, og dem bør vi vel tænke paa med Ærbødighed, og med Beundring for en Dyd, som ikke længer er til i Verden." — "Ja Helle min Leg!" svarede Commandeuren: "Martyrerne det er nu igjen en anden Sag; for dem har jeg al Ære og Respect. De vare Helte, som offrede Liv og Blod for deres Overbeviisning og for den gode Sag. Dem maae vi vist beundre. Men naar De siger, at saadan Dyd ikke mere er til i Verden, saa maa jeg tage mig den Frihed at sige Dem imod, thi den nyere Historie har Exempler paa saa gode Martyrer, som Nogen vil forlange. Hvor Mangen er ikke i vor Tid gaaet med freidigt Mod i den visse Død, ja til Retterstedet, for den Sag han forsægtede, den Tro han havde til det Gode og Rette? Vort eget Fædrelands Historie er den ikke rig paa slige Martyrer? Hvad vare Hvidtfeldt og hans brave Mandstæb, rolig staaende paa deres brændende Skib? Hvad

vare for ikke længe siden vore egne Samtidige, hine tappe Brødre og Benner paa Majaden og Prinds Christian for Exempel? Deres unge, friske, dyrebare Liv offrede de med et frit og modigt Sind for Konge og Fædreland, for den retfærdige Sag, for at modstaae det Onde. Ja denne Begeistring for Ret og Godt, denne Troskab i Liv og Død, den skal visseelig vinde Palmen hisset, hvad enten vi saa kalde den Martyrdom eller Heltedød, det er min Tro." — "Ja det er nu meget godt," svarede Fruen; "men det er dog næsten ugudeligt, om jeg maa sige det, at ligne disse Mennesker, hvor brave de end kan have været, ved de hellige Mænd, som vi før omtalte." — "Hvad har han da gjort," raabte Commandeuren, "denne Helgen, Hugo eller hvad han hedder? Hvad har han gjort, Betty?" — "Det veed jeg ikke," sagde Betty forlegen. — "Ja, det tænkte jeg saagu nok, at du ikke vidste det. Men jeg ved hvad mine Martyrer have gjort, og naar jeg tænker derpaa, føler jeg mig opflammet af en Følelse, som jeg vel kunde kalde Andagt; og naar jeg sidder i Holmens Kirke, hvor saa mangen tapper Helt hviler, saa beder jeg ikke til dem som til Helgene, thi det er ugudeligt, men jeg takker Gud, at han aldrig har ladet vor arme Jord mangle sand Storhed og Høimodighed, og heller aldrig vil lade den mangle dem, thi det er hans Billede, hans Aande som gaaer igjennem Verden."

— "See paa min Betty," sagde Fruen, "De raaber saa høit og taler saa heftigt, at den stakkels Pige bliver ganske forskrækket. Kom hen til mig, Barn! Beed du vel at Fætter Robert kommer i Overmorgen?" — Med et sagte Skrig foer Betty med Haanden til Hjertet, og begyndte at skjælve og at græde. "O min altfor sømme Pige, min altfor fine Betty! du er ikke skabt for denne kolde Verden," sagde Moderen, og kjælede for hende: "Du er ikke vel, gaa ind i dit Kammer, og læg dig paa Sophaen. Jeg kommer strax ind til dig." — "Nu vil jeg ogsaa gaae hjem, og lægge mig paa Sophaen," sagde Commandeuren, "og derpaa tage et godt Maal til mig af Middagsmad, hvilket jeg formoder at Betty ogsaa gjør. Rosine og hendes Wilhelm have jo listet sig bort for længe siden. See," tilføiede han, idet han saae i Speilet udenfor Vinduet: "see der gaaer hun med Drengen ved Haanden, og — hille den sorte Jøde! see Hr. von Grünau, deilig pyntet! han springer som en Hjort for at naae hende. Ja spring du kun! det Maal er dig for høit, det naaer du ikke. Der er bedre Ridere, som kæmpe for den Priis." — Og dermed forlod han Bærelset med hjertelig Latter. — Fruen fløi hen til Vinduet, for ogsaa at beskue den Scene paa Gaden, som Commandeuren havde beskrevet. Med blussende Ansigt vendte hun tilbage, sukede dybt, og beklagede, at i det Forhold, hun nu stod til Commandeuren, var det

hende usigelig tungt, at han syntes at nære en virkelig Mangel paa Venskab for hende og Alt hvad hendes var, f. Ex. for Hr. v. Grünau, der i saa mange Aar havde været en Ven af hendes salig Mand og hans Efterladte, og jo kun af Venskab boede hos dem, og var som et Lem af Familien, da han jo godt kunde leve dem foruden, af den Pension som den rige og fornemme Minister, hvis Privat:Secretair han havde været, havde efterladt ham af Taknemmelighed for de store Tjenester, han havde viist ham; fremdeles at dersom hendes salig Mand kunde høre sin Broder tale i en saadan Tone om hans bedste Ven, om et Menneſke af den strengeste Dyd og Moralitet, og med de største Kundskaber, vilde han vende sig i sin Grav.

Haldorf sad i Tanker, og hørte ikke et Ord af alt dette, undtagen at hun nævnede hans afdøde Broder, hvilket stedse var ham et Dolkestik. Fruen dreiede nu Samtalen til hendes Plan med Betty, og takkede sin Svoger i de stærkeſte Udtryk for hans Samtykke og Medhjælp i denne Sag. "Robert," ſagde hun, "er et dydigt og et dannet Menneſke, og jeg glæder mig til at kalde ham Søn." — "Ja, kjære Søſter," ſvarede Haldorf, "jeg har talt med min Broder, og vil gjøre for Deres Ønske hvad jeg kan, men De indſeer ſelv, at Sagen ikke dermed er afgjort, da Robert allerede er i den Alder, at kun hans egen Willie kan beſtemme hans Valg."

— "Jeg skulde mene," svarede Fruen ømfindtlig, "at min Betty ikke er en Pige som man behøver at paa-
 nøde en Mand, uden at tale om den Medgift, som hun
 ved Deres store Udelmodighed har at bringe ham. Men
 det har heller ingen Nød. For fem Aar siden, inden
 Robert reiste, mærkede jeg godt, at han var lidt skudt
 i min Datter, som var et Barn endnu; og hvad Betty
 angaaer, saa læste jeg nys i hendes aabne, varme Hjerte,
 at det ikke allene var jomfruelig Blufærdighed, der satte
 hende i saa stor Bevægelse, da hun hørte at Brudgom-
 men var saa nær." — "Man bedrager sig let i Ting
 af denne Natur," sagde Haldorf, inderlig bekymret ved
 at tænke paa den Vending, denne Sag muligviis kunde
 tage. Fruen kom nu nærmere til sit egentlige Orinde,
 som bestod i, at faae Tilladelse til at anrette et Familie-
 bal til Ære for Roberts Ankomst og til hans Modta-
 gelse. "Åh, Gud!" sukede hun: "vort Huus er et
 Sørgehuus, det forstaaer sig. Men jeg vilde nødig, at
 den nys ankomne Brudgom strax ved sin Indtrædelse
 skulde mærke det; og skjøndt vi To ikke mere kan finde
 Glæde i noget Saadant, saa have vi dog vore Børn,
 den søde Rosine og min stakkels Betty, det Eneste jeg
 har tilbage af mit fordums lykkelige, nu sønderknuuste,
 nedrevne Huus" og saa videre, og saa videre.

Fruen behøvede ikke de halve Ord, som hun ved
 denne og alle lignende Leiligheder anvendte, for at for:

maae sin Svoger til at føie hendes Lyst til Udspredelse, og skaffe hende Anledning til at vise sin Betty, af hvem hun var lige saa stolt som af sine Ulykker, hvilke hun bestandig brugte, som hun i yngre Dage havde brugt sine Yndigheder, som et Middel til at opvække Interesse, og til at beherske Andre.

Hvad Haldorf angik, saa føiede han hende gjerne. Saadanne sinde Opoffrelser følte han slet ikke, han som havde bragt og bragte daglig saa mange større. Paa Huusvæsenet tænkte han sjelden eller aldrig. Den dertil bestemte Pengesum gik igjennem Frue Haldorfs Hænder, der var hvad man kalder en ferm Kone i sit Huus, og vel forstod at holde en temmelig Balance mellem Indtægt og Udgivt. Hendes Svoger holdt sig derved saa meget mere forbunden til at opfylde hendes Ønsker, hvilket ogsaa denne Gang var Tilfældet, og Fruen gik fornøiet tilbage til sine Bærelser og til sin Betty, som hun fandt liggende paa Sophaen, men iøvrigt i bedste Velbefindende.

Fjerde Capitel.

Gjensynet.

Med ubeskrivelig Glæde blev Robert, efter saa mange Mars Fraværelse, modtagen af sin Fader; og begge To, lykkelige ved den Følelse, at de i dette nærmeste og hel- ligste Forhold tillige eiede den fortroligste Ven, udøste allerede den første Aften deres Hjerter for hinanden, og Commandeuren meddeelte sin Søn Haldorfs Plan, og den han selv havde lagt. Den blotte Lyd af Rosines Navn, denne Lyd, som i saa lang Tid ikke havde naaet Roberts Dre, bragte ham i synlig Sindsbevægelse. Dog svarede han med temmelig Rolighed: "O min Fader! erindrer du ikke mere hiin Samtale om denne Gjenstand, den sidste Aften inden min Reise? Hvad jeg dengang sagde, er endnu min Mening. Den Rosine, jeg i hiint Dieblif ærede og elskede, er død for mig. Vor taufe Kjærlighed, for høi, for sand til at behøve de alminde- lige Ord og Talemaader, har hun forraadt, for at føie en urimelig Fader. Hvad siger jeg? Sit eget skjøne, rene Væsen har hun nedværdiget, skjændigen bortkastet. O Gud! naar jeg tænker tilbage paa denne unge Pige, endnu halv et Barn, saa let, saa munter, og dog saa selvstændig! ""Hendes unge Sjæl var prøvet Guld.""

En Egenstak hos hende var for mig saa særdeles tiltrækkende: jeg har aldrig seet eller tænkt mig noget saa Gømsfrueligt. Hun leed aldrig, at Nogen stod ganske nær ved hende; Ingen turde nogensinde berøre hendes Haand; selv hendes Fader viiste hun kun ærbødige, aldrig fortrolige Kjærtegn; sine Beninder caresserede hun aldrig, som unge Piger ellers pleie. Kun mod sin Bedstemoder var hun idel Kjærlighed; og jeg erindrer endnu, at jeg havde Dennes Forbøn at takke, fordi jeg til Afsked fik Lov at kysse hendes Haand, denne lille hvide Haand, som i hiint lykkelige, veemodige Dieblif første Gang blev berørt af en Mands Læber. Saaledes forekom hun mig som svævende høit over al sandselig Attraa, som en Sommerfugl, hvis Vingers Blomsterstøv ikke taaler noget Menneskes Aande. Og denne Psyche har overgivet sig til en Satyr! Hans Mund har kysset disse Læber, som Kjærlighed neppe i Drømme har turdet nærme sig! — Jeg har været nær ved at blive vanvittig ved at udmale mig alt dette; saadan en Mar har jeg været. Derfor blev jeg dobbelt saa længe borte, som der var bestemt, thi jeg vilde komme til min Fornuft, inden mit Fødeland og min Fader saae mig igjen. Jeg haaber, det er lykkedes mig, og at jeg kan see den unge Frue Haldorf igjen med al Rolighed, thi min fordums Rosine finder jeg ikke mere i hende.”

Hvad hiin Ægteskabsplan med Betty angik, indlod Robert sig ikke deri. "Tante Haldorfs Datter!" sagde han: "Og desuden al Kjærlighed, Beilen, Ægteskab og deslige ere saa langt fra mine Tanker, som at erobre Naanen."

Da Robert næste Formiddag, ledsaget af sin Fader, besøgte sin Farbroder, førte denne ham strax ind til Frue Haldorf, der med særdeles Venlighed modtog den velkomne Gæst, og præsenteerte ham sin Datter, med Udtryk, der i smigrende Høflighed stræbte at erstatte hvad de manglede i Delicatesse. Betty sad lige op til Kaffelovnen, som om hun frøs umaadeligt; hun havde hvide Handsker paa, og var ganske ubeskjæftiget. — Vi kunne ikke her tilbageholde den Bemærkning, at vort gode Fædreland eier en besynderlig Rigdom paa Oversættelser ikke blot af Bøger, men ogsaa af indfødte Individuer, som man kunde kalde — flette Oversættelser: Folk, fødte i Danmark, men som dog ikke kunne kaldes Danske, og heller ikke qualificere sig til at kaldes efter noget andet Land. Til disse hørte Betty. Venstabsforbindelser i Huse af fremmed Oprindelse; en tydsk Opdragerinde, og siden et af vore engelske Instituter, havde givet denne Piges hele Væsen en saadan Retning, at man endogsaa kunde ligne hende ved de Romaner og Skuespil som ere oversatte Oversættelser, og saaledes have tabt al Originalitet, og ikke kunne siges at tilhøre nogensomhelst

Nation. Hun spillede idag den undseelige Brud, sad med nedslagne Dine, og talte nogle faa Ord med læspende Stemme. — Robert gjorde hende ikke denne Rolle svær. Hans Tanker vare langt fra det nærværende Dieblif. Dette var det samme Bærelse, som Rosines afdøde Bedstemoder i fordums Dage havde beboet. Indenfor disse Bægge havde han levet sine skjønneste Timer. Hans Dine vendte sig bestandig til Døren, som om han ventede, den skulde aabnes, og at en Skikkelse skulde indtræde, som han i hine Dage stedse havde længtes efter. Han var opbragt over dette nye Beviis paa Rosines Ligegyldighed mod sin Ungdomsven, da hun ikke engang lod sig see; men af forskjellige Grunde var der heller Ingen som spurgte efter hende. Alle vare forsteinte og forlegne, og man skiltes ad, efter at have indbudet Robert og hans Fader til Aftenens Festlighed, af hvilken man nu paa ingen af Siderne lovede sig synderlig Fornøielse.

Til den bestemte Time indfandt Robert sig i den allerede af Gjæster opfyldte Sal. Betty kom ham imøde med et mere frit og venligt Bæsen, end man pleiede at see hos hende; og Robert, som havde spottet sig selv, formedelst den Stemning, hvori han om Formiddagen ved sit Besøg havde været, og den suurmulende flodsede Rolle, han havde spillet, foretog sig, ved Opmærksomhed og et ham naturligt fiint Galanterie, at gjøre sin

Feil god igjen. — Betty var denne Aften klædt til sin Fordeel, og meget smuk. Robert tænkte, da han betragtede hende, at hun i Udvortes var ganske det Modsatte af Rosine, og virkelig kunde man ligne disse to unge Fruentimmer ved Malerier af den raphaelske og nederlandske Skole. Rosines Skjønhed var af en besynderlig paafaldende Art. Hendes Ansigt; og Legemsformer vare mere græske, end nordiske. De stjerneklare, næsten sorte Øine skuede alvorligt og mildt gennem de lange, mørke Øienhaar. De rige, dunkle Haarfletninger forhøiede den sneehvide Pande og Hals. Betty derimod var blond, og fyldig af Skabning, med lyseblaae Øine, rød og hvid, med temmelig store Lemmer, især Fødder; og lige saa forskjellige, som deres Udvortes, vare ogsaa deres Characterer og Opdragelse.

Uden at gjøre sig Rede for sine Tanker og Følelser, dandsede Robert med Betty, og tiltvang sig en Lystighed og en Opmærksomhed for sin Dame, der henrykte hende og hendes triumpherende Moder. Efter Dandsen førte han hende til en Stol, og vilde efter hendes Ønske hente hende en Kop Thee. I Nærheden af et Skjenkebord i næste Værelse stod en heel Klynge af Herrer og Damer. En af Damerne vendte sig hurtigt, og stod, Ansigt til Ansigt, lige for Robert. Alle gode Aander! Det var Rosine! De store, dunkle Øine skuede lige ind i hans, og som en electrisk Gnist foer dette Blik

ind i hans Hjerte, og den gamle, stedse luende Sølelse udbrød i høie Flamme. "O Rosine!" raabte han og trykkede hendes Haand til sine Læber med ikke mindre Henrykkelse end i hiin Afskedstine, som han i Samtalen med sin Fader havde nævnet. Alt hvad han da sagde, og i fire Aar daglig havde sagt sig selv, var glemt, forsvundet som Sne for Solen. Han satte sig ved sin saa længe, saa hæftigt Elskedes Side, og i sagte Samtale, ledsaget af Dandsemusikens Toner, nød han al den Salighed, som Gjensynet skjænker. Klengen af hendes Stemme bragte Taarerne i hans Dine. Hun syntes ham langt skjønnere og elskværdigere, end da han havde forladt hende. Det var som om en ny Lidenkab forenede sig med den gamle Kjærlighed. Rosine dandsede ikke. Robert maatte, for Belansthændigheds Skyld, endnu dandse med nogle Damer, som han alt havde engageret; men den Evang, dette kostede ham, havde han største Nøie med at skjule. Hans Dine søgte bestandig Rosine. "Hvor sand, hvor naturlig," tænkte han, "er dog den Mythe, at Skjønheden er fremstaaet af Havets Skjød! Naar man seer denne sneehvide Skikkelse i den mørkeblaae Silkekjole, som folder sig om de ranke Lemmer; naar man seer disse hvide Perler i Drenningene, der see ud som om de vare hentede fra samme Rigdom i Dybet, som de endnu skjønnere Perlerader, der vise sig bag Læbernes Coraller, hvo maa da

ikke sige med den gamle Konge i Tusind og Een Nat: at den Skønhed, Jorden frembringer, er Intet mod den, der fødes i Havet?" Under disse og lignende Betragtninger var Robert, som man kan tænke, en slet Danser, og, da Rosine tidlig forlod Ballet, satte han sig til et Spillepartie, hvor han blev en ligesaa adspredt og slet Spiller, og gik endelig hjem, overøst med Skjænd af de Spillende, og med Stikpiller af de Dansende, beladt med Frue Haldorfs Brede og Bettys Misforståelse, men i sine egne Tanker lykkeligere end en Keiser.

Næste Formiddag lod Robert sig melde hos Rosine. Tjeneren saae forundret paa ham, og gjentog spørgende hans Ord: "Den unge Frue?" — Man førte ham imidlertid til hendes Værelser, og bad ham vente hende. Robert traadte ind i den Helligdom, hvor hans Tanker, baade vaagne og i Drømme, saa ofte havde sværmet under den lange Fraværelse. Det var ikke det samme Værelse, hvor han engang, da Rosine var syg, var bleven indført af hendes Bedstemoder, for at læse for den Syge, og forkorte hende Tiden; hvor han senere hemmelig var bleven lukket ind, for at hjælpe hende med et lidet Arbeide, hvormed hun vilde overraske sin Fader. Det var ikke mere hiint lille, fjære, grønne Kammer, med de røde Gardiner. Det var et elegant Cabinet, hvor Alt var ham nyt og fremmed. Med Længsel saae han sig om efter en bekjendt Gjenstand; da faldt hans

Dine paa een, hvis Gjensyn satte ham i den gladeste Stemning. I Binduet sad paa en Stang den store graae Poppegøie, som hans Fader havde hjembragt, og han selv havde foræret Rosine. "Du her!" raabte han: "Gamle Ben! Trods dit spidse Næb og din truende Mine kunde jeg trykke dig til mine Læber, om du end vilde bide dem til Blods. Du har levet hos min Rosine saa mange gode og onde Aar. Du har erindret hende om den fjerne, forladte Ben! Hvor kjærlig hun sørger for dig! hvilken frisk vaargrøn Green du holder i din Klo! Du Lykkelige! hun har dig kjær! . . . maa skee for min Skyld."

Medens Robert saaledes taledes til den skønne Fugl, der aldeles ikke gjengjældte hans Kjærtegn, blev en Dør aabnet bag ved ham, og i det han vendte sig, saae han en Gjenstand af en ganske anden Art. Den lille Wilhelm stod i den aabne Dør, og betragtede, halv frygtfuld, halv nysgjerrig, den ubekjendte Frænde. Med en aldrig tilforn erfaret Blanding af Følelser saae Robert paa ham. "O Gud! Rosines Søn!" sagde han sagte. Han nærmede sig den lille Dreng, og henreven af Barnets Skønhed, rørt af Ligheden med dets Moder, løstede han det op, og overøste det med Kjærtegn, satte det paa sit Kne, og indlod sig i Samtale med det. — "Hvilke Dine du har, min Dreng! saadanne Dine kan ingen have uden du! — Men du har jo Haar som Ma:

phaels Engle." -- "Eduards blonde, krøllede Haar," hvissede Skinsygens Dæmon ham i Øret; og, som trufsen i Hjertet af en giftig Piiil, satte han Barnet ned, og stødte det fra sig med en saadan Haarhed, at det tumlede om paa Gulvet. Grædende reiste den lille fromme Dreng sig hurtigt op, og idet han forskrækket og bønligt rakte sine smaa Arme imod den Fremmede, sagde han med skjælvende Røst: "Vær ikke vred paa den stakkels Wilhelm." — Hæftig rørt fløi Robert imod ham, for at løfte ham op, da i det samme Røstene kom ham i Forkjøbet. Ved at gaae igjennem det tilstødende Bærelse, havde hun gjennem den aabne Dør seet den sidste Deel af denne Scene, langt fra den Hensigt at ville belure Nogen. Med blussende Kinder og taarefulde Øine løftede hun sit Barn fra Gulvet, trykkede det hæftigt til sit Bryst, kysede det, og tog det paa Skjødets, idet hun satte sig saaledes, at hun ganske vendte sig fra Robert.

Efter en kort, men smertelig Pause, udbrød Robert med skjælvende Stemme, der steg til den meest lidenskabelige Hæftighed, alt som han talte: "Med Foragt og Brede vender du dig fra mig? Ja, jeg har Uret! Men vidste du, hvilket brændende Saar dit Barns fromme Ord og Taarer have efterladt i mit Hjerte! Det Hjerte, som i otte Aar troligen har elsket dig, elsker dig med en Kjærlighed, som du aldrig mere vil møde i

Verden! Fra du var et Barn, ubemærket af alle andre Mænd, har du været min første Tanke; alle mine Drømme, hvert Haab, hver Frygt har tilhørt dig. Og du, Rosine! hvormed har du lønnet en saadan Hengivenhed? Med fire Aars fortvivlede Kummer, fire lange Aar, som jeg ønskede at kunne udrive af mit Liv. I Fruentimmer, I troe, at hver Den, som hylder Eders Skjønhed, er en Elsker. I skulde vide, hvad sig Elskov vil sige, hvor mange Trøstegrunde og Trøstemidler der staae vort Kjon til Tjeneste. Ja, det tør jeg sige: Sjelden er den Mand, der, tiltrods for Fraværelse og Hindringer, trofast bevarer et qvindeligt Billede i sit Hjerte. Men saadanne Tølelser ere en ugangbar Mynt, med hvilken I kun spøge, og lade Børn og Narre spille med det rene Guld, hvis Præg I ikke forstaae Jer paa. Og du, som er saa ophøiet over dit Kjønns smaalige Feil, du har opoffret din trofaste Ven og dig selv — thi tilgiv mig! jeg synes, jeg veed, at du ogsaa elskede mig — for usle Familieforhold, lave Beregninger af egennyttige Mennesker, for en svag Faders sygelige Drømme. Saa ædelt er dit Ansyn, saa høit begavet din Aand, og dog saa lidet gjældte dig Fornuft og Kjærlighed, at en Mand som denne Eduard! Retfærdige Gud! — Hans Barn har du baaret under dit Hjerte!"

Uden at svare et eneste Ord, uden at kaste et Blik paa Robert, reiste Rosine sig, og med sit Barn paa Armen gif hun ind i det tilstødende Kammer, og lukkede Døren efter sig. Robert forstummede. Men Poppegøien, der, paa disse Dyrs Viis, alt længe med skurrende Stemme havde ledsaget hans hæftige Tale, og, ligesom parodierende ham, høirøstet havde forhøiet Effecten ved adskillige Udraab og Talemaader, vedblev endnu, uden at lade sig forstyrre. Robert greb hurtig sin Hat for at gaae, og slog forbittret med Hatten til den ubudne Medhjælper, saa den flagrende faldt ned af Stangen, hvorpaa den sad. Det arrige Dyr løb efter ham, for med skarpe Næb og Kløer at hævne denne Fornærmelse; og saaledes forfulgt af sin egen Gavé og sine egne Tankeer, ilede han, som pidsket af Eumeniderne, fra det Sted, hvortil han for en Time siden var ført af smilende Elskovsguder, og saaledes endte det første eensomme Møde med den Elskede, uden at mindste Ord fra hendes Læber, eller mindste Blik fra hendes Dine havde oplivet ham.

Femte Capitel.

Barndommens Melancholie.

Samme Aften, da Rosine med moderlig Omhed lagde sin Wilhelm til Ro i hans lille Seng, og endnu engang kysede hans spæde Kind til Godnat, hørte hun sagte Trin i det tilstødende Cabinet, og i samme Dieblif saae hun Robert, der kastede sig for hendes Fødder, bøjede sig over den lille Wilhelm, kysede hans Hænder, og bad saa inderligt, saa rørende om Tilgivelse, var saa elskværdig, og havde desuden en saa varm Talsmand i Rosines eget Hjerte, at Freden snart var sluttet mellem de Elskende.

For første Gang talte de nu med Ord om deres Kjærlighed, om deres Planer for Livet, og disse To, der i saa mange kummerfulde Dage havde indesluttet deres Sorger og Glæder i deres eget Hjerte, følte sig som Fanger, der sættes i Frihed, ved uhindret at kunne overlade sig til den saligste af alle menneskelige Nydelser: den, i fortrolige og begejstrede Ord at veksle Tanker og Følelser med en beslægtet og elsket Sjæl. Dobbelt følte Rosine denne Lykhalighed, thi Robert var en Mand, og havde en Ven i sin Fader; men om hende kunde man sige, at ikke Mange havde følt sig mere forladte og

venneløse, end denne Gjenstand for saa Manges Ønsker og saa Manges Misundelse, denne af Natur og Lykke saa rigt Begavede. Inder sin Udenlandsreise var Robert bleven som en Søn i Haldorfs Hus. Han var nu paanye ligesom indtraadt i sine gamle Kættigheder, og det faldt Jngen ind at finde det upassende, at han undertiden besøgte Rosine i hendes egne Værelser, hvor hun det meeste af Dagen opholdt sig. I disse lykkelige Timer betroede de Elskende hinanden Alt, hvad de havde tænkt og handlet i de fem Aar, de havde været adskilte; og med inderligt Behag tilbagefaldte de i Erindringen den Tid, da de først mødtes, og i Stilhed elskede hinanden.

Engang i en saadan Samtale sagde Robert: "Ofte, naar jeg saaledes betragter dig, min Rosine, finder jeg med Glæde og Forundring, at du ganske har bevaret de barnlige Træk, som jeg saa levende erindrer. Du er langt skjønnere end den Gang, men dog henrykker det mig, i dette ædle Ansyn at gjenfinde den lille Pige, som gjorde et saa dybt Indtryk paa mit Hjerte. Jeg husker endnu, hvor forundret min Fader blev over mine lidenskabelige Udbrud, da jeg gik hjem med ham. Fremfor Alt var jeg fortryllet af det ganske særegne Udtryk i dine Øine, hvor en saa stor, saa glimrende Livlighed forenedes med et forunderligt melancholisk Blik. Da jeg siden lærte dig at kjende, syntes mig dog, at jeg sjelden

eller aldrig bemærkede en Sindsstemning hos dig, der svarede til dit Blik." — "Ja," svarede Rosine: "det kom deraf, at hine dunkle Skyer forsvandt i din Nær-
værelse. Men hiint Udtryk i mine Dine, om jeg havde det, eller har det, da har det vist ikke løiet. Jeg troer virkelig, at det i aandelig Forstand gaaer mig som den, der i sine første Dage havde faaet Gift og Modgift: Livet var vel reddet, men en uövervindelig Sygelighed var bleven tilbage." — "Hvorledes!" udbrød Robert: "du forstrækker mig! Derom har du aldrig fortalt mig noget."

Rosine svarede: "Dengang vi, inden din Reise, daglig saaes, var jeg undseelig over at være et Barn, og i denne taabelige Undseelse vovede jeg aldrig at fortælle dig, hvilket Dyb af Smerte og Rædsel, som laae i Baggrunden af mit barnlige Sind. Du veed ikke, hvilke mørke Skygger der have grebet ind i mine Barndoms-
glæder. Digtene og næsten alle Mennesker ere enige i at prise Barndommens Guldalder. Jeg er ikke af deres Mening. Jeg veed af Erfaring, at i disse Aar er Sjælen dobbelt aaben for Phantasiens Skrækk billeder, for alle Smertes, for Længsel, for Anger, for Beemod, uden at have Fornuftens Kraft til at styre Affecterne, uden Erfaring til at berigtige Indbildningens Phantomer, og uden den Opmærksomhed og Overbærelse hos Andre, som ofte holder de Borne i Beiret.

Allerede som en ganske lille Pige havde jeg en Anelse om, at noget Rædselsfuldt havde tildraget sig i vor Familie, at en mørk Hemmelighed trykkede min Faders Sind. Vorn besidde en stor Skarpsindighed, til af smaa Bink at gjætte hvad de ere nysgjerrige efter at erfare; og ingen Begivenhed, enten virkelig eller opdigtet, har saa megen Tillokkelse for dem, som den, der forvolder dem en vis Gysen, især den, som meer eller mindre spiller i det Overnaturlige. Vort Huus var i hiin Tid saa eensomt som et Kloster. Vi beboede alene, som du selv veed, denne store Gaard; min Bedstemoder og jeg den ene Fløi, min Fader den anden. Hele Forhuset var ubeboet. Du erindrer vist endnu de store, dunkle Sale, som med deres bestandig tiltrukne Gardiner stode ubenyttede, og dog maatte gennemvandre flere Gange om Dagen, naar vi gik til eller fra min Fader. Tjenestefolkene, og fremfor Alle vor gamle Huusjomfrue, som, siden min Tante kom her i Huset, har fundet et Tilflugtsted hos din gode Fader, fortalte saa meget om natligt Spøgeri i disse Værelser og paa de mørke Trappengange, at jeg aldrig med min gode Billie gik der alene, saasnart det begyndte at mørknes. Jeg løb derfor altid efter min Bedstemoder, hvilket hun syntes ikke ugjerne at see. Hun gik sjelden i Selskab, min Fader aldrig. Hver Aften kom et Par gamle Venner til ham, og spillede Kort eller Schack med ham til langt ud paa Natten.

Andet Selskab syntes den Tid at være min Fader til Byrde. Du veed, min Bedstemoder var sygelig, og den stille Sørgmodighed, der var udbredt over hendes hele Bæsen, og, som man sagde mig, skrev sig fra min Moders Død, gjorde hende Gensomheden kjær. Vi spiste sildig til Middag, og efter Bordet var det Skik, at min Bedstemoder blev inde hos min Fader, til der blev tændt Lys. De sad da næsten altid sammen i fortrolige Samtaler, indtil det var saa mørkt, at man ikke mere kunde see hinanden. Af Frygt for at skulle gaae ene gennem hine berygtede Bærelser, listede jeg mig sagte hen i det store skraae Vindue, hvor jeg satte mig stille og ubemærket i en Krog, næsten skjult af Gardinet. De Andre troede formodentlig, at jeg sov, og, ganske fordybede i deres Samtale, tænkte de desuden ikke paa mig. Her erfarede jeg omstændelig, hvad jeg dunkelt havde anet: den mig ubekjendte Onkels skræffelige Død, og dennes Følger for min Fader. — Men det, som jeg aldrig havde anet, aldrig gjættet, erfarede jeg med det Samme: hvad Anger vil sige, hvilke Plage: Aander der forfulgte min ulykkelige Fader, hvilke Skræffebilleder der havde bemestret sig hans Phantasie, og som ogsaa nu grebe min barnlige Indbildningskraft. Hans Tanke svævede stedse paa Grændsen af hiin gaadefulde Aander: verden, ligesom man fortæller om de Skygger, som, inden det dødelige Legeme var bragt paa Baalet, svæ:

vede bedrøvede paa Bredden af Styr. Med inderlig Rædsel vendte mit Sind sig fra hine dunkle Strande, og selv min forstandige og fromme Bedstemoder's religiøse Trøst, hvormed hun søgte at stille min Faders Smerter, beroligede mig ikke, thi dunkelt og rædsomt forekom mig Alt paa hiin Side Døden; selv de lyse Billeder af salige Væsener vare mig skrækkelige. — Ogsaa min afdøde Moder hørte jeg i disse Timer omtales, hendes Sygdom, hendes Død og Begravelse. Til andre Tider, naar der kom et eller andet Besøg til min Bedstemoder, og naar Tjenestefolkene talte om min Moder, lyttede jeg begjærlig til de muntre Sagn om hendes Skjønhed og Elskværdighed, om det brogede Liv, som i hendes gode Tid havde glædeligt bevæget sig i vort nu saa øde Huus. Min Længsel efter Livets lyse Side, min Afsky for dets mørke, bestjæstigede uophørlig min Indbildningskraft, og naar jeg om Aftenen sad i hiint Hjørnes Bindue, hvorfra man overseer Gaarden, hvis Bygninger danne en Firkant med Havemuren, stirrede jeg bange og nysgjerrig til Binduerne i begge Fløie, for at see, om jeg ikke gennem dem kunde opdage Skygebilleder, som færdedes indenfor, eller om Trætoppene i Haven ikke bevægedes ved luftartige Binger; og Skyernes stedse væxlende Former syntes mig at forvandle sig overensstemmende med hvad der blev omtalt i Stuen, ligesom Billederne i en Bog svare til Indholdet. Saaledes voxede

jeg op, uden andre Legekammerater, end mine phantastiske Drømmebilleder. Rigtig nok saae jeg af og til andre Børn; undertiden blev jeg bragt hen til Betty i hendes Institut; men kun i Dands og saadanne Lege, som fordre legemlig Bevægelse, kunde jeg opfylde min Plads; i andre Lege, som Smaapiger pleie at øve, var jeg ganske tilovers. Ofte hændtes det ogsaa, at Et eller Andet bragte mig paa mine rædsomme eller sørgelige Ideer; saa satte jeg mig hen i en Krog, og græd sagte. Aldrig følte jeg mig mere eensom og beflemt, end naar jeg saaledes sad, omgiven af en munter Flok af mine Jevnaldrende. Paa de saa Steder, hvor jeg kom, blev jeg derfor anseet for dum og døsig, og fik ofte Utaf af de Børne.

Saaledes gik nogle Aar. — En Juledags Formiddag havde jeg med min Bedstemoder besøgt nogle unge Beninder. De vare uudsømmelige i at fortælle mig om den forrige Aftens Glæde og Herlighed, og i at forevise de skjøne Julegaver, som deres Forældre havde givet dem. Jeg kunde ikke undlade at sammenligne min Juleaften med deres, og da jeg i Mørkningen sad paa min sædvanlige Plads i Binduet, og hørte min Faders sønderrivende Klager (thi paa denne Helligdagsaften, da saa mange Andre vare samlede med Slægt og Venner, følte han sig dobbelt ulykkelig, og kaldte sig en af menneskeligt Samfund udstødt Morder), saa syntes mig, at

mit Hjerte vilde briste. Jeg maatte hæftig græde, og folte en usigelig Medlidenhed baade med ham og mig selv. Men med Eet saae jeg Lys i de sidste to Bæreiser i vor Fløi, der ere adskilte fra de andre ved en lille Gang og en Bagtrappe; (Hr. von Grünau beboer dem nu; de stode den Tid ubenyttede). Der blev bestandig lysere og lysere. En ubegribelig Skræk greb mig; det var mig som en græsfelig Anelse. Endelig kom en Pige, og talte sagte med min Bedstemoder, der venlig nærmede sig til mig, tog min skjælvende Haand, og førte mig taus gennem alle Bærelserne over Gangen til hiint oplyste Kammer, hvor jeg til min Forbauselse fandt et Juletræ fuldt af Lys og smaa Julegaver. Min Angst vilde nu rimeligviis have vejet for Glæde, om jeg ikke ved Siden af det glimrende Træ havde seet et Væsen, der alt for meget lignede dem, jeg mindst kunde taale at forestille mig. Man havde nemlig meget smukt udfældt en stor Dukke med Vinger og gennemsigtigt Gevant, som det Englebarn, der pleier at være Børn det Kjærkomneste ved Juletider. Denne fordærvede mig hele Stæden; jeg skjælvede og græd, og kunde den hele Aften ikke blive Herre over min overspændte Phantasie.

Jeg var alt elleve Aar, og skammede mig selv over min Opsørsel; og da min Bedstemoder senere under fire Dine udspurgte mig, bekjendte jeg og udtalte for første Gang Alt hvad der saa længe havde formørket min Skak:

kels Barndom. Min moderlige Veninde trøstede mig; dog mærkede jeg vel, at hun forfærdedes over mine Bekjendelser. Fra dette Dieblif af var hun yderst opmærksom paa mig. Jeg var aldrig mere Vidne til hendes og min Faders fortrolige Samtaler. Jeg fik flere Underviisningstimer, begyndte at maatte tage Deel i Huusholdningen, og blev paa mange Maader beskjæftiget. Disse vise Forholdsregler virkede vist nok velgjørende, men dog var den rette Lægedom mig forbeholden. Uforglemmelig er mig den Time, da du, min Robert, første Gang traadte ind i vor melancholske Dagligstue, og bragte et nyt Liv med dig. Jeg erindrer den Dag, indtil den mindste Omstændighed. Det var Dagen efter min Fødselsdag, da jeg havde fyldt mit tolvte Aar. Din Fader førte dig til os. I kom begge fra Meisen. Ham erindrede jeg endnu, men dig aldeles ikke, og dit Syn forbausede mig. Det var aldrig faldet mig ind, at en Mand kunde være smuk eller elskværdig. Bore Fædre sagde, vi skulde ansee hinanden som Broder og Søster. Jeg forlangte ikke Bedre. Du saae paa mig med saa milde Dine, sagde mig saa meget Forbindtligt. Jeg syntes, en ganske ny Verden af Ideer havde aabnet sig for mig. Du kom ofte; tilsidst hver Dag. Du viiste mig saa stor Opmærksomhed, og jeg fik derved et hidtil ukjendt Værd i mine egne Dine. Det Ønske, det Haab at behage, indgav mig ganske nye Tanker og Evner. Du var saa god at

tage dig af min Underviisning, du selv gav mig daglig Timer, og disse vare de lykkeligste, jeg havde oplevet. Du var tilfreds med min Fremgang, thi Den lærer godt, som har Kjærlighed til sin Læremester.

For denne skjønne Birkelighed vare nu alle hine Skrækk billeder forsvundne, som onde Drømme glemmes om Dagen. Nu først begyndte jeg at leve; nu forstod jeg og hørte gjerne min fromme Bedstemoders religiøse Formaninger; og den bedre Verden, hvori hun allerede halvveis levede, sendte ogsaa en og anden mild Straale til mig, saa jeg kan sige, at Kjærligheden aabnede mig baade Jordens og Himlens Goder.”

Sjette Capitel.

Ägte stand og Enke stand.

Med dyb Følelse hørte Robert denne uskyldige og rørende Bekjendelse. Ogsaa Rosines sildigere Begivenheder, og de Bevæggrunde, der, ligesom udsprungne af disse Barndoms: Indtryk, havde bestemt hendes Skjæbne, bleve i slige Samtaler klare for ham. Ikke blot retfærdiggjort var hun i hans Dine; men dybt ydmygede han sig for denne barnlige, høimodige Sjæl, og hans bræn:

dende Lidenſkab ſteeg til en Enthuſiaſme, der forhøiede og tillige forædlede den.

Men da Robert kun ſtykkeviis, i deres Samtalers utrungne Gang, erfarede den rette Sammenhæng af hine Begivenheder, og meget deraf deels iforveien var ham bekjendt, deels vare Underretninger, ſom han ikke havde fra Roſines Mund, ſaa bede vi Læſeren tillade, at vi, ſom et ſammenhængende Heelt, maae fremsætte, hvad der ogſaa i Læſerens Dine maatte kunne retfærdiggjøre det unge Fruentimmer, for hvem vi ønske at oprække hans Deeltagelse.

Kort førend Roberts Afreiſe kom den gamle Huusjomfru til Roſine, og forſikkrede hende advarende, at hun var beſtemt for ſin Fætter Eduard. Forfærdet herover, ſpurgte hun ſin Bedſtemoder, der hverken vidſte eller troede det Mindſte af dette Nygte, ſom hun kaldte meer end urimeligt. Diſſe trøſtelige Ord indgave Roſine den Tanke, at hendes Bedſtemoder, ſaavelſom hendes Fader, beſtemte hende for Robert. Saa ung hun var, ſaa vidſte hun dog, at han elſkede hende, og hun ſmigrede ſig med, at en tilkommende Forbindelſe mellem dem vilde blive knyttet og erklæret af deres Fædre, inden Roberts nær foreſtaaende Afreiſe; men han reiſte, uden at ſige noget Ord om ſin Kjærlighed; og hendes Smerte ved hans Fraværelſe blev endnu forøget ved Uviſheden angaaende hans Følelſer. Hun haabede paa et Brev,

men den ene Postdag gik efter den anden, uden at bringe mindste Trøst. Commandeuren var ogsaa borte; hun hørte Intet fra hans Søn. Hun indsluttede al sin Kummer i sit eget Hjerte, og turde neppe nævne Roberts Navn, ikke engang for sin Bedstemoder; thi hun skamte med sig over at tilstaae, at et Barn, som hun var anseet for, kunde have Følelser af denne Natur.

Midt i disse Sorger mødte der hende en Ulykke, der var stor nok til i lang Tid at faae Herredømmet over alle andre. Hendes Bedstemoder, hendes eneste Veninde, døde pludselig. — Døden, som stedse havde været Rosine saa skrækkelig, traadte nu mellem hende og denne Elskede, som var hende saa nær. — Men hun følte nu, hvorledes Kjærligheden overvinder selv denne vor værste Fiende; thi paa dette elskede Ansigt var Synet af den ikke mere saa rædsomt. Hun gik alene ind til Liget, hun ønskede at kunne følge den Tabte gennem den mørke Wei; den kunne ikke forfærde ved hendes Side.

Mange nye Pligter paalagdes nu den unge Pige. Hun skulde ikke alene bestyre Huusvæsenet, men ogsaa ved sin Omgang stræbe at opmuntre sin Faders ved dette sidste Stød dobbelt nedbøiede Sind. — I det Første havde hun en ærlig Bistand i den gamle Tomsfru, og i det Sidste fik hun næsten hver Dag en, om end ikke saa trofast og ærlig, dog i dette Dieblif velkom:

men Hjælp af sin Tante Haldorf, der syntes meer og meer at bestræbe sig for at indtage den Afdødes Plads i Haldorfs Venfkab. — Allerede inden Vedstemoderens Død havde Betty og Rosine gaaet sammen til Præsten, og stode kort efter til Confirmation ved hinandens Side. Ved denne Leilighed formaaede Tante Haldorf sin Svoger til at gjøre et lille Selskab, hvilket siden oftere fandt Sted. Ogsaa i hendes Huus saae nu Rosine undertiden noget af den hende hidtil ubekjendte elegante Verden, og det blev hende desuden tilladt, i Tantens og Bettys Selskab at tage Deel i adskillige Fornøielser. Med Begjærlighed greb hun enhver Anledning til at adsprede sig, thi hun trængte høilig til Adspredelse. Mere end een Sorg nagede hemmelig det unge Hjertes Rolighed. Hendes Tante vidste, skjøndt indirecte, ved saa mange tydelige Bink at bestyrke hende i den ydmygende Tanke, at Robert aldrig havde elsket hende, uden som en ædel Lærer, der tager sig med Barme af et Barn, og finder Behag i at bibringe det noget af sin egen høiere Dannelse. Engang da en ung Veninde narrede hende, som man kalder det, med Robert, sagde Fruen, at en Mand af saa megen Forstand og Verden vilde hjertelig lee, om han hørte, at han, mod sin Villie, kunde have opvaft slige Forhaabninger i en lille forfængelig Hjerne. — Saadanne Hentydninger paa Rosines hemmeligste Tanker bragte Blodet i hendes Kinder og

Taarer i hendes Øine. Hun ønskede at kunne skjule sig i Jorden. — Til sidst bragte Hr. v. Grünau, der altid foregav at have hemmelige Efterretninger fra Udlandet, den Nyhed, at Robert havde opholdt sig saa længe i Berlin, af Kjærlighed til en ung Sangerinde ved Theatret. — Dette var nu et virkeligt Forræderi, thi netop Hr. v. Grünau havde ved Roberts Afreise tilbudet og paataget sig at give ham Efterretninger fra det Haldorske Huus, medens Commandeuren var fraværende. Til denne af sig selv saakaldte Diplomat, som han ansaae for en godmodig Nar, skrev han jevnlig, og sendte Rosine mangen Hilsen, som hun aldrig fik. Imidlertid var Hr. v. Grünau langt fra at gjøre sig Samvittighedsfrupler over dette Bedrageri. Det kaldte han Politik, som undskyldte Alt, Intriguer som vare tilladte for en Mand comme il faut.

Med Et lød det Tordenbudskab, at Rosine virkelig var bestemt til Eduards Brud. Det kom saa meget mere uventet, som denne hendes Fætter og hun vare næsten ganske fremmede for hinanden, thi siden hun blev voksen, havde hun kun lidet seet ham; han var næsten aldrig hjemme hos sin Moder, kom yderst sjelden til sin Farbroders, og havde neppe vexlet ti Ord med sin Cousine. Hun skjulte slet ikke sin Modbydelighed for dette Forslag, og da hun en Aften var alene med sin Fader, brugte hun alle de Overtalelser, hun kunde ud-

finde, for at formaae ham til at afstaae fra et Forsæt, der gjorde hende saa ulykkelig. — Han svarede kun i afbrudte Ord, men i hans Ansigt laae et saadant Udtryk af Æmhed og dyb Kummer, at hun inderlig rørt forlod ham, og indsluttede sig i sit Kammer, for uforstyrret at overgive sig til sin Fortvivlelse. — At hun i denne sin Nød med dybt Savn erindrede sin Bedstemoder, er naturligt. Hun henvendte sine Klager til denne kjære Skygge, ønskede at den maatte omsvæve hende, og indgive hende et Raad i hendes forladte Tilstand; og for ligesom at nærme sig den tabte Moder, fremtog hun nogle af hendes efterladte Smaating, som hun gjemte til hendes Erindring. Iblandt disse var een, som ogsaa Robert godt erindrede sig, nemlig en bekjendt tydsk, poetisk Calender, med smukke Kobber, hvoriblandt eet, forestillende Oedipus i Eumenidernes Lund: den blinde, landflygtige Konge sidder paa en Steen, Antigone lægger sovende Hovedet i hans Skjød; de synes begge at finde Hvile efter en lang Vandring; Begge, baade den Sovende og den Blinde, see ikke den frygtelige Gudindes Billedstøtte bag ved dem, og vide endnu ikke, at deres lange Lidelser have Ende, at de ere komne til det Sted, hvor den trætte Vandrer endelig skal finde Roslighed. Engang da Robert havde forelæst Tragedien "Oedipus i Colone" for Rosine og Bedstemoderen, havde denne, med den Bemærkning, at Anvendelsen af dette Gemne laae dem selv meget nær, vlist dem det

omtalte Robber, og sagt til Rosine, at, ligesom Dedis-
pus, leed hendes stakkets Fader for en uskrivillig Brøde,
og formanet hende i Ord, som gik dybt til hendes unge
Hjerte, at være en Datter som Antigone, at følge den
ulykkelige Fader paa hans sørgelige Vandring gjennem
Livet, og glemme sig selv, for at være hans Trøst og
Støtte; thi da vilde de ogsaa finde Fred, maaskee,
som Hine, der hvor den mindst var at vente. — Ved
Synet af dette Billede faldt nu disse Ord hende ind;
og i et Dieblisk som dette, blive let saadanne Ord til
Drakelsvar. Hun begyndte at vakle imellem det inderlige
Ønske, at glæde sin Fader ved sin Lydighed, og sin
Angst for de forlangte Opoffrelser, der syntes hende
langt større end Antigones.

Den gamle Tomsfru afbrød hendes Betragtninger;
hun kom for at meddele hende sin Ængstelse over, at
hendes Fader var gaaet ud paa denne Tid af Aftenen,
Noget der aldrig var skeet, saa længe Rosine havde levet.
Overmaade urolig ventede hun ham en angstfuld Time.
Hun syntes aldrig at have elsket ham som i dette Die-
blik. Endelig hørte hun ham komme, og løb ham glad
imøde, men foer med Skræk tilbage, thi bleg, skjæl-
vende og maaløs stod han for hende. Han tog hendes
Haand, og fulgte med hende ind i hendes Kammer, og
her aabenbarede han hende, at han var gaaet til sin
Svigerinde, for at bryde den afslatte Forbindelse; men

ligesom han vilde udtale sit Forsæt, havde saavel han som Tanten seet den afdøde Broders Gjenfærd, der pludselig stod for dem. — Denne skrækkelige Fortælling, den Tilstand, hvori Rosine saae sin Fader, vækkede med Et alle hine slumrende Erindringer fra hendes Barndom; alle hine natlige Rædsler bleve med Et levende; og forfærdet til sin inderste Sjæl, henreven af barnlig Kjærlighed, af Medynk med sin ulykkelige Fader, der bad om hendes Samtykke, som sin eneste Trøst i dette gruelige Dieblik, gav hun sit Ja. Hun ansaae sig som bestemt til et Offer.

Næste Formiddag kom Eduard til hende. Hans Opførsel var ganske anderledes, end hun havde ventet. Besseden, næsten ydmyg, nærmede han sig. Han bad hende tilgive, at han modtog den Lykke, hvortil han selv følte sig uværdig, men som tilbød sig for ham, lig en Redningsplanke for den Skibbrudne. Han sagde, at hans Moders Herskesyge, hendes evindelige Klynken og Præken, hendes affecteerte Sorg og forskruede Dyd havde fra Barnsbeen af opvakt en Modbydelighed hos ham; som han havde overført paa de, maaskee i sig selv gode Leveregler, som hun var uudsømmelig i at foreholde ham ved de uskyldigste Onsker, som han vovede at følge. Kjæd af Hjemmet var han kommen i slet Selvskab, og havde overladt sig til et alt for vildt, alt for ubundet Levnet, hvis ulykkelige Følger han nu med

Stræf længe havde indseet, uden at have Kraft til at udrive sig af sine forsøreriske Venners Kreds. I Rosines Bæsen, sagde han, havde en elskværdig Dyd første Gang aabenbaret sig for ham, og i hendes Omgang følte han, at han vilde vinde Kraft til det Gode. Han bad hende heller ikke om hendes Kjærlighed, thi han vidste vel, at kun barnlig Lydighed havde bestemt hendes Ja; men hendes Venskab var nok til hans Lykke. — Intet Lykkeligere kunde under disse Omstændigheder hændes Rosine, end dette Sindelag hos Eduard. Hun var rørt derover, og den Tanke, at være hans gode Genius, var smigrende for det unge, uerfarne Sind, der ikke kjendte enten Lasterne eller deres Magt.

Hendes Fader var tilfreds, og opbød Alt for at gjøre hendes Hjem og Huusvæsen behageligt for hende. Forhusets dunkle Bærelser bleve paa det prægtigste istandsatte, til Bolig for det unge Par. Men jo mere den bestemte Bryllupsdag nærmede sig, desto tungere blev Brudens Hjerte. Da man førte hende til Brudeskammelen, var det Første, der faldt hende i Sinene, Roberts Fader, der just var kommen hjem fra en Reise. Synet af ham oprev alle hendes Hjertes Saar, og da han, efter Ceremonien, nærmede sig hende lykønskende, kunde hun ikke længere tvinge sig, men kastede sig, hæftig grædende, i hans Arme.

Høist sørgelig var den Tilværelse, der nu begyndte for Rosine. Eduard havde virkelig en god Billie til at forandre sit Levnet; men hverken han eller Rosine havde betænkt, ved hvilke Midler et saa stort Foretagende kunde lattes. Det huuslige Liv, stille Beskjæftigelser vare ham fremmede og ubehagelige. Hans Opdragelse var forsømt; han havde ingen anden Dannelse, end den, som hans forresten gode Natur havde kunnet give ham. Naar han om Aftenen kom hjem fra sine Forretninger, haabede han at finde Moerskab i sin unge Kones Selskab, men det var umuligt for hende at opmuntre ham, thi ingen af de stille Nydelser, som vare hende kjære og tilvante, havde mindste Tillokkelse for ham; og Kjærligheden, der jævner saa mange Uligheder, opløste ikke denne Forbindelses Dissonanser. Den grueligste Kjedsommelighed, et til Fortvivlelse grændsende Gldebefindende greb dem Begge, og, skjøndt intet ondt eller bittert Ord nogenfinde blev vexlet imellem dem, steg Rosines Frygt for hans Selskab til en saadan Grad, at naar hun blot hørte hans Trin, naar han kom hjem, var det som en kold Haand greb hendes Hjerte. Af Medlidenhed med dem Begge søgte hun at bringe større Afvexling i deres daglige Liv: Hun bad ofte Selskab, hun formaaede sin Mand til at tage Deel med hende i alle slags Forlystelser. Men alt dette forekom ham tomt og glædesløst. I den

Omgang, som hun fandt interessant, følte han sig tvungen og tilovers.

Engang gav hun efter for hans Ønske, at bringe nogle af hans gamle Venner til Huset. Hendes Nærværelse, sagde han, vilde lære dem bedre Sæder, og forhindre hvert Udbrud af vild Lystighed. Et Par Gange gik dette godt; man spillede Kort, og morede sig; Eduard var et andet Menneske i denne Kreds. Rosine glædede sig derover. Men snart udartede disse Sammenkomster til de vildeste Bacchanaler. Man spillede høie Spil, berusede sig, kom i Klammeri; — aldrig havde den fint opdragne Rosine tænkt sig saadanne Optrin. — Ene mellem disse af Biin og vilde Lidenskaber ophidsede raae Mænd, var hun ude af sig selv af Skræk, og flygtede til sit Cabinet, hvor hun lukkede sig inde, og sad hele Natten skjælvende og grædende. En Nat gik det saavidt, at de med stærke Slag sloge paa hendes Dør, og gjorde en saadan Larm, at hendes Fader, som hørte det i sine langt fraliggende Værelser, stod forskrækket op, og blev Vidne til denne Scene. Den næste Dag lod han Eduard falde til sig, og gjorde ham velfortjente Vebreidelser. Fra denne Time af saae Rosine aldrig mere noget til den vilde Hær. Men den ulykkelige Eduard var nu ikke mere til at redde. Man saae ham nu sjelden hjemme. Rosine boede ganske for sig selv i et Par affides Værelser, hvor hun hver Nat mod Morgenstunden med Skræk

hørte Eduard komme hjem, fulgt af en Tjener, der ventede paa ham, og som med Nøie slæbte den Berusede ind i hans Sovestue, med en Støi, der gjenlød til hende gjennem alle Værelserne, som adskilte dem.

Engang fik deres Løben frem og tilbage ingen Ende. Rosine var angst, men turde ikke staa op eller ringe paa Folkene, af Frygt for selv at see ham eller lade Andre see ham i denne affyelige Tilstand. Men ganske tidligt om Morgen vækkede man hende med den Efterretning, at han var meget syg, og beredte hende paa at see ham i en skrækkelig Forfatning. Han var om Natten kommen i Klammeri og Slagsmaal med nogle Spillere; man havde fastet ham ud paa Gaden. Forflaaet i Ansigtet, og beruset, som sædvanlig, var han falden mod en Steen med Hovedet, og havde ligget bevidstløs, til nogle Forbigaaende havde truffet ham, og ladet ham bære hjem. — Forsærdet løb Rosine ind til ham, og fandt ham næsten ukjendelig. I dette Dieblig havde han sin Bevisthed, og bad hende i rørende Udtryk om Tilgivelse, for at have bundet sin Skjæbne til hendes. Den Formue, hun havde bragt ham, sagde han hende, var ganske forsvunden, deels i Lotteri og andet Spil, deels ved ulykkelige Speculationer, hvorved han havde villet oprette sit Tab. Livet, tilføiede han, var ham forhadet, og han takkede Gud, at Døden baade befriede ham, og gav

hans ulykkelige Hustru hendes Frihed. Efter faa Dages Forløb var han død.

Den stakkels Rosine, dybt rystet af alle disse Tildragelser, var glad ved at hendes Svigermoder tog i Huset, for, som det heed sig, at lette hende de huuslige Byrder. En Maanedstid efter fødte hun sin Wilhelm, og da hun første Gang saae hans fjære, lille Ansigt, syntes hun, at alle hendes Livs Sorger vare kun ringe mod den Glæde, hun følte. Siden den Tid levede hun et roligt Liv, og følte sig ofte lykkelig ved dette Barn, hvis Elskværdighed udgjorde hendes Faders eneste Glæde, og i hvis Nærværelse det syntes, som hans Plage: Aander ikke turde nærme sig. — Robert havde hun imidlertid ikke glemt. Hendes Tanker fulgte ham overalt, men det forekom hende, som om hun havde bragt sig selv saa vidt, at hun kun tænkte paa ham som paa en Ven og Broder. Hans Hjemkomst saae hun med Glæde imøde, indtil man underrettede hende om, at han vilde komme hjem som Bettys Brudgom. Da var det som en giftig Piiil foer gennem hendes Hjerte. Dette, syntes hende, var mere end hun kunde bære. Dog tvang hun sig med den Selvbeherkselse, som hun, skjøndt i saa ung en Alder, alt havde havt saa megen Leilighed til at udøve. Da nu hendes gode Skjæbne vilde det anderledes, følte hun sig usigelig lykkelig, og een eneste fortrolig Samtale

med den Elskede syntes hende tusinde Gange at opveie hendes forrige Ulykker.

Syvende Capitel.

Familie - Piinsler.

Commandeuren, de Elskendes eneste Fortrolige, glædede sig hjertelig over sit høieste Ønskes Opfyldelse. Han overlagde med Robert, hvorledes de bedst skulde vinde Haldorfs Samtykke, og lagde en Plan, der syntes dem at love et heldigt Udfald; men for at kunne iværksætte denne, maatte de først oppebie en Ansættelse for Robert, hvilken han sikkert haabede paa, og med hver Dag ventede. Imidlertid traf dette endnu noget i Langdrag, og stemme Skyer fik Tid til at samle sig over de Elskendes Hoveder.

Betty og hendes Moder indsaae snart, hvorledes Sagerne stode, og ansaae med Forbittrelse Rosine for et fiendtligt Bæsen, der havde trængt sig imellem dem og deres Forhaabninger. En qvindelig Skabning, som staaer ene i Verden, er saa beklagelsesværdig, at Forældre naturligviis maae ønske at see deres Døttre i Sikkerhed for denne Skjæbne; men ved denne Leilighed viser sig

meget ofte den menneskelige Kortsynethed, da de Midler, som især Mødre anvende for at faae deres Døttre gifte, just er det, der mangengang udvirker det Modsatte. Det var en Gaade, saavel for Fru Haldorf som for hendes Datter, at en Pige, som denne, kunde have fyldt det eet og tyvende Aar, uden at noget antageligt Ægteskabstilbud endnu var gjort hende; og at Planen med Robert nu ogsaa syntes at ville mislykkes, var dem saa meget bitterere, som Betty, der altid havde fundet stort Behag i Roberts Person og Omgang, nu, siden hans Hjemkomst, havde fattet en virkelig Lidenskab for ham; og da den Opmærksomhed, han viiste hende i den første Time af hiint Bal, havde været nok til at indgive hende den Overbeviisning, at hun havde gjort denne saa høilig ønskede Erobring, saa ansaae hun Robert som en troløs Veiler, og Rosine for en Forføreriske. Den stakkels Pige gjorde nu, hvad Mange i lignende Tilfælde gjøre: istedetfor at skaane sig selv for det sønderrivende Syn, at see den utafnemmelige Elskede med den misundte Gjenstand for hans Ønsker, opsøgte hun bestandig disse To, til Qual for dem og sig selv. Robert, saavel som hans Fader, kom næsten hver Aften til Haldorf. De søgte at fordrive ham Tiden behageligt, og da Haldorf var plaget af Søvnløshed, og først meget sildigt begav sig til Ro, saa hændte det sig jevnlig, naar efter Husets Skik Fruen og hendes Familie vare

gaaet ind i deres Bærelser efter Aftensbordet, at Fader og Søn tilbragte et Par Timerstid hos Haldorf, undertiden i Rosines Selskab. Ogsaa vedblev Robert, under Slægtskabs og gammelt Venstabs Ægide, at gjøre hende en og anden lille Visit i hendes egne Bærelser. Men disse lykkelige Dieblikke, hvori de Elskende utvungne kunde see hinanden, bleve dem snart forbittrede. Betty fulgte ikke mere med sin Moder, naar denne gik til No, men blev siddende som en Støtte, indtil Hver gik til Sit, ihvor suurt det end mangen Gang faldt hende at holde sine Dine aabne saa længe over den sædvanlige Sengetid. Desuden underrettede hun sig om, naar Robert kom til Rosine, og under et eller andet Paaskud var hun strax det mindst Velkomne, man her i Verden kan være, nemlig tredie Mand hos to Elskende. Man bad hende naturligviis sidde ned, og hun fæstede Rod i Sophaen, med et Arbeide i Haanden, som hun saae lidt paa, dreiede omkring, og lagde fra sig med et Suk. En Conversation fandt nu Sted, som lignede en sandet Bei, hvor man ikke kan komme frem. Robert gik op og ned ad Gulvet i et fortrædeligt Humeur; Rosine anvendte heller ikke megen Anstrengelse for at skjule sin Misfornøielse. Endelig reiste Betty sig, Rosine ligesaa; ogsaa Robert standsede sin Vandring, for med Taknemmelighed at følge den ubeleilige Gæst til Døren. Men hun blev staaende, de Andre ligeover for hende, uden at oplade

Munden i flere Minuter. Endelig gjorde hun nogle Skridt, gik til Vinduet, og saa til Blomsterne, tog fat paa Et eller Andet, og satte det hen igjen, indtil Robert tilsidst ganske utaalmodig greb sin Hat og gik, eller Rosine sagde: "Lad os gaae ind til Fader, Klokkeren er mange;" hvorpaa de alle Tre fulgtes ad. Det som maatte synes besynderligt, var, at denne Scene næsten ganske uden al Forandring gjentog sig bestandig eens, hvilket forøgede det Utaalelige i disse blytunge Timer. Den eneste Afvexling bestod i, at Betty undertiden var vred, spillede den Knipske mod Robert, og ikke talede et eneste Ord; undertiden derimod var venlig, og ikke kunde blive fjed af at spørge, hvorfor han saa sjelden kom ind til hende og hendes Moder, hvorfor han ikke var Duus med hende, ligesaavel som med Rosine, o. s. v.; og uagtet han besvarede disse Spørgsmaal med ligesaa megen Kulde som Høflighed, kom hun dog uophørlig tilbage til dem. Undertiden, især naar de just vare sammen i Selskab, faldt hun paa den endnu uheldigere Idee, at antage en upassende fortrolig Tone imod ham. Sad han f. Ex. med en Bog, slog hun ham den af Haanden; ogsaa pleiede hun at sætte sig eller stille sig saa nær ved ham, at hun nødvendig maatte berøre ham. De Ydmygelses, hun herved udsatte sig for, erstattedes hende derved, at alle Fremmede ansaae dem for Forlovede, saa at dette blev et almindeligt Rygte, hvilket var

en stor Trøst for hende, og en lindrende Medicin for hendes Sjælesygdøm. Rosine-derimod var alt Dette en stor Forargelse, og uden Medlidenhed med sin stakfæls Medbeilerinde, gjorde hun sig med sand qvindelig Skalkagtighed en lille, skadefro Glæde af paa mange Maader at vise, hvo der var den Seirende. Dette lille, qvindelige Overmod mod hendes gamle Undertrykkere straffedes haardt, da Seieren paa en anden Side saa let kunde blive deres. De Elskendes Lykke var paa mange Maader forbittret, thi ogsaa Hr. v. Grünau gjorde sig al Umage for at træde imellem dem, og begyndte, mod al Sædvane, ogsaa at blive en daglig Gæst i Rosines Bærelser. Herved vandt han adskillige Fordele. Deels viiste han sin Tver i Fru Haldorfs Tjeneste, deels fandt han i Robert en Mand, som han kunde tale med om fremmede Lande, og i en uendelig Ordstrøm i flere Tungemaal udgyde sine politiske Anskuelser, og udframmede mange hemmelige Efterretninger, som hans vigtige Forbindelser i Udlandet forskaffede ham. Desuden fik han ogsaa herved den Nydelse, der var ham een af de dyrebareste: den at kunne prale med, at den smukke Rosine, som ikke pleiede at have Besøg af Herrer, modtog hans Bisiter, saa ofte han vilde. Hans Opfindelsesgave var beundringsværdig, naar det kom an paa at forbinde et lidet Glimt af Sandhed med de Usandheder, hvoraf hans hele Bæsen var sammensat. Saaledes f. Ex.

tog han en Blomst i Rosines Vindue, og sagde: "Ikke sandt? De er saa god at skænke mig denne Blomst?" Hvorpaa han strax søgte Leilighed til at sige til sine Bekjendte: "Med denne Blomst, hvilken jeg bærer ligesom en Orden, har en smuk Haand slaaet mig til Ridder. De misunder mig? De vilde gjerne være i mit Sted? Ja hvad vilde De vel give mig i Bytte for mit Logis?" o. s. v. — Rosine var i de senere Aar saaledes bleven en Gjenstand for hans forfængelige Lyksalighed (den eneste han egentlig kjendte), at han næsten indbildte sig at være forelsket i hende, og Roberts og hendes Forstaaelse var ham derfor en Torn i Dinene.

Saaledes gik nogen Tid hen; da greb Betty til det sidste Middel, for at bevæge Himmel og Jord: hun fik Krampe; Tilfælde, og gebærdede sig i denne Tilstand saa forfærdeligt, at hele Huset kom i Oprør. I disse Anfald phantaserede hun, og talte med saa megen tragisk Pathos om Roberts Erløshed og Rosines Forræderi imod hende, at Haarene maatte reise sig paa Hovedet af disse, naar de, som undertiden hændte, vare Vidner til saadan en Scene. — Betty's Sygdom var ikke ganske sand, men heller ikke ganske forstilt. Man kunde sige, at den var en legemlig Uttring af den aandelige Krampe, den Overspændthed og Affectation, som opfyldte hendes Sjæl. Hun var et forkjælet Barn, al-

drig vant til at nægte sig noget Ønske, lidenskabelig af Naturen, med indskrænket Forstand, uden Kraft til at kunne beherske sig, og nu sat paa en af de haardeste Prøver, den at være forelsket og blive forsmaaet. Hens des Moder havde formegen Forstand, til just at ville aflægge Guldprøve paa Sandheden af disse Krampe-Tilfælde; men denne Tanke var een af de mange, som denne Kone skjulte for sig selv. Historien med Robert krænkede hende virkelig dybt, og hun græd de første oprigtige Taarer, som hendes bestandig blinkende Øine i mange Aar havde udgydt. Med Sorg og Forbittrelse ilede hun til Haldorf, og med mange Tillæg og Udziringer i sin Beretning, beklagede hun sin Bettys Ulykke, og sagde Alt, hvad Kjærlighed til hendes Datter og Forbittrelse mod Robert og Rosine kunde indgive hende. Dog var hun altfor flog til at lade sin Brede mod denne Sidste udbrude i haarde eller stødende Udtryk. Haldorf taug besdrøvet. Commandeuren og Robert indjaae, at her var ingen Tid at spille, og da deres Ønske angaaende Roberts Ansættelse i de samme Dage gik i Opfyldelse, besluttede de ufortøvet at begjære Rosines Sjaand af hendes Fader; men de altalte tillige, dertil at vælge en sildig Aftentime, som den beleiligste, da de haabede, at, siden Betty var syg, kunde det maaskee lykkes at blive ene med Haldorf.

Tidligere end sædvanligt indfandt Robert sig samme Aften. Han fandt Haldorf og Fruen i en sagte Samtale, og i en anden Krog af Stuen sad Rosine ved et Bord, tilligemed Hr. v. Grünau. Han satte sig hen til disse, og var ret tilfreds dermed, thi Hr. v. Grünaus Nærværelse var langt taaleligere for ham, end Bettys, af den Grund, at hun for det meste taug stille, og sad med et spændt Ansigt og lurende Diekast, da derimod denne Mand fandt en saa stor Smag i at høre sig selv tale, at han derved tilsidst glemte Alt omkring sig, og paa denne Maade gav Robert Frihed til ubemærket at kunne paa tusinde sindrige Maader underholde sig med Rosine. — Et af de Fortrin, som Hr. v. Grünau meest beundrede hos sig selv, var den henrivende Beltalenhed, som han tiltroede sig, og som han, i Mangel af Leilighed til at kunne producere den offentlig, vilde gjøre gjældende i det private og daglige Liv. Han henførte derfor gjerne Talen paa et eller andet politisk Slagtoffer i ældre eller nyere Tider, og udbrød da gjerne i saadanne Uttringer som f. Ex.: "Hvoraf kommer Sligt, uden af den Ulykke, at sand Beltalenhed næsten intetsteds mere findes? Denne høieste af alle Gaver er kun bleven saa Udvalgte til Deel, og disse ere ikke altid paa deres Plads. — Hvor findes nu en Cicero? — Ja hvor findes nu endogsaa en Mirabeau? — Jeg gad nok vide,

hvad Følgen var L'even, om en Mand, begavet med sand Beltalenhed, med et imponerende Udvotes og en sølvklar, stærk Stemme, var staaet frem, og havde talt omtrent saaledes” Og nu fulgte en lang, fuldkommen udarbejdet Tale. Havde man først været saa lykkelig, at faae Hr. v. Grünau saa vidt, saa var det som om han slet ikke var tilstede. Robert stræbte nu at bringe ham paa en saadan Materie, hvilket ogsaa denne Aften, efter Sædvane, lykkedes til alle Parter's Fornøielse. Men da Rosine bemærkede, at hendes Tante kastede speidende Blikke over til dem, lod hun, som om hun ivrigt beskæftigede sig med sit Haandarbejde, tog et lidet Nøgle Garn, og lagde Traaden paa Bordet saaledes, at den dannede Bogstaver, — et Sprog, som Robert strax forstod, og besvarede med lignende Figurer, som han med hendes Sax udklippede af et Stykke Papir. — Pludselig greb Rosine sin Traad, og kastede Papirsbogstaverne paa Gulvet, thi Hr. v. Grünau standsede med Et sin Suada, da et Lys opgik for ham over den Chiffreskrift, som de Elskende, forglemmende Diplomaten, vovede at give sig af med. Han foer tilbage, blegnende af Brede og Skamsuldhed. Saaledes at have ham til Bedste, en saa fin Politiker! Saaledes at foragte hans herlige Tale! det var at berøre hans ømmeste Side. Han indesluttede sin Forbittrelse i sig selv.

Men han befandt sig ilde, forlod Selskabet, og gik strax tilfængs, endnu med een Værgelse mere, nemlig: at hans Tjener, som altid pleiede at sove i hans Kammer, endnu ikke var kommen hjem fra den Dyrehavstour, som han havde tilladt ham.

Sttende Capitel.

Gjencærdet.

Efter Aftensbordet gik Fruen ind til sin syge Betty, og da Alting i Huset nu var roligt, og de to Brødre og de Elskende sadde sammen, tænkte Commandeuren, som senere havde indfundet sig, at det rette Dieblif til hans Forehavende nu var forhaanden. Han fortalte nu sin Broder om Roberts fordeelagtige Ansættelse, og Robert bad formelig om Rosines Haand. "Svar mig ikke, kjære Farbroder," sagde han, "førend De har hørt mig tilende. Jeg veed de ædelmodige, faderlige Hensigter, De har havt med mig; og at være Deres Søn, er just hvad jeg ønsker; men ikke ved Betty, som jeg ikke elsker, men ved Deres egen Datter, som jeg i mange Aar har elsket. Jeg veed, De har bestemt en betydelig Sum til Bettys Medgift. Ønsker De at forbeholde

hende, som Deres endnu ugifte Datter, denne Godhed, saa ville vi Alle af Hjertet unde hende den. Jeg kan nu ernære en Familie; min Fader vil ogsaa, efter sin Evne, gjøre Noget for os. Jeg vil ikke berøve Dem Rosines eller Vilhelms Selskab, dersom De ønsker, at vi skulle udgjøre een Familie, og blive i Deres Huus. Jeg vil i dette og alt Andet rette mig efter Deres Villie, og blot kappes med Rosine og Wilhelm om at være Deres Barn; selv vil jeg være en Støtte for Rosine, og en Fader for den lille Vilhelm." — Haldorf bøjede sig til ham, tog ham med begge Hænder om Hovedet, og kysede ham. "Du var altid en god Dreng, Robert!" sagde han. Derpaa omfavnede han Rosine, der med bedende Mine nærmede sig. De Elskende, saavel som Commandeuren, jublede i Hjertet, da Haldorf udbød: "O, mine Børn! gid jeg kunde sige Eders Ønsker! men siger selv, hvorledes kan jeg? I vide det jo Begge, en Eed, en hellig, skrækkelig Eed forbyder mig det. — Betty skal være min Datter; nærmere skal hun være mig end mit eget Barn, saa lød mine Ord. — Stakkels Rosine! du er min Datter! og Børnene maae bære Fædrenes Misgjerninger." — "Det er ingen christelig Lære," udbød Commandeuren: "O Vilhelm, kjære Broder! hør paa hvad jeg vil sige dig. Den Synd, du i saa mange Aar har angret, hvori bestod den? Blot deri, at du eensidigen hang ved din egen Tanke, din egen Sorg, an-

saae den for større end nogen Andens Lidelse, og ikke havde Bevægelighed nok, ikke Kraft nok, til at aabne dit Hjerte for en fremmed Kummer. Men læg Mærke til, at du nu er isærd med at gjøre det Samme. Du sørger saa dybt over Theodors ulykkelige Død, og hvad vil det dog sige at døe, mod det at leve uden Glæde? Du glemmer, at du nu vil berøve disse Uskyldige Livets bedste Lykke. Har du Ret dertil? Det er ikke saaledes, at en Christen skal angre. Det er hedenskt at bruge Mennesker til Synde:Offere. Saaledes har du allerede eengang offret din egen Datter. Gjør det nu ikke anden Gang! Ingen Følelse, selv den ædleste, duer noget, naar den ikke er underkastet Fornuften. En fornuftig Mand, en Christen, viser sin Bod og Anger ved at bekæmpe sine Feil, og oprette sin Brøde ved sine Handlinger." — "Du taler jo mod din egen Sag," svarede Haldorf: "Oprette min Brøde ved mine Handlinger! Er det ikke just det jeg gjør, med større Kamp maaskee, end Nogen drømmer om? Siig selv, er det ikke billigt, at naar jeg har dræbt Faderen, bør min første Pligt være, af yderste Formue at erstatte hans Tab for Børnene? Forestil dig nu, at Betty virkelig er min Datter; at Robert er lovet hende til Egtemand, at hun elsker ham, fortvivler over hans Tab, skulde da hendes Fader støde hende Dolken i Hjertet, ved at lade hendes yngre Søster midt for hendes Dine ægte den Mand,

for hvis Skyld hun har tabt Helbred og Rolighed? I vil gjerne overlade hende Medgiften? Hvor koldt og ukjærligt! Skal Pengene erstatte hende den Mand, hun elsker? Eller skulde det være en Loffemad, for at tildrage hende en egennyttig Frier? — Som eenlige Fruentimmer er der sørget for hende og hendes Moder, og hun har desuden en Plads i et Frøkenkloster. Den Uedelmodighed, om den kan kaldes saa, som Robert foreslaaer, var kun en ny Ydmygelse for hende.”

Frygtsom tog Rosine hans Haand, og sagde: ”Kjære Fader! længe før Robert reiste udenlands, har jeg elsket ham; jeg har aldrig elsket nogen Anden; men om han nu havde foretrukket Betty, vilde jeg have baa: ret min Skjæbne, og det synes mig nu ogsaa, at hun maa gjøre.” — ”Det seer du,” svarede han, ”at hun ikke kan. Du kunde det! Ja det tiltroer jeg dig. Du har mere Sjælestyrke, har mange Fortrin fremfor Betty. Derfor tilkommer det ogsaa dig at være den Uedelmodige, at skaane den Svagere; og dette fordrer jeg af dig, som din og hendes Fader. Dine Følelser for Robert være som de ville, saa maa du skjule dem. Af Medynk med hende maa du ikke mere see Robert ene paa dit Bærelse, ikke omgaaes ham, uden som en Ven og Broder. Du er dog tusinde Gange lykkeligere end Betty. Du er elsket, hun er forsmaaet! Du er Moder! hvad vil du mere?” — Bedrøvet og undseelig svarede Rosine:

"Du har dog selv elsket, min Fader! Lad Erindringer om min Moder tale for hendes Datter i denne Time." — Haldorf vendte sig bort og taug. — Commandeuren kunde ikke styre sig længer. Med opbrusende Hæstighed udbrød han: "O Barbar, som du er! kan du modstaae saadanne Ord, saadan Yndighed, som hendes? Vil du forandre Naturens Orden? Du er jo som de Fædre, der tvang et Barn til Klosteret, for at berige et andet." — "Betænk, min Onkel," sagde Robert, "betænk hvad kan min Ulykke hjælpe Betty? Hende kan dog ingen menneskelig Magt tvinge mig til at ægte." — Haldorf gik op og ned ad Gulvet i stor Sindsbevægelse. Derpaa vendte han sig til Robert, og sagde: "Siig, naar du elskede Rosine, inden du reiste, hvorfor sagde du det da ikke den Gang? Da vare I begge frie." — "Den Gang," svarede Robert, — "den Gang tænkte jeg anderledes end nu. Jeg havde Uret, men jeg troede at handle fornuftigt og godt." — "Seer du! der talte du til mit Forsvar. Den Gang tænkte du anderledes end nu. Menneskets Tanker og Følelser verle bestandigt, men hvad som er blivende, er Ret og Pligt. Hvad som er evigt bindende, er en hellig Fed." — "Den Fed! den Fed!" raabte Commandeuren: "det er din fixe Idee. Tænk aldrig, at en gammel Sømand ikke holder sin Fed hellig. Men er det Mundsveir, som i et ulykkelig Dieblif undfløi dine Læber, en hellig Fed?"

Hvor kan noget Menneske sværge paa det, som er umuligt? Hvor kan Noget være dig nærmere, end det Gud selv har givet os til det Nærmeste? Og sig mig! da du stod for Brudeskamlen med din gode, smukke salig Kone, gjorde du da ikke en hellig Eed paa, at hun og de Børn, hun fødte dig, skulde være dig det Nærmeste paa Jorden?" — "Hør, min Broder;" sagde Haldorf: det mangler aldrig paa Grunde til at løse os fra de Pligter, der falde os tunge. Hvoraf kommer al Egoisme, al Gjerrighed? Af den Regel, at det, som er mit eget, er mig nærmest. Havde Fortidens Helte, der endnu ere Verdens Beundring, tænkt og talt saaledes om Natur og Kjærlighed og saa videre, saa vilde intet Stort, intet Træk af Selvopoffrelse findes i Historien. Langt være det fra mig at ligne mine Handlinger ved nogen stor Sjæl. Nei, min Fasthed har jeg kun lært i Angerens Qvaler, som Ingen af Eder kjender. Nei, Ingen af Eder veed hvad det er at være ulykkelig. — At miste hvad man elsker? Har jeg ikke prøvet det? I tale om Rosines Moder? Har jeg ikke elsket hende, levet kun i Tanken om hende? Jeg troede ikke at kunne overleve hendes Tab. Og dog, jeg siger det reent ud: dette Tab var kun en ringe Ulykke mod den Smerte, som Samvittighedens Angst lærte mig at kjende. I skulde vide hvad jeg har lidt i tyve lange Aar, uden en eneste glad Dag, uden en eneste rolig Nat . . .

forfulgt af den Forbandelse, som rammede den første Morder, en Brodermorder, som jeg fredløs som han, thi intet Sted kunde give mig Fred. Ikke tør jeg see ned til Graven efter No, thi der møder jeg hans blodige Skygge, ikke til Himlen, thi af den er jeg forbandet. Og nu skulde jeg, som har affagt Faderens Dødsdom, ogsaa underskrive Datterens? sende hendes allerede halv vanvittige Sjæl til ham, for at hun kunde sige: Ogsaa mig sender din Broder Wilhelm. — Nei, førend jeg gjør det, før aabne Graven atter sit Skjød, og vise mig det blege Gjenfærd, som engang”

Og see, i det Samme aabnedes Døren, og i den viiste sig en dødbleg Skikkelse, med stirrende, halv brustne Dine, indsvøbt i lange, hvide Klæder, som slæbte paa Gulvet. Den stod ganske stille paa Dørtrinnet. Et dømpet Skrig undslap Haldorf, Rosine var nær ved at falde i Usmagt, Skikkelsen syntes at ville nærme sig, Commandeuren og Robert gif hen imod den, og udbrøde Begge, halv gysende, halv leende: ”Værer ikke bange, det er intet andet end vor Diplomat, som gaaer i Søvnne.”

Med langsomme Skridt, ganske aflædt, men heel indsvøbt i sit Sengeteppe, med Lagenet slæbende efter sig, nærmede sig Hr. v. Grünau, gif hen foran Bordet, bukkede dybt til alle Sider, og med den hule Stemme, som er egen for dem som tale i Søvnne, udbrød han i følgende Tale, hvorved vi maae bemærke, at den kunde

siges at gaae samme Wei, som Hr. v. Grünau selv havde taget paa sine Reiser; den begyndte nemlig paa Engelsk, gik derpaa over til Fransk, derpaa til Tydsk, og havnede tilsidst i Modersmaalet. Men endskjøndt Hr. v. Grünau, som ellers taledede alle disse fremmede Sprog meget maadeligt og med temmelig Langsomhed, i sin somnambule Tilstand udtrykte sig meget færdigere og langt mere flydende, saa ville vi dog forskaane vore Læsere for den trættende Form, og derfor, saa godt vi kunne, give det Hele paa Dansk. Da han med stor Anstand havde hilset, som sagt, til alle Sider, begyndte han, som følger:

”Mylords og Gentlemen! Herrer af Overhuset! I Eders ærværdige Midte fremstaaer her en Mand i Ordets sande Forstand, en Mand, som fordrister sig til at tale for et ulykkelig og høist interessant Individ, som I uretsfærdigen have forhaanet og bespottende fremstilt for hele Verdens skadefroe Dine; som I forfølge, og maaskee bestemme til — Himlen maa vide hvilken, grusom Behandling. Eders egen Samvittighed maa alt have nævnet Eder Dens Navn, for hvem jeg her fører Ordet. Kunne I taale at høre Navnet Pergami? Hvad har han gjort Eder, den interessante Ulykkelige, at I forfølge ham? Han var maaskee elsket? Nu vel, han er skøn, han er elskværdig! Er alt dette blevet til Forbrydelse i gamle England? Skulle vore

misundelige Naboer, der medrette ere stolte af deres smidige og galante Væsen, da forefaste os, at vi endnu ere raae Barbarer? Hvo af Eder, Mylords, vilde være saa plump at modstaae en ophøiet Dames Kjærlighed? Have Eders egne Helte i Fortiden gjort dette? Modstod Kong Jacob, eller Carl den Anden, eller Rochester, eller Richelieu, eller Lord Essex, eller den skønne Sanger Rizzio, eller Sir Charles Grandison, eller Tom Jones Fielding, eller Joseph og hans Brødre de skønne Dammers Dnsker? — Hvi kunne J da forlange dette, som er imod Ridderens Love, af mig? Er det min Skyld, at jeg er altfor elskværdig? at Beltaenhedens Honning flyder fra mine Læber? at Kjønnet ikke kan modstaae mig? — For lav Interesse bør Ingen beskylde mig. Og hvad de rige Foræringer angaaer, som hilt høie Tyrstinde skal have givet mig, saa erklærer jeg disse Rygter for skammelige Løgne, lige indtil Historien om den Guldkjede, som hun skulde have slynget om min Datters Hals. Hun giver saamæn ikke Noget bort, og jeg har desuden ingen Datter, thi jeg kan gjøre den helligste Eed paa, at Betty Haldorf ikke er min Datter. Jeg veed nok, hvorledes man bagtaler mig, hvorledes man har mig til Bedste, og skriver Runer af Papiir og Traade omkring mig; men jeg er ophøiet over alle slige lave Beskyldninger. Hvad de Tjenester angaaer, som jeg har viist min Minister, det kommer Ingen ved,

og hvad Fru Haldorf angaaer, saa har hun ordentlig forfulgt mig med sin Kjærlighed. O, mine Herrer! om I vare Gjenstanden for en saadan lidenskabelig, ja blodtørstig Kjærlighed, som denne Dronnings, denne nu aldrende Frues i yngre Dage"

Fra det Dieblif, da hans forvirrede Tale tog denne sidste Bending, havde Rosine stødt Robert paa Armen, og sagt ængsteligt: "O lad ham ikke tale ud! Det er jo affkyeligt!" — Robert reiste sig nu, og afbrydende hans Tale, sagde han, oprømt af denne Scenes høist comiske Side: "Paa halvtredsindestyve tusinde distillerede Eggesopkeners udtrykkelige Befaling har jeg herved den Ære", *) o. s. v.; hvorpaa han ganske sagte tog hans Haand, og ligesom i en høitidelig Procession førte ham ud af Døren, hvor han i næste Værelse mødte hans forfrækkede Tjener, der var kommen hjem, og havde fundet sin Herres Seng forladt. Ved Tjenerens Hjælp, ledsagede nu Robert den natlig spøgende Parlaments-Taler gjennem hele Huset til hans Kammerdør.

Da Robert kom tilbage, sagde Rosine: "Det er dog besynderligt, at man aldrig har hørt eller mærket, at Hr. v. Grünau gaaer i Søvn." — "Det skal ogsaa yderst sjelden hændes ham," svarede Robert: "hans Tje-

*) See Baggesens Labyrinth. (Danske Bærter, VIII, 203.)

ner fortalte mig, medens vi fulgte ham til hans Bærelse, at kun i det Tilfælde, at han har havt Uergrelse, og det tillige indtræffer i Fuldmaane, bliver han overfalden af denne besynderlige Sygdom. Der er Intet, sagde Tjeneren, som hans Herre er mere emfindtlig over, og mere søger at skjule, end dette, og derfor har Tjeneren, uagtet han er en gift Mand, og har sin Familie boende i Byen, alt i mange Aar hver Nat maattet ligge paa Bagt i hans Sovestue. Den stakkels Djævel bad saa meget, at Ingen af os vilde nævne denne Begivenhed, hvilket jeg lovede i Alles Navn. Naar ingen talte derom, sagde han, vilde hans Herre ikke vide det Mindste imorgen om sin natlige Tildragelse. — Jeg finder,” vedblev Robert, ”noget Paafaldende, ja noget Rædsomt i, at denne Mand, der om Dagen spiller en saa ubetydelig Rolle, om Natten udfører en ganske anden, der forskaffer ham den saa meget attraaede Bigtighed; thi han som i sin bevidste Tilstand forgjæves bestræber sig for at faae Indflydelse, har den kun alt for meget i sin ubevidste; og” — tilføiede han halv sagte til Rosine — ”hvor grusomt har han ikke alt indgrebet i vor Skjæbne, da han i hiin Nat første Gang fremtraadte i denne Skikkelse!” — Commandeuren sagde: ”Jeg vilde ikke eie denne Gaard, om min Broder vilde forære mig den. Her spørger jo paa den allerværste Maade. En er Søvn-gjænger, en Anden besat af Krampe. Allevegne For-

keerthed og Overspændthed, Løgn og Falskhed. — Nu Wilhelm! hvad siger du nu? Det var da det omtalte Gjenfærd! — Og Hr. Pergami! Helle min Leg! det er med al det en lystig Historie! Hvad siger du derom?” — ”Jeg siger intet derom,” svarede Haldorf, meget angreben af denne Aftens forskjellige Optrin: ”Alt dette angaaer slet ikke den Sag, vi have afhandlet i Aften. Om den siger jeg, hvad jeg har sagt. Nok herom! God Nat! Jeg trænger til Hvile.” Og hermed forlod han dem, og gik ind i sit Sovekammer.

Rosine og Robert kastede sig med udbrydende Taa-
rer i hinandens Arme. Commandeuren omslyngede dem
Begge, og sagde rørt: ”Kjære Børn! taber ikke Modet;
endnu er Alt ikke tabt. Men Binden er stik imod, vi
maa lave, indtil den bliver gunstigere. Robert og jeg
skal vaage over dig, min Rosine! Her i denne Stue
ville vi sees hver Aften. Vær trofaste, mine Børn,
og taalmodige! Haaber paa Tiden, som jævner saa
Meget, og paa Gud!” — Og derpaa skiltes de med
bedrøvede Hjerter.

Niende Capitel.

Intriguen paa Gaden.

Uagtet denne Mats Samtaler ikke bleve omtalte udenfor den Kreds, hvori de havde fundet Sted, saa mærkede dog snart Fru Haldorf, at Noget maatte være skeet, og ved Hjælp af sit gennemtrængende Blik og den fine Naade, hvorpaa hun forstod at udfritte sin Svoger, kom hun saa omtrent efter, at Robert havde erklæret sig, og faaet et Afslag. Hvor høilig denne Hævn over ham og Rosine end glædede hende, var hun dog flog nok til at indsee, at hendes Giftermaalsplan med Betty vilde strande. Hun fattede derfor en anden Plan, for i dette Skibbrud at redde hvad hun kunde: hun søgte at tilvende sig et nyt Palladium i den lille Wilhelm, der, som den egentlige Arving af sin Bedstefaders Formue, og Besidder af hans høieste Kjærlighed, var et godt Gidsel i alle paakommende Tilfælde. Hun tog derfor flogelig sine Forholdsregler, fik med Gæt en grændseløs Kjærlighed til sin Sønesøn, og naar hun var alene med Haldorf, dreiede hun altid Samtalen hen paa dette Barn, hvilket var saa meget lettere, som denne Materie var af alle den, hvori han helst indlod sig. — Saa snildt vidste hun altid at anlægge sine Batterier. —

Uden mindste Anelse om noget Saadant, gave de Elskende hende selv Seiren i Hænderne.

Flere Maaneder vare henrundne siden den ovenomtalte Aften. Sommeren var forekommen Robert og Rosine som en lang Vinter; thi de havde tilbragt denne skjønne Aarstid i en Tvang, som Juglens i Buret. Det lod som om alle Dine vare beskjæftigede med at opsnappe hvert Blik, alle Dren hvert Ord, som de to Elskende vovede at henvende til hinanden. Betty, uagtet hun bestandig spillede Patient, havde dog for længe siden forladt sit Sygekammer, og Alt skulde nu opbydes for at more og adsprede hende. Men da Sommeren i Kjøbenhavn kun tilbyder liden Selskabelighed og endnu færre offentlige Forlystelser, saa befandt man sig dog de fleste Aftener i den snævre Kreds, som, paa et Par gamle Benner og Beninder nær, kun bestod af de her ofte omtalte Personer. Betty syntes heller ikke mere at ynde større Cirkler, men befandt sig bedst, naar hun sad mellem Robert og Rosine, en fast Plads, som hun lod til ikke at ville overgive, men forsvare med Liv og Blod, tiltrods for alle de Pile, som den vrede Amor lod strøise forbi hende. — Hertil kom endnu, at Hr. v. Grünau i den senere Tid var bleven et næsten endnu større Kors for de Elskende, og gjorde sig fuldkommen fortjent til det Spørgsmaal, som engang, da Taleren var om adelige Baaben, blev gjort ham af Rosine: "Om han ikke var

en Burre i sit?" — Dog var det langt fra ikke af egentlig ond Billie, at han spillede en saa utafnemmelig Rolle, men mere i den faste Overbevisning, at en Mand som han, ved bestandig Opmærksomhed for et Fruentimmer, nødvendig maatte fortrænge enhver anden Elsker; og da han ansaae Robert for ganske uværdig til Rossnes Tilbøielighed, smigrede han sig med at gjøre en god Gjerning.

Robert kunde ikke længere udholde denne Tilstand. Den pijnlijkste Utaalmodighed, smertelige Tvivl om Rossnes Kjærlighed, der forekom ham som lunken ved Siden af hans, fortærede hans Indre. — En Aften, da han saa Leilighed dertil, leverede han hende hemmelig et Brev, som hun ubemærket modtog, og hvis Læsning i Centrum hun betalte med en søvnløs Nat; thi med mange Fornuftgrunde og alle Kjærlighedens Overtalelser søgte Robert i dette Brev at bevise hende, at det eneste Middel til at redde deres No og Lykke for hele Livet, var, hemmelig at ægte hinanden. Han forestillede hende, at hendes Fader selv ønskede at kunne forene dem, at hans Eed var det Eneste, som stod i Veien for dette Ønske; men da han imidlertid i tyve Aar havde consequent fulgt et System, ifølge hvilket han udstrakte denne Eeds forbindelse Kraft over alle Fornuftens Grændser, saa var der ingen Sandsynlighed for, at Tiden kunde bringe anden Forandring i denne Sag, end hendes Faders

Død; fremdeles om den Tanke ikke var skrækkelig, at de tilsidst — i deres tvungne og utaalelige Tilstand — kunde komme i den Fristelse at ansee en Faders Tab for en Lykke; hvorimod, naar de først vare Ægtefolk, han vel sagtens vilde blive vred, men snart formildes, og i Hjertet glæde sig over at see dem lykkelige, uden at han havde brudt sin Eed. Han erindrede Rosine om, at hun eengang havde opoffret sig og ham for sin Faders Villie, en ufornuftig Villie, som han vist selv havde angret; han spurgte, om hun ingen Pligt havde mod den Mand, der i saa mange Aar havde elsket hende, og hvem hun havde givet sin Tro; om hans Livs Lykke var det Sidste hun vilde tage Hensyn paa. Indstændigen bønfuldt han hende at give ham dette, for hans Nølighed nødvendige, Bevitis paa hendes trofaste Kjærlighed, og tilsidst bad han om en mundtlig, uforstyrret Samtale, hvortil han foreslog et Møde næste Aften, paa et eensomt Sted i Byen, som han nævnede.

Rosine forfærdebes over dette Forslag. Men paa den anden Side fandt hun, at Roberts Grunde vare sande, og at ingen anden Udvei var tænkelig, den undtagen, at Betty blev gift med en anden Mand; men dertil var desværre ingen Udsigt. Frygt for at bedrøve Robert eller saare sin Fader, martrede hende ubeskriveligt. — "Tale med Robert maa jeg idetmindste," sagde hun ved sig selv, og næste Aften fandt hun let et Paaskud til

at gaae alene ud. Men neppe var hun kommen Gaden tilende, førend Hr. v. Grünau ganske forpustet kom løbende, for tjenstagtigen at tilbyde sit Følgeskab. I høieste Grad utaalmodig, afflog Rosine, under adskillige Paaskud, den tilbudne Ære, og sagde endogsaa tilsidst: "Oprigtig talt, Hr. v. Grünau, De generer mig ved Deres Nærværelse; jeg er i slet Humeur idag, og ønsker ikke at falde Dem eller Nogen besværlig dermed." — "I slet Humeur!" gjentog han, "min smukke Frue! Nu, saa viger jeg sandelig ikke fra Dem; saa er det just min Pligt og min Glæde at søge at opmuntre Dem." — Her vare gode Naad dyre. Uden at tale et Ord til sin uophørlig snaksomme Ledfager, gif hun og tænkte paa en Udvei. Allerede nær ved den til Stævnes mødet bestemte Gade, kom de til en Boutik. Her hilste hun ham som til Afsked, og sagde: "I denne Boutik skal jeg kjøbe Noget." — "Det skal jeg ogsaa," udbrød den Paatrængende, og fulgte med derind. Rosine var færdig at græde af Utaalmodighed. — I al Hast købte hun en Bagatel, og sagde derpaa til Hr. v. Grünau: "Nu maa jeg forlade Dem, thi i dette næste Huus boer en Syjomfrue, som skal tage Maal af mig, og som jeg nu gaaer op til." — "Saa vil jeg vente Dem her; nede paa Gaden," svarede han.

Ganske fortvivlet løb hun op i Huset, hvor hun intet Menneske kjendte, uvis om hvad hun skulde gribe

til. Paa første Sal kom hun ind i en lang Gang, forsynet med flere Døre og med et Vindue, som gik ud til Gaden. Her gik hun frem og tilbage, og hver Gang, hun kom til Vinduet, saae hun det samme Syn: Hr. v. Grünau, der stod paa det modsatte Fortoug, lænede sig til sin Stof, og med ufravendte Blikke saae op ad Huset, og holdt Die med Gadedøren. "O Gud!" sukede hun næsten høit, og bemærkede først, i det hun vendte sig, at en ganske fremmed Mand stod lige bag ved hende. De syntes Begge lige forbausede over dette Møde. Den Ubekjendte bar en Frakke, som den, Militaire pleie at bruge. Han bukkede ærbødig, og sagde med al den fine Levemaades Anstand: "Jeg boer her i Huset! Dersom De søger Nogen her, saa tillad at jeg viser Dem Vej." Meget forlegen stammede Rosine nogle Ord om en Syjomfrue o. s. v. — Den Ubekjendte saae paa hende med et godmodigt, aabent Ansigt, og sagde beskedent: "Jeg har ikke den Ære at kjende Dem, men Enhver, som har den Lykke at see Dem, kan vist umuligt undertrykke det Ønske at tjene Dem. — De synes at være i Sindsbevægelse, og at vente eller ville undgaae Nogen? Er der Intet, hvori jeg kan have den Fornøielse at være Dem til Tjeneste?" — Et saa venligt Ord i et saa raadvildt Dieblif indgav Rosine Tillid til den Fremmede. "Da De er saa god, min Herrel" svarede hun, "saa vil jeg tilstaae Dem, at jeg

er flygtet herop, for at undgaae en paatrængende Beskjendt, som staaer dernede paa Gaden, og venter paa mig." — "Ah! det er jo Hr. v. Grünau!" raabte den Ubekjendte: "ham kjender jeg godt! Det skal være min mindste Kunst at befrie Dem fra ham. Behag at vente her, til De seer os gaae ned ad Gaden; naar han da vender Ryggen til, kan De let ubemærket smutte om ad næste Tvergade. Jeg skal nok holde ham med Snak, til De er i Sikkerhed." — Og uden at oppebie Rosines Tak, løb han ned ad Trappen og lige hen til Hr. v. Grünau, og hun saae med Fornøielse, hvorledes han complimenterede ham, og strax fik ham under Armen, og ned ad Gaden med sig, medens hun selv, som en letfodet Gazelle, fløi om ad en Tvergade, og allerede ved Enden af denne traf den ventende Elsker, tog hans Arm, og ilede bort med ham, altsammen ubemærket af Hr. v. Grünau, men ikke af den Ubekjendte, der holdt Die med hende, og ved denne Leilighed viiste sig som langt bedre Diplomat, end denne fine Politiker. Han var nemlig ikke saasnart kommen ud af Huset, før han med udmærket Høflighed nærmede sig Hr. v. Grünau, og satte den bedste Løkkemad paa sin Krog, ved at hilse ham fra Paris, hvorfra han ganske nylig var kommen hjem. "Lad os gaae lidt frem og tilbage," sagde han, "vi staae Folk iveien her paa Fortouget." — Saa fjært det var Hr. v. Grünau at tale med en saa artig Mand,

der kom lige fra Paris, og som desuden var saa svielig, paa hans franske Tiltale at svare ham i samme Sprog, saa var det ham dog endnu kjærere at kunne yttre, at han havde lovet at blive staaende paa Stedet, for at vente paa en smuk Dame, som var oppe i Huset lige overfor hos en Syjomfrue. — ”Hos en Syjomfrue!” svarede den Ubekjendte: ”saa have vi Tiden for os, hvis jeg kjender Damerne ret. Lad os kun gaae lidt frem og tilbage.” — Herpaa tog han Grønau's Arm, og fik ham virkelig indviklet i en politisk Dispute, i hvilken Hr. v. Grønau tilsidst udbrod: ”O, hvorfor var der dog ikke i de Deputeredes Kammer en eneste uforsærdet Mand, med sand Betsalighed? Havde jeg været Deputeret, jeg skulde have fremstaaet, og oplyst hele Verden om, hvad den ikke vil see. Europa skulde være blevet opmærksom paa mine Ord; jeg skulde have trængt igjennem; man skulde i mig have truffet den rette Mand.” — ”Apropos,” sagde den Militaire: ”Jeg maa gjøre Dem opmærksom paa, at den Dame, De ventede efter, nok har truffet den rette Mand, thi jeg saae for lidt siden, at en Herre bød hende Armen, og forsvandt med hende; men hvor de siden ere blevne af, det overgaaer min politiske Synskreds. For Næsten er jeg Deres Tjener.” — Hvorpaa han med et listigt Smil hilste Hr. v. Grønau, og forlod ham.

Den ulykkelige Diplomat stod som falden fra Skyerne, og følte sig saa angreben af Forbittrelse, at han neppe havde Kræfter til at gaae hjem, hvor han strax, skjælvende af Bredde, fortalte sit Eventyr til Fru Haldorf, der paa Timen ilede at benytte denne Tildragelse til sin Plans Udførelse. Hun gik strax ned til sin Svoger, og meddeelte ham denne Tildragelse, med de behørigte Ornamente, beklagende den stakkels Grünau, der for sin gode Billie var bleven holdt for Nar, ikke blot af et Scuentimmer, som han fra hendes Barndom havde havt kjær, men endogsaa af en Fremmed, som hun med en paafaldende Udelicatesse havde indviet i sine egne Hemmeligheder. "Jeg kjender ikke længere vor Rosine," tilføiede hun: "Hendes Kjærlighedshistorie har reent forvandlet hende. Hun har hemmelige Stævnemøder, til trods for sin Faders Befalinger, og er bleven ganske ligegyldig mod sit eget Barn, for hvilket hun tilforn var en kjærlig Moder. Den stakkels Dreng er nu i Aften ganske overladt til en Pige. Bed De hvad, min bedste Ven? Skjøndt mit Moderhjerter bløder derved paa min stakkels Bettys Vegne, saa har jeg dog tænkt at bede Dem for Deres og Deres Datters Vres Skyld, heller at samtykke i hendes Giftermaal med Robert, end at lade disse Forelskede saaledes mødes hemmelig, og komme i Folkemunde. Min ulykkelige Betty! (og her begyndte hun at græde): med hende er det dog forbi;

hun fortæres af Sorg og Sygdom, og vil maaskee snart samles med sin Fader og Broder. Hør derfor hvad en ulykkelig Moder anraaber Dem om. Berøv mig ikke det Eneste, jeg endnu har tilbage: Deres Godhed, og min Wilhelm, i hvis Arer ogsaa mit og Mines Blod flyder. Tillad ikke, at han kommer i en Stedfaders Hænder, men lad ham vore op mellem Dem og mig, os som elske ham saa høit, og som intet Andet have at glæde os over. Dersom De vil give Rosine Balget mellem at affige ham eller Robert, saa tør jeg nok indestaae for, at hun overlader os Barnet."

Saameget Rosines Opførsel, fremstilt i dette Lys, end saarede og opirrede hendes Fader, saa svarede han dog med temmelig Kølighed: "Nei, Fru Søster! det vil Rosine aldrig gjøre; og kunde hun forlade et saadant Barn, da fortjente hun ogsaa at miste det, og ifølge heraf kan jeg ogsaa gjerne love Dem, at om hun foretrækker sin Elsker for sin Søn, skal hun afstaae fra at være hans Moder."

T i e n d e . C a p i t e l .

F a m i l i e - S c e n e r .

Nedens saa haarde Prøver beredtes for den stakkels Rosine i hendes Hjem, havde Robert paa sin Side beredet hende een, som heller ikke var let at bestaae. Paa deres eensomme Vandring gjentog han alle de Overtalelser, han i sit Brev havde anvendt, for at formaae hende til at samtykke i hans Plan. Han fortalte hende, at han, stolende paa hendes Kjærlighed, havde bragt Alting istand til deres hemmelige Forbindelse; at han havde vidst at jævne alle lovformelige Vanskeligheder, skaffet sig Kongebrev, og allerede gjort Aftale med en bekjendt værdig Præst, der var villig endnu samme Aften at vie dem i sit Huus. — "Til min Fader har jeg intet sagt," tilføiede han: "jeg tilstaaer, at han maaskee vilde gjøre Indvendinger. Men vi vide jo Begge, at vor Forbindelse er hans høieste Ønske. Desuden, naar han er udenfor denne Sag, kan han bedst forsones os med din Fader. Betænk, min Rosine, at din Faders Villie er ikke det Eneste, vi have at kæmpe imod, men at vi ere omgivne af Intriguer, af Mennesker, der ere bestandig virksomme imod os, som lure paa hver gunstig Leilighed for at adskille os, hvilket de allerede

eengang have gjort. Jeg har intet roligt Dieblif, førend du er bunden til mig ved et helligt, ubrydeligt Bånd. Men denne Beroligelse er ogsaa Alt hvad jeg forlanger. I Alting skal jeg rette mig efter din Villie. Vort Ægteskab skal forblive en Hemmelighed saa længe du vil; med største Taalmodighed skal jeg da underkaste mig al den gamle Tvang, blot jeg kan sige til mig selv: der kan dog Ingen berøve mig min Hustru." — Alle disse Forestillinger fra den Elskedes Læber overvandt Rosines Betænklichkeiten. Hun fulgte med ham til den ovennævnte Præst. De for et elskende Hjerte saa dyrebare Ord: at hvad Gud har sammenføiet, skal intet Menneske adskille, vare udtalte over dem; og inderligt rørte, lyksalige og veemodige, vandrede de, Arm i Arm, til Rosines Hjem. Hendes Hjerte bankede, eftersom de kom nærmere til hendes Faders Hus, og ængstelig tog hun nok engang det Løfte af Robert, at han samvittighedsfuldt vilde skjule deres Forbindelse for Alle, hans Fader undtagen, til et lykkeligere Dieblif end det nærværende.

De traadte nu ind i hendes Faders Dagligstue, hvor de fandt ham i Selskab med Fru Haldorf og Betty, der halv sovende sad i en Lænestol ved Bordet, med den lidende Mine, der kun maadeligt vilde passe til hendes røde Kinder og runde Former. Det nygifte Par mærkede strax, at der var et Uveir i Luften, da Haldorf

saae alvorligt paa dem, og spurgte: "J komme sammen?" — Robert tog Ordet, og sagde, han havde mødt Rosine, at hans Fader var i Selskab, at han vilde have den Ære at hilse paa sin Onkel. "De har mødt Rosine?" gjentog Fruen spodsk: "Ja, Hr. v. Grünau har sagt os det." — Haldorf var vred; han gjorde Rosine bittere Rebroidelser, og hendes Tante og Cousine syntes ret at nyde denne Scene. Den stakkels Rosine, uvant til en saadan Modtagelse, forstummede ganske, men Robert, oprørt af en ondskabsfuld Anmærkning af Fruen, svarede i samme Tone. Det ene Ord tog det andet, indtil den forbittrede Kone udraabte: "Ja, jeg har bønnsfaldet min Svoger, for hans og Familiens Æres Skyld, at givte Jer jo før jo heller, paa det Vilkaar, at Rosine afstaaer al Raadighed over min Sønnesøn, og overlader Wilhelm til sin Bedstefader og mig." Dette var mere, end Rosine kunde udholde. "Afstaae mit Barn!" raabte hun hæftig: "Hvem tør foreslaae mig Sligt? Aldrig! før vil jeg døe." — "Ja," svarede Fruen spodsk smilende: "saa kommer du til at afstaae din hemmelige Elsker, thi een af Delene maa du bestemme dig til." — "Nei," svarede Rosine med Stolthed: "til ingen af Delene, thi Robert er ikke min hemmelige Elsker, men min Ægtemand for Gud og Mennesker. I denne Aften have vi i al Stilhed ladet os vie." — Neppe vare disse rask udtalte Ord undsløine hendes Læber, førend

den største Taushed. afløste den nys saa højrøstede Scene. Alle syntes forstenede. — Haldorf fastede sig i en Stol. De Elskende nærmede sig, og knælede for ham, med Bøn om Tilgivelse. — Han stødte dem fra sig. — I det Samme udstødte Betty et gennemtrængende Skrig, og faldt af Stolen ned paa Gulvet i græselige Krampe-træk. Hendes Moder fastede sig skrigende ned hos hende. — Robert sprang til, løstede Betty op, og bar hende i sine Arme til Døren. Hendes Krampe var i det Samme forbi. Hun slog sin Arm om ham, og han bar hende ind i hendes Bærelse, ringede paa hendes Pige, og overlod hende til dennes Omsorg. Rosine løb ud af Bærelset, og ind til sin Wilhelm, insædens Fruen, ene med Haldorf, tog Dieblicket iagt, fastede sig for hans Fødder, uden at han kunde forhindre det, omfavnede hans Knæ, og raabte: "O min Ven! min eneste Støtte! forskyder De nu mig og mit ulykkelige Barn? eller skal hendes bristende Dine være Bidner til Rosines Lykke?" — "Nei," svarede Haldorf, jeg skal ikke forlade Dem. Jeg er selv forladt." — "Skjænker De mig den Trøst i vor Ulykke," raabte hun, "at beholde Wilhelm, at leve for ham og for Dem?" — "Ja, ja!" svarede den frænkede Fader; og som en Piiil var Fruen ude af Døren, af hvilken Robert i det Samme indtraadte, og da han fandt sin Farbroder ene, gif han strax hen til ham,

i det Haab at formilde ham, uden at ane hvad der imidlertid tildrog sig i Rosines Værelser.

Den blotte Tanke, at man kunde foreslaae hende at forlade sin Søn, opfyldte Rosine med Ængstelse. Hun ilede ind til ham, og fandt ham sovende. Hun bøiede sig over den lille Dreng, og omhyggelig for ikke at vække ham, kysede hun sagte hans blonde Lokker, og vædede dem med sine Taarer. Med Skræk og Forundring saae hun i det Samme sin Tante og Hr. v. Grünau træde hurtig hen til Barnet, idet Fruen sagde: "Hr. v. Grünau skal hjælpe mig at bære lille Vilhelms Seng over i mine Værelser, thi nu er han mit Barn." — De grebe i den lille Seng, for at løfte den, og vækkede derved Drengen. — Forfærdet greb Rosine ham i sine Arme, og vilde undflye med ham. Fruen vilde rive ham fra hende. Den lille Dreng slyngede sine Arme om Moderens Hals, skreg og skjælvede af Angst. Rosines Pige var tilstede, hun ilede sin Frue til Hjælp. De strede om den ulykkelige Dreng. Rosine bedækkede ham med sine Arme, med sine Klæder, med sit lange Haar, som var faldet ned ved den hæftige Bevægelse. Pludselig foer Grünau til; som en Rasende stødte han med Foden til Pigen, saa hun tumlede tilside, greb Rosine bagfra om Livet med den ene Arm, løste Barnets Hænder fra hendes Hals med den anden, og nu greb Fruen den høit grædende Dreng, og baade hun og Grü-

nau vare ude af Døren og inde i hendes Bærelser, før end Rosine kunde naae dem. Hun hørte sit Barns Skrig; hun slog paa den yderste Dør til Fru Haldorfs Bærelser. Den var lukket i Laas. Hun hørte, hvorledes de talte til Barnet, og bare det ind i et indre Bærelse.

Bleg og fortvivlet styrtede hun ind til sin Fader og Robert. De forfærdedes over hendes Udseende. Hun kunde neppe tale, og kun med afbrudte Ord var hun istand til at berette hvad der var forefaldet. — Haldorf syntes at studse over denne Fremgangsmaade. Dog fattede han sig strax, og sagde: "Er det dig ikke nok, at du selv forlader din ulykkelige Fader? Bilde du ogsaa berøve ham det Barn, der er hans eneste Glæde?" — "Forlade dig, min Fader?" svarede Rosine, og saae paa ham med Forundring: "Forstyder du mig? kan du ikke tilgive mig?" — Hendes Læber skjælvede. Haldorf taug et Dieblif; derpaa sagde han med bævende Stemme: "Skal jeg forstyre den uskyldige, ulykkelige Betty? Hun kan ikke mere boe under Tag med dig og Robert. Hun kan ikke see Jer. Hun har ingen Støtte, uden mig. Du har din Mand og din Svigerfader. Din Fader har du foragtet. Du er en utaknemmelig Datter, uværdig dig til at være Moder." — "Det er jeg ikke," raabte Rosine: "ingen Magt kan berøve mig mit Barn. Du kan forstyre din Datter, og jage hende ud af dit Huus, men hendes Søn kan du ikke nægte hende, og jeg gaaer

ikke herfra uden at have min Wilhelm med." — Robert kunde ikke længer være en taus Tilskuer af denne Scene. "Bed Gud!" sagde han, "dette gaaer for vidt. Nu har jeg ogsaa Ret til at beskytte dette Barn; og førend det skal blive i Fru Haldorfs Bærge, før skal jeg opbryde hendes Døre i denne Nat, og med Magt rive Drengen fra hende, saaledes som hun har gjort mod hans Moder." "Ret, unge Herre!" svarede Haldorf, hæftig opbragt: "Begynd din Indtrædelse i din Svigerfaders Huus med Boldsgjerninger og Trudsler. Mine Døre skal du vel lade være ubrudte, men i Morgen kan du maaskee ved Rettens Midler hente Barnet. Det er muligt at I kunne dette. Men vogter Jer for en fornærmet Faders Forbandelse, der vil berede Jer et Liv, som hans eget har været!" Rosine kastede sig trøstesløs ned paa en Stol, og holdt Hænderne for Ansigtet. Robert ilte hen til hende. Haldorf gik med stærke Skridt op og ned ad Gulvet. Endelig ringede han. En Tjener kom. "Hent en Vogn," sagde han, "og kald paa Fru Rosines Pige. Bed hende bringe sin Frues Mattøi og Raabe." Den forbausede Tjener gik. Den vrede Fader vendte sig nu til Rosine, og sagde: "Inden tre Dage skal jeg sende dig Alt, hvad der har tilhørt dig, eller erstatte det i Penge; heller ikke skal din Medgift udeblive; men tag nu strax hjem med den Mand, du har valgt dig, og kom ikke for mine Døre, før jeg lader dig kalde." —

nau vare ude af Døren og inde i hendes Værelser, før end Rosine kunde naae dem. Hun hørte sit Barns Skrig; hun slog paa den yderste Dør til Fru Haldorfs Værelser. Den var lukket i Laas. Hun hørte, hvorledes de talte til Barnet, og bare det ind i et indre Værelse.

Bleg og fortvivlet styrtede hun ind til sin Fader og Robert. De forfærdedes over hendes Udseende. Hun kunde neppe tale, og kun med afbrudte Ord var hun istand til at berette hvad der var forefaldet. — Haldorf syntes at studse over denne Fremgangsmaade. Dog fattede han sig strax, og sagde: "Er det dig ikke nok, at du selv forlader din ulykkelige Fader? Vilde du ogsaa berøve ham det Barn, der er hans eneste Glæde?" — "Forlade dig, min Fader?" svarede Rosine, og saae paa ham med Forundring: "Forstyder du mig? Kan du ikke tilgive mig?" — Hendes Læber skjælvede. Haldorf taug et Dieblif; derpaa sagde han med bævende Stemme: "Skal jeg forstyre den uskyldige, ulykkelige Betty? Hun kan ikke mere boe under Tag med dig og Robert. Hun kan ikke see Jer. Hun har ingen Støtte, uden mig. Du har din Mand og din Svigerfader. Din Fader har du foragtet. Du er en utaknemmelig Datter, uværdig til at være Moder." — "Det er jeg ikke," raabte Rosine: "ingen Magt kan berøve mig mit Barn. Du kan forstyre din Datter, og jage hende ud af dit Huus, men hendes Søn kan du ikke nægte hende, og jeg gaaer

ikke herfra uden at have min Wilhelm med." — Robert kunde ikke længer være en taus Tilskuer af denne Scene. "Bed Gud!" sagde han, "dette gaaer for vidt. Nu har jeg ogsaa Ret til at beskytte dette Barn; og førend det skal blive i Fru Haldorfs Bærge, før skal jeg opbryde hendes Døre i denne Nat, og med Magt rive Drengen fra hende, saaledes som hun har gjort mod hans Moder." "Ret, unge Herre!" svarede Haldorf, hæftig opbragt: "Begynd din Indtrædelse i din Svigerfaders Hus med Voldsgjerninger og Trudsler. Mine Døre skal du vel lade være ubrudte, men i Morgen kan du maaskee ved Rettens Midler hente Barnet. Det er muligt at I kunne dette. Men vogter Jer for en fornærmet Faders Forbandelse, der vil berede Jer et Liv, som hans eget har været!" Rosine kastede sig trøstesløs ned paa en Stol, og holdt Hænderne for Ansigtet. Robert ilte hen til hende. Haldorf gik med stærke Skridt op og ned ad Gulvet. Endelig ringede han. En Tjener kom. "Hent en Vogn," sagde han, "og kald paa Fru Rosines Pige. Bed hende bringe sin Frues Mattøi og Raabe." Den forbausede Tjener gik. Den vrede Fader vendte sig nu til Rosine, og sagde: "Inden tre Dage skal jeg sende dig Alt, hvad der har tilhørt dig, eller erstatte det i Penge; heller ikke skal din Medgift udeblive; men tag nu strax hjem med den Mand, du har valgt dig, og kom ikke for mine Døre, før jeg lader dig kalde." —

Med disse haarde Ord gik han ind i sit Sovestue, lukkede Døren i Laas efter sig, og efterlod den utrøstelige Rosine hos Robert, som med al den Dumbhed og Bekymring, der nogensinde opfyldte et mandigt Bryst, bad hende om Tilgivelse for de Lidelser, som hendes Kjærlighed til ham tildrog hende.

Tjeneren traadte ind, og sagde: at Bognen var kommen, men Fruens Pige var kaldt ind til Fru Haldorf, for at berolige den lille Wilhelm, som havde grædt meget, og for at blive hos ham om Natten; men nu var Alting stille, og Dørene lukkede; og en anden Pige stod i næste Bærelse med Fruens Tøi. — Tjeneren kunde neppe tale for Graad, og da Rosine traadte ud i den anden Stue, nærmede baade han og Pigen sig, kysede hendes Hænder, og velsignede hende med Taarer. — "De kan troe, Frue!" sagde Pigen: "Jungen af os folk sover inat." Rosine søgte at fatte sig, og sagde til hende: "Gjør mig den Tjeneste, kjære Trine, imorgen tidlig at levere denne Ring til min Pige, og siig min gode Marie, at jeg sender hende den til Erindring om denne Aften, og beder hende passe godt paa min Wilhelm, og ikke forlade ham. Hun skal høre nærmere fra mig." — Og saaledes forlod hun det sædrene Hus for første Gang i sit Liv. For saa Timer siden havde Robert sagt: "Med hvilken Triumph skal jeg dog engang, paa den saligste Aften i mit Liv, føre min unge Brud

til mit Hjem!" — Nu var dette Dieblig kommet, men hvor langt anderledes end i hans Forestilling! Disse Ord faldt ham ind, og en bitter Smerte foer ham gennem Sjælen.

Med Forundring og Skræk saae Commandeuren den blege, forgrædte Rosine ved Roberts Side træde ind i hans Stue. Og ligesom paa hiin første ulykkelige Bryllupsdag, kastede hun sig grædende i hans Arme. Med saa Ord fortalte Robert ham Alting. Commandeuren rystede paa Hovedet. "Du har handlet urigtigt, min Søn!" sagde han: "Tilforn var al Retten paa vor Side. Men du!" vedblev han, og sluttede Rosine i sine Arme: "dig kan jeg kun takke for din Kjærlighed til min Robert. Lad mig velsigne dig, elskede Datter! Du vil forsøde din gamle Bens sidste Dage, og lukke hans Dine med den lille Haand, som jeg maa kysse. Kom ogsaa du, min Robert, og lad mig velsigne og lykønske dig, thi en uskatteerlig Gave har du skjænket mig i denne Rose, og en Skat over alle Skatte har du bragt i mit Huus. — Men, min Rosine! du er saa bleg, du trænger til No. Lad os kalde paa vor Jomfru, din egen gamle Beninde; hun skal moderlig pleie sin Yndling." — Han anviste hende derpaa sit eget Sovestue, og overlod hende til den gode gamle Huusholderske, der ikke vidste Alt hvad hun i sin travle Omsorg vilde opbyde, for at opvarte og pleie sin Rosine. Hun blev hos hende

hele Natten, siddende ved hendes Seng, og betragtede med Beemod hendes blege Ansigt, da Rosine tilsidst slumrede ind.

Ellevte Capitel.

N e m e f i s.

Den næste Formiddag gik Commandeuren til sin Broder, men man sagde ham, at han var fjørt en Tour med Fruen og Frøkenen, som idag befandt sig bedre. Hr. v. Grünau derimod var upasselig; han havde ladet sig aarelade, og holdt Stuen. Commandeuren gik nu til Rosines forrige Bærelser, for at see til Wilhelm. Men disse Bærelser havde allerede Betty taget i sin Besiddelse. Barnet befandt sig med sin Pige i Fru Haldorfs Cabinet, ved Siden af dennes Sovestue. Commandeuren traf den lille Dreng syg og i en meget exalteret Tilstand. Han havde Feber; den forrige Aftens Skræk, og Længsel efter hans Moder, som han bestandig raabte paa, havde angrebet det fine Barn. Bekymret vendte Commandeuren hjem til Rosine, som ved denne sidste Efterretning tabte al Taalmodighed. Han trøstede hende med, at den troe Marie lod hende vide, at hun denne Dags

Aften Kl. 9 kunde ubemærket besøge sin Wilhelm, der som hun blot vilde liste sig op ad den lille Bagtrappe, som adskilte Hr. v. Grønau's Værelser og Fru Haldorfs Cabinet, hvor Barnet nu befandt sig. Fruen skulde om Aftenen i Selskab, og Frøkenen havde bestilt en af Pigerne, som var hendes Fortrolige, til Kl. 9 at bringe hende Thee i hendes nye Værelser, som laae i Forhuset, langt fra Fru Haldorfs Fløi, saa Marie meente, at Rosine, uden Frygt for ubehagelige Scener, kunde opholde sig et Par Timer hos sin Søn. — Commandeuren tilføjede, at han samme Aften vilde stræbe at bringe Alt i det Rene, og at han med det Gode hos hendes Fader, med det Onde — om det behøvedes — hos Tanten skulde vide at faae Barnet udleveret. "Da det altid er bedst," sagde han, "at gaae den lige Vej, saa mener jeg, at vi alle Tre, tiltrods for min Broders overilede Forbud, skulle indfinde os hos ham Kl. 11, paa den Tid da Fienden pleier at være asmarcheret. Marie har sagt mig at Fruen kommer hjem lidt før Elleve, saa gaaer hun ind til Betty, og derpaa tilsengs. Naar du hører hende komme" — tilføjede Commandeuren til Rosine — "kan du smutte ned ad den omtalte Trappe; Robert og jeg skulle da vente dig i Gaarden, og følge med dig ind til din Fader."

Som sagt, saa gjort. Til den bestemte Time fulgte Robert Rosine til den meget omtalte Bagtrappe,

med Løfte at være der igjen Kl. inden 11. Frygtfom og ydmyg som den ringeste Betlerste listede Rosine sig med sagte Fjed ind i det fædrene Huus, hvis Behersterinde hun i flere Aar havde været. Hun bankede sagte paa Døren, og blev med stor Forsigtighed indladt. — Med hvilken smerteblandet Henrykkelse trykkede hun sit elskede Barn til sit Hjerte! Den lille Dreng. klyngede sig op til hende, som om han frygtede for, at man paanye vilde rive ham bort fra hans sande Fristed. Drengen betragtede hende, og hun ham, som om de for Liv og Død vilde indprente sig hinandens elskede Træk. Wilhelm syntes ganske oplivet af sin Moders Nærværelse. Hun bar et lille Uhr, som altid havde behaget ham. Dette gav hun ham, hængte det om hans Hals, og sagde til Marie, at hun, om hun blev spurgt, kunde sige, at dette Uhr var bragt Wilhelm af Commandeuren; hun flædte Barnet derpaa selv af, lagde det til Hvile, og blev siddende i stille Tanker ved dets Leie, da Marie pludselig sprang op, og sagde: "Herre Gud! der kommer allerede Fruen hjem, og Klokken er kun lidt over ti. For Guds Skyld, bedste, gode Frue! Skynd Dem bort, inden hun kommer herind, ellers er jeg ulykkelig." — Rosine kastede endnu et Kys til sin sovende Wilhelm, og løb hurtig ned ad Bagtrappen og ud i Gaarden.

Hun var nu raadvild, om hvor hun skulde gaae hen. Der var endnu næsten en heel Time, til hun

kunde vente Robert og hans Fader. Gaae hjem, alene paa Gaden, paa denne Tid af Aftenen, det turde hun ikke. Hun besluttede at vente ude i Gaarden, til hun saae gennem Vinduerne, at der blev mørkt i hendes Tantes Sovestue, saa hun kunde slutte, at hun var gaaet tilfængs, og derpaa vilde hun igjen liste sig op til Marie. — Imidlertid skjulte hun sig i en mørk Krog ved Havemuren, og stod der stille, bange for at blive bemærket. Det var en kold, stormfuld Efteraarsaften; Blæsten drev bestandig mørke Skyer forbi den fulde Maane; de gule Blade faldt raslende ned fra Træerne i Haven, og det syntes, som om disse, idet de rystedes af Stormen, beklagede sig for hverandre. — Den besdrøvede Rosine tænkte paa alle de Værdoms:Forestillinger, som hun, siddende i hiint Hjørnevindue, havde havt, naar hun med bange Nysgjerrighed betragtede dette Gaardsrum, disse Træer i Haven, og saadanne flygtige Skyer. — ”O, Gud!” sagde hun ved sig selv: ”Hvo skulde tænkt det dengang, at jeg saaledes, som nu, skulde staae her i denne Gaard, fremmed og forskudt, skjælvende for at lade mig see af Nogen, uden at turde nærme mig min Fader eller mit eget Barn? Hvad som dengang var min Skræk, det vilde nu være min største Trøst: den Tanke, at Væsener, løste fra Støvets Bænd, kunde nærme sig til mig. — O dersom J endnu omsvæve disse Steder, hvor J leed og levede! dersom J endnu elske

dem, som J elskede her i Livet, saa seer herved til Eders stakkels Rosine! Du, min elskede Bedstemoder! og du, min ukjendte, men dybt savnede Moder! antager Eder den Forladte! Ja, endogsaa du, ulykkelige Eduard! endogsaa du vilde tage mit Forsvar, om du kunde, det veed jeg vist." — Hun saa nu Lysene efterhaanden slukkes i alle Sovekamre; kun hos den lille Wilhelm brændte endnu Lys, og i hendes Faders Dagligstue. — Gjennem det meget omtalte store Hjørnevindue kunde hun see ham gaae op og ned ad Gulvet, og paa denne Vandring regelmæssig nærme sig Vinduet, og fjerne sig derfra. Hun saae ham tydeligt, hvorledes han gik med nedbøiet Hoved, og med Hænderne sammenlagte paa Ryggen. — "Han er ene," sagde Rosine: "han er bedrøvet! hvor forladt han gaaer der! — O, Gud! der er dog Ingen, der elsker ham, uden jeg. Om han vidste, at hans arme Rosine staaer her, og græder for ham! — Han har været haard imod mig, men jeg har ogsaa feilet imod ham. — Jeg kan ikke længer udholde det. Jeg gaaer ind til ham; det koste hvad det vil!"

Medens Rosine stod saaledes i Gaarden, og Alting i Huset var blevet stille, kom Hr. v. Grünau's Tjener, med sagte Trin, ind i Kammeret til Marie, og hviskede til hende, at hans Kone var syg, og ventede hvert Døgn sin Medkomst. "De kan nok tænke," sagde han, "at jeg er ængstelig, og gjerne vilde løbe et Dieblisk hjem,

og see til hende; og derfor vilde jeg bede Dem, ifald min Herre skulde ringe, eller der skulde komme noget paa, at De vilde see ind til ham; saa vil jeg lufte Døren ilaas for ham, og lægge Nøglen herind." — "Nei," svarede Marie, "det kan jeg ikke, thi jeg lægger mig strax til at sove her i Sophaen i mine Klæder. Det har Fruen tilladt, da jeg har vaaget i Nat; og jeg vil heller intet have at gjøre med Deres Herre; det er et ondt Menneske, det saae jeg i Aftes, hvordan han handlede mod min Frue og mig. Og i Nat, da jeg vaagnede over Wilhelm, hørte jeg med største Angst, hvilket Huus der blev holdt ovre i hans Værelser. Det var som om han besvoer og manede — Gud forlade mig! jeg vil ikke sige hvem — til sig. Man taler saa meget om dette Huus, og jeg begynder at blive bange for at være her." — "Nei, lille Marie! jeg vil betro Dem Sandheden: min Herre gaaer i Søvn. I meer end eet Aar har han aldrig gjort det, men Gud veed hvad der paa nogen Tid er kommet over ham igjen. Men han gjør intet Menneske Noget; han gaaer bare og tøsser omkring, og sommetider saa præker han ligesom en Præst. I Nat lukkede jeg Døre og Vinduer, saa han ikke kunde komme ud, saa gik jeg hen og lagde mig i min Seng, og lod ham gaae. Saa holder han til sidst en lang Passiar, til han knap kan tale mere, og saa gaaer han selv hen og lægger sig meget ordentligt.

Nu sover han alt i en Time ganske sødt, og det har vist ingen Nød i Nat. Lad mig nu blot have Lov at gaae hen og lukke Døren af, og lægge Nøglen herind, thi jeg synes dog, det er saa ængsteligt at tage den med, saa ingen kan komme ind til ham. Gaa De kun hen, og læg Dem i Guds Navn, men lad bare Deres Dør staae aaben, saa tager jeg Nøglen, naar jeg kommer igjen, og det skal ikke vare længe. Porten er jo lukket, De har jo ikke nødig at frygte for Tyve og Skjelmer. Desuden er her jo Folk oppeovre hos Etatsraadens endnu i mange Timer.” — Marie indvilligede. Tjeneren lagde Nøglen paa Bordet, og gik bort, og hun lagde sig til at sove, efterat hun først forsigtigen havde sat et Natlys i et Fad midt paa Gulvet. En Omstændighed, som ingen af dem tænkte paa, var imidlertid indtruffen: Imedens Tjeneren talte med Marie, havde han betænksom ladet sin Herres Dør staae paa Klem, for at kunne høre, om han kaldte, eller rørte sig; men fordybet i Samtalen havde han imidlertid ikke kunnet mærke, at Hr. v. Grünau, i sin somnambule Tilstand, var staaet op, og gaaet ud af den halv aabnede Dør. Tjeneren lukkede altsaa for et Vuur, af hvilket Fuglen alt var udfloiet, medens hans stakkels Herre, uden sit eget eller Andres Vidende, spøgelseagtig vandrede omkring i det vidtløftige Huus, paa Gange og

i Bærelser, gennem hvilke man ad forskjellige Veie kunde komme fra den ene Fløi til den anden.

Tankefuld og bedrøvet gik Haldorf ene i sin Stue, da han med glad Forundring saae Rosine komme ind. Hun kastede sig for hans Fødder, omfavnede hans Knæ, løstede det skønne Ansigt op imod ham, og udbrød grædende: "Tilgiv mig, min fjæreste, min elskede Fader! jeg har feilet imod dig! men lad Kjærlighed undskyld mig hos dig. Det er saa tungt at skulle affige et i saa mange Aar næret Dnsse. Ogsaa jeg vovede at gribe efter Livets Lykke. O, min Fader! tilgiv mig! giv mig mit Varn tilbage! Jeg kan ikke leve uden det! jeg kan heller ikke taale at forlade dig. Tilgiv mig for min Moders Skyld, som elskede dig, og hvis sidste Bøn var for dig og mig!" — Haldorf løstede hende op, omfavnede hende med inderlig Omhød, og sagde: "O Rosine! dine Ord gaae mig gennem Sjælen!" — I det samme aabnedes Døren, og hiin blege, ildespaaende Skikkelse stod igjen paa Dørtrinet. Haldorf slap sin Datter af sine Arme, idet han hæstigt foer sammen. — Ogsaa Rosine gyste, men, hurtig fattende sig, gik hun imod Søvngeengeren, og, ligesom Robert hiin Aften havde gjort, tog hun sagte hans Haand, fulgte ham ud af Døren og ind i det næste Bærelse. Derpaa slap hun ham, og løb for at falde Nogen til Hjelp. Hun mødte paa Gangen sin Faders Tjener, og sagte hurtig:

"Kom, og følg Hr. v. Grūnau, og fald paa hans Tjener!" hvorpaa hun skyndte sig tilbage til sin Fader. Tjeneren, glad og forundret over at see hende, forstod ikke ret hendes Befaling. Han løb til Grūnaus Dør, som han fandt lukket. Han vilde nu gaae tilbage for at indhente nærmere Ordre, da han i den anden Ende af et stort Bærelse fik Die paa den lange hvide Nattes vandrer. Hæstigt forskrækket havde han for ingen Priis gaaet videre, men styrtede ned i Kjøkkenet, hvor han, overbevist om at have seet et Spøgelse, saaledes forskrækkede sine Medtjenere, at ingen for den Aften vovede sig mere op ad Trappen.

Rosine kom tilbage til sin Fader, men det lykkelige Dieblif var forsvundet. — Synet af denne Søvnænger vakte saa mange bittere Erindringer hos Haldorf, og med dem alle hans gamle fixe Ideer. Ogsaa Rosines varme, begeistrede Stemning var fjølnet. Paa hendes roligere Forestillinger svarede hendes Fader: "Skal jeg da forskyde Betty? Eller skal jeg lade hende fortæres af Skinsygens Lidelser? — Sæt dig selv i hendes Sted!" — "Belan," sagde Rosine bedrøvet, "saa lad mig vige hende Pladsen i min Faders Huus; men giv mig min Søn, og hver Aften, naar du er alene, skulle dine Børn komme til dig, elske, trøste og takke dig." — "O mit Barn!" svarede Haldorf: "du er uersaren. Du vil rive din Søn ud af mine kjærlige Arme, for at over-

give ham i en Stedfaders Hænder." — "Min Fader!" raabte Rosine: "du fornærmer baade Robert og mig!" — "Jeg agter Robert," svarede han, "men han er hæstig og skinsyg. Hvor megen Dyd hører der ikke til at være Fader for et Barn, der skylder en Medbeiler Livet? Hos sin Bedstefader skal han være i Sikkerhed, og du kan jo see ham af og til."

I dette Dieblik traadte Commandeuren og Robert ind. De ilede til Haldorf; Robert tog hans ene Haand, og kysede den, Commandeuren trykkede den anden, og bad om Tilgivelse for sin Søn, og med sin djærve Beltalenhed forsægtede han Rosines Sag, idet han uden Skaansel afmaledte Tanten med de Farver, hvori han selv saae hende. "Du bedrager dig selv," sagde han blandt Andet: "Du siger dig ikke reent ud, at ogsaa du i Grunden hader disse Mennesker, som have forbitret din første Ungdom. Og den skræffelige Tortur, at opoffre sig og Eine for dem, man hverken elsker eller agter, gjør din Ainger til Fortvivlelse og Uretfærdighed imod dig selv og Andre. Kunde du, med et Hjerte fuldt af Kjærlighed, fortryde din Feil, vilde du være mindre ulykkelig, og mere fornustig."

Haldorf sad taus, og hørte paa ham. Med Et oplystes Bærelset, som af et stærkt Lyn; Alle sprang hen til Binduet, og saae med Skræk, at Luerne sloge ud af Binduerne i Fru-Haldorfs Cabinet, hvor den lille

Wilhelm var. Forfærdet fløi Rosine ud af Døren; Commandeuren fulgte hende, men Robert stødte rask et Vindue op, sprang ud af det, og med hurtige Spring over Gaarden og op ad Bagtrappen naaede han det brændende Bærelse, hvor Marie nu først opvaagnede. Han greb Barnet, og ilede Rosine imøde, som var løbet derhen gennem Huset. — ”Han lever!” raabte han. De fløi tilbage til Dagligstuen, og kom gennem et Bærelse langt fra det brændende, men som ligeledes stod i lys Lue. Ubekymrede derom løbe de forbi de allerede brændende Bæge, og saae kun med Skræk og Smerte, at Barnet laae i hæstige Krampetræk; men i det Dieblif, de betraadte Haldorfs Stue, drog den lille Wilhelm det sidste Suk. — Man forsøgte at bringe ham tillive; man betragtede ham. Ilden havde ikke berørt ham, men formodentlig var han vaagnet ved Skinnets af Luerne, og det allerede syge Barn var dræbt af Skrækken. Med stum Fortvivlelse sad den ulykkelige Moder, og trykkede ham op til sit Bryst. — Haldorf vred sine Hænder. ”Er du død, min Wilhelm! fromme, lille Dreng! Er jeg Skyld i din Død? Jeg som vilde udrive mit Hjerte af Brystet, for at redde dig? — O, Rosine! arme Offer for din Faders Brøde! kan du tilgive mig?” — Rosine kyskede hans Haand, uden at slippe sin Wilhelm. De holdt det døde Barn imellem dem, idet de omslyngede hinanden med Armene, og

blandede deres varme Taarer, som trillede ned paa den døde Yndling. — I tyve Aar havde Haldorf aldrig kunnet græde. Han følte en smertelig Sødhed i, saaledes at overlade sig til sin Sorg og sin Kjærlighed. Ogsaa Robert slyngede sine Arme om denne blege Gruppe, der forunderligt blev oplyst af de røde Flammer, der skinnede ind ad Vinduet, og som, drevne af Stormen, stedse nærmede sig, ubemærkede af disse Tre, der kun saae hinanden og Den, de begræd. Bægterpiber og Brandskrig lode fra alle Kanter. Bærelset fyldtes af Mennesker, baade Husets Beboere og Fremmede, som ilede til for at redde og hjælpe. Commandeuen, som strax var løbet ud med Rosine, havde vækket de Sovende, og kaldt de Baagne sammen; Fru Haldorf og hendes Datter, hvilken Sidste ved denne ellers meget passende Leilighed blev forskaaet for Krampe, stode hver med sit Skriin under Armen, og ventede paa Hr. v. Grünau, for tilligemed ham at søge Tilflugt hos en nærved boende Familie. Den ulykkelige Drømmer gik endnu sovende omkring, da Commandeuren vækkede ham. Han bar et brændende Lys i Haanden, og da man i dette gjenkjendte det Natlys, som Marie havde sat paa Gulvet, begreb man strax, hvorledes Glden var opkommen. Næmeligviis var han kommen til sin Dør, og da han fandt den lukket, var han gaaet til Cabinettet ligeoverfor, og havde taget Lysen, hvormed han havde antændt

Winduesgardinerne baade i dette og i et langt fra liggende Bærelse, hvori han endnu befandt sig ved Commandeurens Komme.

"Her er intet Dieblif at spille," sagde Denne, idet han traadte ind til sin Broder, og kastede hurtig sin egen Kåppe om ham, og indhyllede Rosine i hendes Raabe, hvori hun indsvøbte sin døde Wilhelm. Saaledes gik Haldorf og Rosine, fulgte af Robert, til hans og Commandeurens Bolig. Her overgav Robert dem til deres gamle troe Gomsfrues Omsorg, og ilede tilbage til Gldesbranden, for at dele sin Faders Arbeide og mulige Fare. Stormen og den Omstændighed, at det længe havde brændt, inden man vidste det, og kunde faae Hjelp, havde givet Glden en saadan Magt, at Gaarden ikke stod til at redde, og man kun med Nisje frelste de tilgrændsende Huse. Lige ned til Grunden brændte det Haldorsske Hus, Gaderne vrinlede af Menneker og Brandslupper, Himlen var rød af Luernes Gjenfkin; Brandraab og Tummel, Klofernes og Brandtrommerens ængstelige Larm opfyldte hele Byen.

Den af saamange Sørgescener forvirrede Robert ilede gjennem alt dette, og det forekom ham, som om vrede, usynlige Magter havde forenet sig for at hævne det uskyldige Barns Offerdød. Commandeuren havde imidlertid, med al den Aandsnærværelse, som især i Faren Dieblikke udmærkede ham, saa godt forestaaet at

tage sine Forholdsregler, og var bleven saa kraftigt understøttet, saavel af Roberts raske Mod, som af den selvopoffrende Tjenstagtighed, der i slige Tilfælde er den danske Nation egen, at, tiltrods for Gldens lynsnare Odelæggelser, blev alt væsentlig Indbo reddet, og med en beundringsværdig Orden bragt til det Huus, hvor Commandeuren boede. En Etage stod her ledig; denne lagde man strax Beslag paa, og ved Daggry havde man allerede ved de, under Commandeurens Commando, høist dristige Tjenestefolk og med andre ganske fremmede Menneskers Hjælp indrettet Alting paa det Bedste.

Tolvte Capitel.

Forsoningen.

Robert ilede nu op i sin Faders Dagligstue. Han aabnede sagte Døren, og i Belysning af Morgenrødens første Straaler viiste sig her et paafaldende Syn. I Sophaen sad Haldorf sovende. Han sad opreist, med bøiet Hoved, tillukte Dine og foldede Hænder. Paa en Skammel ved hans Fodder sad Rosine, og ligeledes sovende hvilede hendes Hoved paa Sophaen, saa nær ved hendes Faders Knæ, at hendes Haarlokker berørte dem.

— Hiint Billede, forestillende Oedipus og Antigone, stod levende for Roberts Erindring. Ligheden var paafaldende. Og heller ikke manglede Eumenidens Støtte, thi i samme Sopha, bag Rosine i det modsatte Hjørne, laae Liget af det døde Barn. Et skjøndt, et smilende Symbol paa den Eumenide, hvis Syn forsærder de Levende, men i hvis stille Lund den Forfulgte og Trætte finder den ønskede Fred. — ”O!” sukede Robert: ”var det dog muligt, at dette rørende Billede maatte have en sand Betydning! Maatte hine Ord være prophetiske! maatte J have fundet Fred her, hvor den mindst var at vente!”

Han satte sig stille hen for Enden af Sophaen, og betragtede den lille Vilhelms blege Ansigt. Hans store Lighed med Rosine, disse skjønne velbekjendte Træk, bedækkede med Dødens Slør, bragte ham til at gys. Det forekom ham, som om det var hans eget Barn, ved hvis Liig han her sad. Det lille Uhr, som Rosine Aftenen tilforn havde hængt om Vilhelms Hals, gik endnu. Dets Slag gjenlød paa det kolde Bryst, hvor al Bevægelse var ophørt. Det forekom Robert, som om dets eensformige Lyd var en Trøst i denne Dødens Stilhed, som om der endnu var en Anelse om Liv, hvor denne Uro rørte sig saa travlt. Han ængstede sig ordentlig for, at Uhret kunde være udløbet, og da han saae en lille Uhrnøgle hænge i Baandet, reiste han sig

stille, knælede ved Barnet, trak Uhret op, lagde det sagte tilbage paa det lille blege Bryst, og de længe tilbageholdte Taarer styrtede af hans Dine med en saadan Hæftighed, at man kunde sige, han græd som et Barn. — Rosine vaagnede. Den forrige Aftens Rædsler forekom hende som en Drøm. Hun holdt Haanden for Dinene, ligesom bange for at aabne dem for Virkeligheden. Men da hun hørte Nogen i Nærheden, saae hun sig pludseligt om, og blev Robert vaer, som knælede, ganske opløst i Taarer, ved hendes Barns Liig. Smilende i sin Smerte, rakte hun Armene imod den Elskede, og en salig Trøst nedsteg til dem Begge.

Med ængstelig Befymring ventede man, at den lille Vilhelms Tab, dette nye Stød, som var blevet tilføjet den ulykkelige Haldorf, græsfælligen vilde forsøge hans Samvittighedsnag, og ganske tilintetgjøre ham. Men med Forundring bemærkede man, fra dette Dreblik af, en paafaldende Forandring i hans hele Væsen. Han sørgede dybt over sin elskede Dattersøns Død; han anklagede sig selv med inderlig Smerte, men det var som hans hele Sjæl var opløst i Kjærlighed og Beemod. Kort over ethvert Beviis paa Hengivenhed af hans Omgivelse, var han selv lutter Opmærksomhed, lutter Omhed for den, især for Rosine. Hans Dine funkede, naar han — som ofte hændte — taus betragtede hende eller

hørte hende tale. Det var, som han nu først følte hendes Fortrin, og faderlig glædede sig ved dem.

Da den lille Wilhelm blev begravet, vilde han endelig ledsage det kjære Stov. — Her besøgte han første Gang sin Sophies Grav, og græd første Gang ved hendes Erindring. Ogsaa Theodors Grav forlangte han at see, og sagde: "Arme Broder! tilgiv mig nu! thi min Fed har jeg alt for vel holdt. Hele Livets Glæde, og nu det Kjæreste, jeg havde, har jeg opoffret min Anger og min Sorg for dig. Jeg vil haabe, der er hisset Barmhjertighed for os Begge."

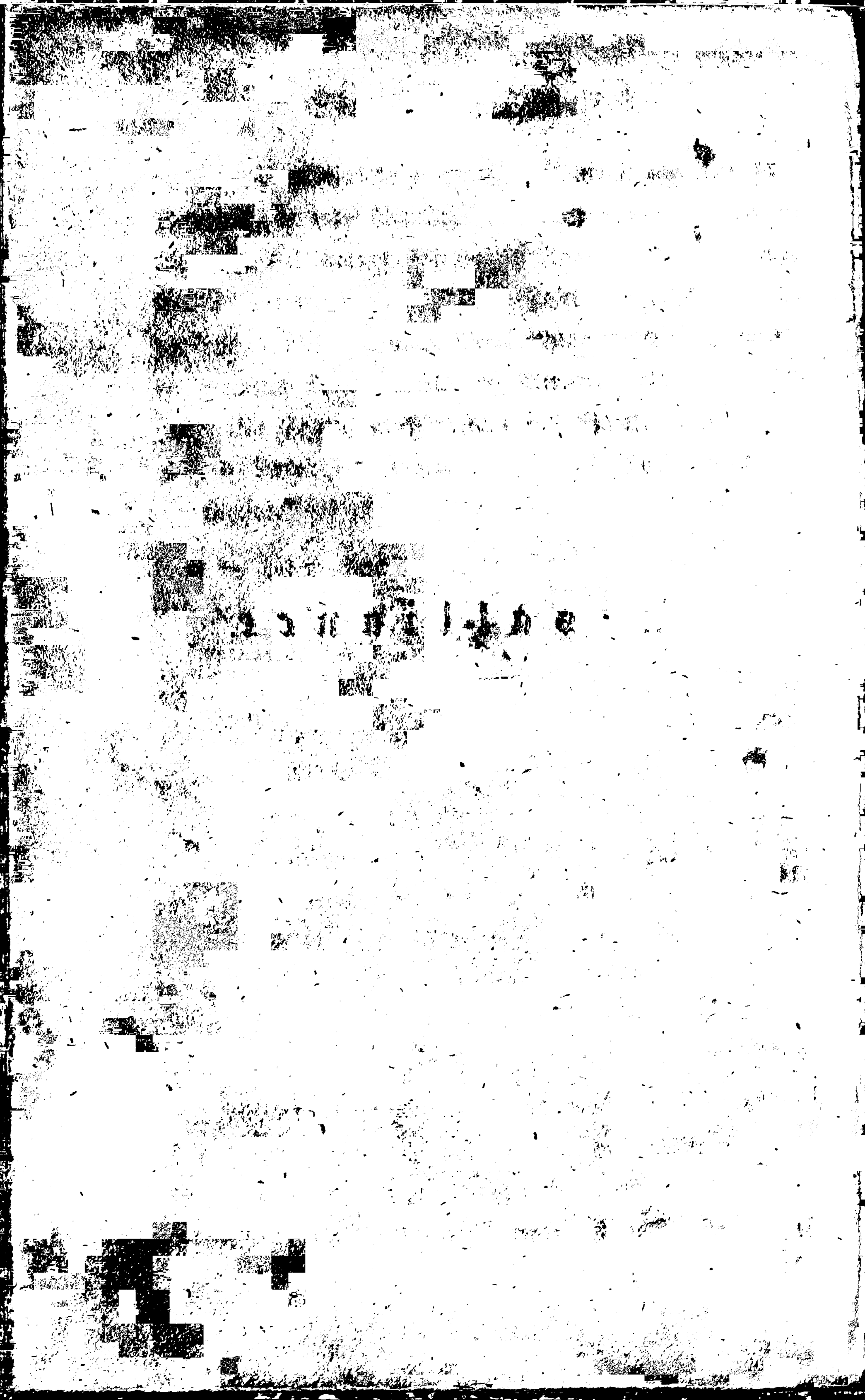
Blandt Haldors gamle Venner var en Præst, som fra Studenteraarene havde været forbunden med ham. Denne fiintfølende Mand havde imidlertid aldrig indtrængt sig i sin Vens Fortrolighed, eller udspurgt ham om hans hemmelige Kummer, hvis Narjag dog var ham bekjendt. Ved denne sidste sørgelige Leilighed viiste denne Ven ham en saa hjertelig Deeltagelse, at Haldorf selv taledede aabenhjertig med ham om sin Sjæls Tilstand. Han greb dette Dieblif, for at vederqvæge den Bedrøvede med Religionens Trøst, og sagde blandt Andet: "Kald dig dog aldrig en Cain, du hvis bløde Hjerte aldrig har nærret Had eller Misundelse! Tænk heller paa David, der ydmygede sig, og angrede sine store Synder, men dog beholdt Kraft til at føre baade Sceptret og Harpen; tænk paa Apostelen Petrus, som med bittere

Taarer angrede en Brøde større end din, og dog var værdig til at blive en Hjørnesteen af det Tempel, hvorfra det Lys endnu udgaaer, som oplyste Verden." — Disse Ord faldt som vægende Dug i Haldorfs Hjerte, der nu var aabent for Trøst. Rolig Søvn og milde Taarer besøgte ham paa nye, og udgjødte deres smerte: lindrende Duft over hans udtørrede Pine.

Det gamle Huus laae i Aske. Hiin Skrækkens Nat havde i meer end een Forstand adskilt Familien. Vilhelms Død var traadt mellem Haldorf og hans Broderkone. Hendes Indflydelse var aldeles tilintetgjort. Ogsaa hun var kommen i en ny Kreds, og nye Planer beskæftigede baade hende og Betty. — Haldorf, Commandeuren og deres Børn udgjorde nu kun een Familie. Man indrettede sig paa en smagsfuld og behagelig Maade, samlede omkring sig en Kreds af dannede Mennesker, og et ganske nyt Levnet syntes at begynde. Rosine var i lang Tid sorgmodig, men hendes Mand og begge Fædrenes Kjærlighed helbredede efterhaanden hendes dybt saarede Sind. Og da hun efter et Aars Forløb fødte en anden Wilhelm, der lignede den første, syntes det baade hende og hendes Fader, at deres Taarer havde kaldt hiin skjønne Yndling tilbage til dem. Haldorfs Bryst, saa skabt for Kjærlighed, aandede nu i sin naturlige Athmosfære; og engang, da han i sin fortrolige Kreds gjenkaldte sig sit af indre Storme saa rystede Liv, sagde

han: "Min Skjæbne er et Beviis mere paa den store Sandhed, at intet Menneske kan udrette noget virkelig Godt og Velgjørende for sig og Andre, naar han maa leve i Strid med sit Hjertes Følelser. Kjærlighed er det eneste Kompas uden Misviisning, der kan vejlede os gennem Livets Skjær og Klipper. Uden den kan heller ikke Fornuften selv staae ved Roret. Høi og dyb er den Lære: at Ingen kommer til Gud, uden ved Kjærlighed."

M e s a l l i a n c e .

Første Deel.

I Bertshuset "Stadt London" i Hamborg sad en dansk Rejsende, Lægen Bolmand. Han var forrige Nat ankommen fra Tydskland, hvorhen han var bleven kaldet af en fordums Patient, der under sit Ophold i Kjøbenhavn havde fattet en overordentlig Tillid til ham. Bolmand havde været lykkelig i sin Cuur, Rejsen havde været behagelig, og han var nu paa Hjemveien.

Det var en smuk Morgen i Begyndelsen af Sommeren. Vor Rejsende sad ved det aabne Vindue, og drak sin Morgen:Caffe, medens han ret med Behag nød den skønne Udsigt over Alsteren og det muntre Syn af den smukke Jungfernstieg med dens livfulde Færsel af Mennesker. "Hvor Hamborg dog er forandret, siden jeg første Gang saae den!" udbrød han ved sig selv: "Det er ogsaa fem og tyve Aar siden; og jeg selv er vistnok ligesaa forandret, som den, ja endnu mere, thi jeg er ikke blot forandret i Udseende, men en dybere,

en væsentligere Forandring foregaaer visseelig med ethvert tænkende Menneske i saa langt et Tidsrum. Med alt det naar jeg ret tilbagekalder i Erindringen den Dag for fem og tyve Aar siden, da jeg sad her, Dagen før min Hjemreise, synes mig, det er for mig, som det var igaar. Det var ogsaa en smuk Sommermorgen. Vi sad ganske saaledes ved det aabne Vindue, og saae ud over Alsteren og Jungfernstieg Vi? — Ak! jeg var ikke ene, som idag. — Brave Hermansen! Du som havde gaaet med mig i Skole, var bleven Student med mig, havde fulgt mig hele Livet igjennem! af hvorfor gif du saa tidlig ned i Graven, tidligere end din Ven, som var forenet med dig ved saa mange Vaand! — Hvor levende staaer dog dit Billede for mig i dette Dieblif! Jeg erindrer saa tydelig vor Samtale, da vi her paa dette samme Sted befandt os ligesom ved Indgangen til vort Fædreland, som vi i tre Aar ikke havde seet.” —

Bolmand overlod sig nu ganske til den veemodige Sødhed, som ligger i Erindringen og i Betragtninger over Livets Afverlinger. — Den Ven, han her med saa megen Kjærlighed mindedes, var en med ham ved det fortroligste Venfkab forenet, af Naturen begavet, men af Lykken forlømt theologisk Candidat, med hvem han for fem og tyve Aar siden var kommen hjem fra en Udenlandsreise. — De vare dengang Begge hemmeligt

forlovede: Hermansen med en født Grevinde af en høj adelig Slægt, af hvilken hun var aldeles afhængig; under hans Fraværelse var hun bleven Hofdame; — Bolmands Elskede derimod var en Datter af simple borgerlige Forældre, i hvis Huus hun levede stille og indskrænket. Hermansen ængstedes høiligen for sin Kjærligheds Skjæbne. Det Høieste han kunde haabe at tilbyde en ved sine personlige Fortrin og sin Stilling i Livet saa udmærket Dame, var en Landsbye-Præstekones ydmyge Lykke. Bolmand derimod troede, som Læge, at have bedre økonomiske Udsigter, og nærrede ingen Frygt for sin Bruds Troskab. De kom Begge til Hjemmet, og Bolmand fandt sin Elskede troløs. Han saa hende kun eengang igjen, for aldrig at see hende mere; og dette feilslagne Haab greb med saa grusom Haand ind i hans Skjæbne at han aldrig giftede sig; Hermansens Mathilde derimod var trofast, og modstod med et sandt Heltmod sine Paarørende, der ved alle mulige Midler stræbte at bryde hendes Forbindelse med den fattige Candidat. Efter et Par Aars Forløb vendte Lykken sig til ham: ganske uventet arvede han et stort Gods, og Mathildes stolte Forældre gave efter. Det trofaste Elskerpar drog som Ægtefolk til det Paradiis, over hvilket den strænge Cherub allerede svævede med sit Flammesværd; thi kun saa Uger varede deres Lykke, da angreb en pludselig og hæftig Sygdom den altfor lykkelige Her-

mansen; han døde og efterlod al sin Eiendom til sin elskede Hustru. Den ulykkelige Mathilde kæmpede med en Smerte, der truede med at forgifte hendes øvrige Dage. Kun lidt efter lidt hævede hun sig ved Kjærlighedens selv til den Afdøde. Hun levede ganske for Alt hvad der havde været ham kjær, og anvendte al sin Virksomhed for at fremme de af ham udfastede Planer til Bedste for Godset og dets Indbyggere, men som Døden havde hindret ham i at fuldføre. — En afdød Broder af Hermansen, en Landsbypræst, havde efterladt en Søn. Dette Barn blev moderløst paa samme Tid, som Mathilde blev Enke. Hun lod den savaarige forladte Dreng komme til sig, antog ham som sit eget Barn, og overførte sit rige Hjertes hele Kjærlighed paa ham. Hun bestemte ham til sin Arving, og opdrog ham i denne Hensigt.

Alle disse Begivenheder droge nu, som Skyggebilleder, forbi Wolmands aandelige Syn. "Ja," sagde han ved sig selv: "J Kjærlighed er Trøst for Kjærlighedens Sorg: det har ogsaa jeg følt. Min Søsterdatter, min lille Helene, er min Datter ligesaavel som sine Forældre, thi mig skylder hun sin hele Dannelse; og at være dette yndige Barns Lærer og Leder, har i Sandhed opholdt mit gode Humeur i de sidste fjorten Aar; thi hun var neppe fire Aar, førend en gjensidig Sympathie bragte mig til at bestjæftige mig med hende, og

den lille Pige til at slutte sig til den aldrende, men dog muntre Onkel. Sand Dannelselse har hun, det tør jeg vel sige, men der er dog Noget, som jeg ikke har formaaet at give hende, Noget som kun en qvindelig Opdrager formaaer at bibringe sin Elev. Naar jeg kommer om Aftenen, og ved min Indtrædelse i Huset hører det gjenlyde af hendes lystige Sang, seer hende komme i eet Spring ned ad Trappen for at tage imod mig, medens de smukke blanke Haar flyve i Luften og spille i den behagelige Farve mellem Blond og Bruunt, naar jeg seer hende i hendes nette daglige Dragt, og med det blomstrende livsglade Ansigt, saa finder jeg hende fortryllende, og det gjøre Alle, som see hende saaledes. Men kommer hun i Selskab, hvor hun er fremmed, saa kjender jeg hende ikke igjen. Hun blusser, som hun havde Feber; hendes Ansigt er ganske forandret af lutter Forlegenhed; hendes Gang, hendes Stemme, Alt faaer et eenfoldigt Anstrøg, som overordentlig vilde bedrage dem, der ikke kjendte hende. Jeg har ønsket at denne med naturlige Anlæg saa rigt begavede Pige ogsaa skulde faae en Opdragelse, der satte hende istand til med Fornuft og Smag at nyde den store Formue, som en gang skal falde i hendes Hænder. — Thi ""Hvad er Lykken uden Aand?"" — Aand har hun! Gratie mangler hun ikke heller i sin huuslige Kred; men hun mangler en vis Berdenstone og Tournure, som er elskværdig,

men som jeg ikke har kunnet indpode hende, og som hun ikke har kunnet erhverve sig i sine borgerligt levende, og tænkende Forældres Hus, hos min gode, simple, indskrænkede Søster og min retskafne, fortræffelige Svoger der har levet og virket i en ganske anden Sphære end den, som Muser og Gratier besøge. — Jeg troer det er en, mig selv halv ubevidst, Følelse af denne min Yndlings mindre glimrende Side, der har nogen Deel i den Uvillie hvormed jeg undertiden har modsat mig hendes Lyst til Selskab og Forlystelser, og som er Skyld i at jeg i et af mine Breve har fortørnet hende. — Lad mig dog nok engang læse hvad hun skriver derom i sit sidste Brev”

Mod Slutningen af denne, kun indvortes frem-
sagte Monolog udtog nu Bolmand af sin Portefeuille
et langt Brev, hvori han oplegte følgende Sted, som
han halv høit oplæste for sig selv, og af og til afbrød
eller ledsagede med et fornøiet Smil eller en lille Rys-
sten paa Hovedet:

”Jeg veed nok, du synes at alt Sligt ikke er værdt
at tale om, og at det langt mindre er værdt at spille
Papiir og Blæk paa at afhandle det; men det synes
mig ikke. — Jeg maa lette mit Hjerte ved at forklage
dig for dig selv, thi du har virkelig gjort mig en
stor Sorg: Det sidste Bal i denne Saison, hvori jeg
ikke har været paa et eneste! Betænk dog dette! —

””Men i en Klub!”” svarer du: ””En Pige skal ikke dandse paa et Sted, hvor de raaste Mennesker, saas danne der ellers ikke tør tale til hende, kan for et Par Rigsdaler tilkjøbe sig Ret til at holde hendes Haand i deres, see hende i Dinene, blande deres brændende Aande med hendes, omslynge hende med deres Arme; mindst maa du det, min Helene, som ikke følger der; hen med din Moder, men med dine meget flauze Cousinsiner og deres (mellem os sagt) noget latterlige Moder, der næsten er det Modsatte af sin Broder, din gode Fader.”” — :Saaledes skriver du, og der maa vel være noget Sandt i dine Uttringer; og i al Fald at gjøre Noget, som var dig imod, kunde jo ikke engang fornøie mig; altsaa i det Dieblif jeg havde læst dit Brev, begreb jeg selv at denne Dør til Glæden havde lukket sig for mig. Men — jeg vil bekjende det — jeg græd derfor. — Jeg havde glædet mig til dette Bal i lang Tid. Mine Forældre havde tilladt mig at følge med mine Cousinsiner; min Pynt — betænk, hvad det vil sige — min nye, meget smukke Pynt var færdig. Nu maatte jeg selv sige: ””Nei! jeg kan ikke gaae med paa Ballet.”” — ””Hvad skal det betyde?”” raabte Tante og Cousinsinerne. — ””Min Onkel har skrevet mig til, at min Helbred ikke tillader at jeg dandser.”” — ””Din Helbred! du vil nok gjøre Nar af Folk. Din Sundhed er jo ganske fortræffelig.”” — ””Min Onkel er

Læge, han maa bedst forstaae det, og i alle Tilfælde maa jeg adlyde ham, hvor ondt det gjør mig.”” — At det Sidste var sandt, kunde de see, thi Taarerne stod mig i Øinene. — Jeg vidste ikke selv hvad jeg skulde finde paa for Udflugter, og greb derfor til den omtalte. I Grunden brøde de dem nok ikke synderlig om at faae mig med, og toge derfor mine Undskyldninger for gode Varer. — Moder sagde slet intet, men Fader tog mig tilside og sagde med en bekymret Mine: ””Hvordan har du det, min Løs? Har din Onkel sagt, at din Helbred var svag?”” — Jeg beroligede ham, og fortalte siden mine Forældre Indholdet af de før omtalte Linier af dit Brev. Moder sagde: ””Ja min Broder har Ret. Saadanne Forlystelser ere egentlig syndige.”” — Fader derimod rystede paa Hovedet, og sagde: ””Na hvad! Saalænge Verden har staaet, har det jo været tilladt for en ærbar Pige at dandse med honette unge Karle. Men det forstaaer sig, Svoger Wolmand har mere Forstand paa Verdens Gang end en slet og ret Borgermand som jeg. Desuden, mit Barn, er han saa god imod dig, og har lært dig saa mange rare Kunster og Videnskaber, saa dine Forældre ere ganske stolte af dig, og saa faae vi vel lade ham raade.”” — Ja det faae vi, sukkede jeg ganske resigneret; men da Balsdagen kom, maatte jeg efter Løfte gaae ind til mine Cousins og hjælpe dem med deres Pynt. Da jeg saa

kom hjem, græd jeg. Moder saae det, — og tænkt, hvor god hun er! Hun som hader al Spadseren, hun foreslog mig at spadserere med hende i Kongens Have. Vi gik da sammen. Ak Herregud! Det var en Søndag Eftermiddag. Vi gik der op og ned i den Blanding af brændende Hede og iiskold Østenvind, som udmærker vore tidlige Foraar. Mange Folk vandrede der, og saae ud til at kjede sig ligesaa meget som vi. Saa gik vi hjem igjen. Moder satte sig til at læse en Præken høit for mig. Jeg satte mig ved Vinduet, og saae ud paa Gaden. Alting saae gyselig kjedsommeligt ud. Sælgekonerne raabte med Holstensild, som er den meest fortvivlede Foraarsvise, jeg kjender. Jeg ønskede ret i mit Hjerte, at du et Dieblisk kunde være i mit Sted; jeg var i meget slet Humeur, og — Gud forlade mig — istedetfor at høre paa den Præken, Moder læste, disputerede jeg i mine Tanter med dig, og bebreidede dig, at du saa ugjerne seer at jeg tager Deel i de Fornøielser, som alle Andre deeltage i, og som passe for min Alder og mine Ønsker. Jeg disputerede med dig, siger jeg, thi uagtet jeg ved første Læsning af dit Brev besluttede at rette mig efter din Billie, saa kan der dog siges Meget imod dine Argumenter. Men det vil jeg nu ikke nærmere omtale denne Gang, men blot tilføie: At Alt er dødt og stille her hjemme, at mangen Gang synes mig, at jeg er færdig at kunne flyve af indvortes

Glæde og Lystighed, Gud veed hvorover; og undertiden færdig at græde af Længsel, Gud veed hvorefter; og med ingen af Delene veed jeg, hvor jeg skal tye hen. — Jeg gaaer da mangengang ind til Cousinerne, og er glad over at de boe ved Siden af os. Jeg veed jo nok, de ere ikke efter dit Sind, ja heller ikke saa ganske efter mit; men de ere unge, ligesom jeg, vi ere lystige med hverandre, og det er dog altid en Forandring. Der seer heller ikke altid eens ud i Huset, saadan som hjemme hos os. — Ja, der er ikke saa pænt og ordentligt, vil du svare. Det er sandt! Men paa den anden Side er det da ikke ogsaa kjedsommeligt, at de gamle og gammeldags Meubler, som mine Forældre kjøbte, da de bleve gifte, altsaa for 36 Aar siden, 18 Aar inden jeg blev født og 18 Aar efter, staae uden mindste Forandring paa samme Plet? — Dersom jeg undertiden flytter lidt omkring med dem, kan Moder ikke lide det. Det generer hende, naar blot en Stol staaer paa et andet Sted, end den har staaet i alle disse mange Aar. Jeg vil bekjende for dig, at jeg tidt ønsker, jeg kunde komme rundt om i Verden, i den store fornemme, prægtige Verden, at jeg ret kunde nyde alle dens Herligheder. — Nu kommer det Børste: ””Du tager dig ikke ud i stort Selskab,”” siger du. Det var ret bedrøvelige Ord. Jeg veed nok, at du var misfornøiet med mig ved det store Bryllup og i de Selskaber i den An-

ledning, i hvilke vi saaes; jeg kjedede mig ogsaa selv, fordi jeg følte, jeg bar mig tosset ad. Men dersom jeg oftere kom i Selskab, saa blev jeg ogsaa anderledes, det troer jeg vist. — Betænk alt dette, og vær ikke saa streng imod mig en anden Gang. — Nu maa jeg dog fortælle at jeg har høstet en stor Fordeel af min Lydighed imod dig ved denne Leilighed. Dagen efter Ballet kaldte Fader mig ind i Comptoiret, og forærede mig en heel Bunke Bancosedler, og sagde: ””Jeg veed, du gjerne vilde have dit Lukas derovenpaa ret pænt og fjønt. Der har du Penge. Gjør det nu istand efter dit eget Hov ved, saa kan du sidde ret som en Prindsesse deroppe, og tegne og male, og læse med din floge Onkel.”” — Jeg blev meget glad, og gjorde strax mine Planer til at indrette mig et eget lille Paradiis af mit gamle forfaldne Kammer. — Og nu skal du forundre dig, naar du seer hvor nydeligt det er. Naar man kommer derop, er det, som om man kom i en anden Verden. Du skal see hvorledes de smukke Bøger, du har givet mig, staae og prale i et deiligt Bogskab med Glasruder; det er ganske fuldt af dem. — Mit Staffeli og min lille Commode med Farver, fort alle dine Gaver staae der og glæde mine Dine. Paa Gulvet ligger et Teppe, der seer ud som lutter Blomster; i Binduerne staae Blomster, og mellem disse min kjære Stillits, ogsaa din Gave. Hver Morgen naar Solen skinner, lukker jeg

ham ud. Han er endnu bleven tammere, end da du saa ham sidst. Jeg har ofte ønsket ham saa megen Forstand at han kunde flyve over D hen til dig, og vende hjem igjen med Hilsen og et Par Ord fra dig; thi behøver jeg at sige dig, at i al min nye Herlighed mangler det Bedste: den gamle Ven, den gamle Fortrolige, uden hvem jeg ikke kan være rigtig glad, og som jeg savner overalt”

Bolmand afbrød sig selv paa dette Sted, med et fornøjet Ansigt. — Han vilde lægge Brevet hen, da han blev en Esterskrift vaer, som han tilforn havde overset, og læste endnu Følgende:

”Jeg maa endnu underrette dig om at jeg i denne Tid har to Friere: Min fordums Religionslærer, der nu har faaet Præstefald, og Urtefræmmer Olsen. Vor herre bevare mig fra Noget af dem! — Den nye Præst er altfor hæslig; saadan en styg Mand vil jeg ikke have. Og den Anden, det er jo ret en Spidsborger. Tante beskytter ham rigtig nok, fordi han er Capitaine ved Borgereskabet, og jeg altsaa blev Frue, ifald jeg tog ham. Men jeg vil ikke have saadan en Mand, der ikke kunde være et passende Selskab for min Onkel og behage ham. Men hvor findes en Saadan?” —

Noget tankesuld sad Bolmand endnu med dette Brev i Haanden, da en ung Mand kom farende ind ad Døren. ”Gustav Hermansen!” raabte Lægen: ”Du her?

— Kjære, unge Ben! hvilken Glæde at see dig igjen efter to Aars Fraværelse!" — Gustav lod ham neppe Tid til at tale ud. Med stor Urolighed udbrød han: "Gud være lovet, at jeg træffer Dem, kjære, hjertenskjære Doctor! Følg mig for Guds Skyld til Greve Falkensjerne; han har duelleret imorges, og er saaret, vistnok farligt saaret." — "Var ingen Chirurg tilstede ved Duellen?" spurgte Bolmand. — "Jo," svarede Gustav, "han er hos ham endnu, men det Menneske er ligesom han var reent forvirret. Falkensjernes Modstander bragte ham med sig; nu veed jeg ikke hvad der forvirrer ham saaledes; jeg troer, han mistvivler om sin egen Færdighed, eller han frygter for at blive udsat for Ubehageligheder fra Rettens Side, fordi han var tilstede ved Duellen. Nok det er: Kuglen er endnu ikke udtagen af Saaret; Chirurgen ønskede selv, at en anden Læge blev kaldet til Medhjelp, da lykkeligviis Falkensjernes Tjener fortalte, at De var ankommen hertil inat. — Jeg veed aldrig at være bleven saa glad, som over denne Nyhed."

Medens Lægen saa hurtigt som muligt aabnede sin endnu tilpakkede Kuffert, og udtog sit chirurgiske Bestik, og fulgte med Gustav til Bertshuset Der römische Kaiser, hvor den saarede Greve opholdt sig, sagde han til den unge Mand: "Jeg tænkte ikke paa at møde dig her: Jeg troede, at du var allerede kommen hjem." —

"Det er ogsaa mod min Billie," svarede Gustav, "at jeg er her endnu, men i Hannover fik jeg Brev fra Grev Muncck, som bad mig, paa Weien at besøge et Gods i Holsteen, og reise hjem i Selskab med hans Stedsøn. Vi bleve opholdte der længer end jeg ventede. — De kjender jo," vedblev han, "den unge Grev Falkenstjerne?" — Da Lægen benægtede dette, udbrød Gustav forundret: "Hvorledes? Alexander Falkenstjerne! min Tante Mathildes Neveu! hendes Broders, Grev Munccks Stedsøn?" — "Nei, nei!" raabte Bolmand, "jeg kjender ham ikke. Jeg troer vel, jeg har seet ham hos Fru Hermansen, da han var en Dreng, men jeg erindrer ham ikke længere. — Hvordan er han kommen til at duellere? Og med hvem?" — "Med Baron Luckmann fra Godsset Wolfsanger i det Holsteenske," svarede Gustav: "Falkenstjerne har i nogen Tid opholdt sig der, og, som jeg troer, været halv om halv forlovet med Baronens Datter, men har siden trukket sig pludselig tilbage; og derfor har den unge Baron, hendes Broder, udfordret ham. De reiste begge til det Hamborgske Gebeet, for at afgjøre deres Trætte. Greven havde, som den Udfordrede, det første Skud, men manquerede aldeles sin Modstander, hvis første Skud derimod traf ham i Siden!" — "Hm!" svarede Bolmand: "Derfor Baronens Søster af en eller anden Grund mishagede Greven, saa vil jeg ikke fortænke ham i at han traf sig tilbage, og

hellere valgte en Kugle i Livet end et paatvunget Ægteskab." —

De traadte nu ind til den Syge, og Bolmand studsede ved Synet af hans Skønhed, der forekom ham saa udmærket, at den syntes at nærme sig Idealet, og det kostede den gamle Practicus en virkelig Overvindelse, med sine skarpe Instrumenter at berøre et saadant Naturens Mesterværk. Hans Interesse for Patienten forøgedes end mere ved det Mod og den Fatning, som denne viiste under den smertelige og langvarige Operation, som gjordes nødvendig for at uddrage Kuglen, der var trængt dybt ind i Legemet, uden dog at nogen Livsfare var en nødvendig Følge af dette Saar.

Saa snart Bolmand blev ene med Gustav, trøstede han denne bekymrede Ven med det Løfte, at han ikke vilde forlade Hamborg, førend den unge Greve var saa godt som helbredet, idet han tilføiede: "Vi skal nok faae ham frisk igjen. Det var jo Jammer skade, om saadan en Skønhed skulde sluges og fortæres af den gjerrige Grav. Det har ret bevæget mig at see ham i denne Tilstand. Skønhed gjør et dybt Indtryk paa mig, det tilstaaer jeg, og det har jeg tilfælles med alle Mennesker; men derved at jeg tilstaaer det ligefrem, derved adskiller jeg mig fra de fleste, thi almindeligviis skamme de dem ved den Magt, som denne Naturgave fremfor nogen anden udøver over alle Mennesker af hver

Alder, af hver Stand. De give alle deres Tribut til Skjønheden; men de ville nødig være det bekjendt." — "Tilgiv," svarede Gustav, "men det synes mig tværtimod, som om ingen Fortjeneste i Verden blev saa meget priset, baade i Bers og i daglig Tale, som netop den udvortes Skjønhed." — "Det er vel sandt," sagde Lægen: "men prøv at sige høit: Jeg vil ikke ægte den Pige, fordi hun slet ikke er smuk; jeg ønsker mig en smuk Kone: saa skal du bare see, hvor de fornuftige Folk vil vende dig Nyggen og kalde dig et plat, sandseeligt Menneske. Naar jeg som Læge siger til Forældre: Det eller det vil fordærve Deres Barns Skjønhed; — saa smile de saa selvtilfredse, og sige: O Gud! ikke Andet end det! det kan saamæn være det Samme! — Jeg veed Mødre, som med Fornøielse gjøre store Opoffrelser for at skaffe deres Døttre moderne Pynt, men siger jeg til dem: Den megen Broderen fordærver deres Døttres Dine, og det altfor stillesiddende Liv skader deres Sundhed og Skjønhed, saa svare de: Med Sundheden har det vel ingen Nød i saa ung en Alder; og Skjønhed! ja Herregud! Skjønhed bryde vi os kun lidt om." — "Men det mene de ikke," udbrød Gustav. — "Nei," svarede Lægen: "det veed Gud, de mene det ikke. Imidlertid handle de dog, som om de meente det. De have ikke mindste Omsorg for den opvoxende Slægts Skjønhed, og i det Hele taget forsømme de fleeste

Mennesker hertillands aldeles deres Udvortes. Klæderne ere dem virkeligen meget mere end Legemet, og deri troer jeg vist, at en Hovedgrund ligger til den Mangel paa Skjønhed, som udmærker især den mandlige Deel af vor Nation, saavel som Tydskerne. — Men Hilleløver! jeg mærker, jeg kommer af de Hundrede i de Tusinde, som man siger, og beviser af mit eget Exempel, at det ikke blot er Jurister, som gjerne høre sig selv tale.” —

”Kjære Doctor!” udbrød Gustav: ”Behøver jeg at sige, hvor gjerne jeg høre Dem tale? — Fra jeg var en lille Dreng af, har jeg saamangen Gang glemt mine egne Tanker for at følge Deres, naar De besøgte min Tante, og sad og talte med hende. Mangen saadan Samtale har stor Deel i min Opdragelse; og om der er noget Godt ved mig” ”Om der er?” afbrød Wolmand ham: ”Ikke Mange kjende dig saa godt, som jeg. Behøver jeg at sige dig, at du ogsaa er fastgroet til mit Hjerte. Naa! tag ikke ilde op, at jeg endnu siger Du til dig.” — ”Gid De aldrig maa finde mig uværdig til denne Ære,” svarede Gustav. — ”Nu farvel!” sagde Wolmand: ”jeg kommer igjen idag endnu et Par Gange. Jeg haaber, Alting skal gaae godt.” — Han skyndte sig nu hjem, for at skrive nogle Breve til Kjøbenhavn, og melde sin opsatte Reise. — I sit Brev til Helene fortalte han det Lidet, han vidste om den unge Greves Eventyr, og gav en levende Skildring af hans Skjøn-

hed og af det Mod, han havde udviist under sine Lidelser, men betænkte eller anede ikke, at den unge Pige udmalede sig dette Billede med endnu varmere Farver end hans.

Grevens Helbredelse gik daglig frem med sikre Skridt. — Dog hengik flere Uger, inden hans duelige og omhyggelige Læge troede at kunne forlade ham. Og: saa syntes det, som om de to unge Venner kun med megen Befymring tænkte paa at skulle undvære hans daglige Selskab; og Enhver, som kjendte Bolmand, deelte sikkert denne Følelse med dem, thi det er vist, at saa Mennesker ere i Besiddelse af en saadan Omgangstone, af en saadan aldrig uddøende Conversation, paa eengang saa let og saa dyb, saa tilsyneladende tilfældig, og saa virkelig indholdsriig. Saavel Lægen, som Gustav tilbragte næsten alle Aftener hos den syge Greve, og efterhaanden, som denne gjenvandt sin Sundhed, blev deres indbyrdes Omgang saa fri og fortrolig, at hverken de selv indbyrdes eller nogen tredie Mand kunde tænke paa, at nogen væsentlig Forskjel i Alder eller Stilling fandt Sted imellem dem. Dog vare selv de unge Menneskers Stilling og Udsigt er forskjellige; og saavidt som menneskelige Dine kunde see, vilde deres Veie gjennem Verden føre dem i modsatte Retninger. Greven syntes bestemt til at spille en glimrende Rolle i den store Verden; Gustav derimod til at tilbringe sit Liv i et landligt Hjem. Sine

sidste Skoleaar og sine første Studenterdage havde han tilbragt i Kjøbenhavn i Grev Munccks Huus, og fra dette Tidspunct skrev sig hans nøie Forbindelse med Grev Munccks Stedsøn, vor unge Patient. De traf nu sammen her efter en Adskillelse af to Aar, i hvilket Tidsrum Gustav havde reist udenlands. Det varede imidlertid ikke længe, førend det blev klart for Bolmands gjen- nemtrængende Blik, at de to unge Mænds indbyrdes Venskab mere var en Følge af Bane og ydre Forhold end af Sympathie; ja det syntes ham indlysende, at deres Ideer og Anskuelser næsten vare hinanden ganske modsatte, hvilket ogsaa forvoldte, at de uophørligt disputerede med hinanden, dog uden at deres Ordstrid nogen- sinde udartede til bittere eller fornærmelige Udladelser; tværtimod, deres forssjellige Synsmaader vare snarere en Kilde til Morstab for dem Begge.

Lægen blev derfor meget forundret, da han en Aften ved sin Indtrædelse troede at bemærke, at en alvorligere Strid havde fundet Sted imellem dem. Gustav var fjendelig forstemt, og Greven havde en halv fortørnet, halv ironisk Mine. Mod al Cædvane vilde Samtalen ikke komme i Gang. Endelig sagde Greven: "Hør Gustav! jeg beklager mig over dig til Doctoren, og gjør ham til Dommer imellem os, for endelig engang at faae Fred." — "Gjør det!" raabte Gustav: "jeg forlanger ikke Bedre. Lad Doctoren dømme!" — "Ja," sagde

Greven: "De veed, kjære Doctor, at Gustav har været overmaade god imod mig i min Sygdom; men hvad De ikke veed, er, at siden jeg ved Deres Hjelp og hans Omsorg er kommen paa Benene igjen, saa piner han Livet af mig med et forbandet Thema, som han uophørlig synger for mig; det er at sige: med moralske Forestillinger i Anledning af den dumme Historie, som jeg maatte duellere for. Og nu vil jeg fortælle Dem denne Historie, skjøndt det er en delicat Sag; men til en Mand, som Dem" Lægen afbrød ham med den Forsikring at kun i medicinske, ikke i Samvittigheds- Sager troede han at turde paatage sig en Raadgivers og Fortroligs vanskelige Rolle. Men de unge Mænd paastode Begge, at de ingen bedre Dommer ønskede sig. Greven sagde: "De er en, Mand som kjender Verden." Gustav sagde: "De har et blødt Hjerte, der er reent, som Guld." — "Nu," sagde Bolmand: "Siden De tillægge mig saa skøn en Forening som den, Schiller kalder ""des Weltmanns Auge mit des Schwärmer's Herz,"" saa maa jeg, af Taknemmelighed for saa smigrende en Mening, vel være forbunden til at meddele Dem hvad en aldrende Mand kan have erfaret ved Hjelp af hine Organer." — Reconvalescenten sprang op af sin Lænestol, og flyttede den midt ud paa Gulvet. Han førte Lægen hen til den, og sagde med et dybt Buf: "Tag Plads her, min ærværdige Hr. Dommer,

og tilgiv at jeg ikke af legemlig Svaghed kan foredrage min retfærdige Sag staaende, hvilket jeg burde, men tillad at jeg og min Modstander maae, siddende paa disse to ringere Stole, tage vor Plads her foran Dem i en ærbødig Afstand." — Med disse Ord tog han en Stol og satte sig. — Gustav gjorde det Samme, idet han sagde, halv sukkende, halv leende: "Herre Gud! saa alvorlig en Sag afhandle vi paa en saa comist Maade!" — "Det kan ikke skade," raabte Wolmand: "Det støder i det Mindste ingen Læge. Vi pleie ofte at forgylde de værste Piller, og give en ildesmagende Mixtur en Tilfætning af en velsmagende Sirup." — Greven satte en høitidelig Mine op, og i et Foredrag, der i Førstningen havde et comist Anstrøg, derpaa et ironist, men til Slutning gik over i en simpelt fortællende Tone, aflagde han sin Beretning i følgende Ord:

"Min Stedfader, Hans Excellence, Hr. Carl August Ferdinand Greve af Muncz hans Embeder, Ordener o. s. v. turde jeg vel tillade mig her at springe over, da disse saa vel som hans ærværdige Person ere Hr. Dommeren vel bekjendte. Altsaa, høibemeldte min Hr. Stedfader ønskede for tre Maaneder siden at jeg skulde ledsage ham paa en Reise til Holsteen. Paa denne Reise besøgte vi Baron Luckmann paa Godsjet Wolfsanger. Samme Baron er en lykkelig Fader til to fortræffelige og drabelige Sønner, samt til en smuk Datter;

og saasom Ungdom og Viisdom sjelden følges ad, saa begav det sig, at denne unge Dame syntes at blive rørt af mine ringe Fortjenester; og da jeg ivrigt bestræber mig for altid at vise mig som det en Riddermand egner og anstaaer, heller ikke er af Stof og Steen mere end Andre, saa var jeg ikke utaknemmelig mod den Gunst, som den ædle Frøken bar for mig, af hvilken Bevæggrund jeg ogsaa blev tilbage paa Wolfsanger, da min Stedsfader for sine Forretningers Skyld maatte reise hjem igjen. Min Skjønne og jeg kjendte kun lidt til hinanden, jeg tøvede derfor med formelig at anholde om hendes Haand. Hendes Fader havde Ord for at være riig, Moderen lod mig underhaanden vide, at hendes Datter kunde vente en 60,000 Mark Courant i Medgift. — Det klinger nu som en stor Rigdom, men det kunde være betænkeligt nok for en ganske uformuende Kammerjunker og Lieutenant at gifte sig med en Pige, der var opdragen i saa stor Luxus, som denne Frøken, naar han ikke kunde vente større Indtægter end Renterne af denne Sum og sine egne fattige Resourcer. Imidlertid fik jeg ikke lang Tid til at gjøre mine Betragtninger og Beregninger i denne Henseende, thi med Et kom et uheldigt, om ikke uventet Tilfælde, der nødte Baronnen til at gjøre Bankerot, og bragte hans Eiendomme under Conkurs. Da de første Dages Graad og Tænders Gnidsel var vel overstaaet, tog Baronnen mig

ind i sit Cabinet, og sagde, at det i høi Grad lettede hans af Sorg betyngede Faderhjerter, at en ung Mand med mine Fortjenester og gode Udsigter elskede hans Datter, og naturligviis havde redelige Hensigter. Jeg svarede, at jeg havde altfor redelige Hensigter til at tilbyde hans Datter saa flette Udsigter, som at dele mine Raar. — Han talte om min Stedfader, som sad i høie Embeder. — Jeg forklarede ham, at min Stedfaders Embeder ikke vare mere indbringende end netop til hans egne Fornødenheder, at han var uformuende, og allerede havde gjort mere for mig, end han havde Raad til. — Nu betroede han mig, at han havde sikret sig saa meget ved sin Bankerot, at han hemmelig kunde give sin Datter en 400 Species aarlig; men det maatte blive mellem os. Jeg svarede ham, at det var utilstrækkeligt, at hans Datter og jeg ikke elskede hinanden nok, til at leve sammen i knappe Raar, at vi ikke vare formelig forlovede o. s. v. — Manden blev vred, og lod mig gaae. — En Timestid efter kom han igjen, og sagde, at han foruden de aarlige 400 Species vilde give sin Datter en Medgift af 600 Species, hvorfor vi kunde etablere os. — Jeg var fjed af dette Brøvl, og vilde ikke indlade mig deri, men gjorde Anstalt til at reise bort, da Frøkenens ældste Hr. Broder kom farende som en Kæsende, og sagde, jeg havde forspildt hans Søsters Rygte, jeg maatte ægte hende, eller staaes med

ham. Jeg vilde med al Fornøielse staaes med den Mar. Næsten er Dem selv bekendt. Det gjør mig kun ondt, at jeg ikke kom til at give ham en Erindring af mig, der kunde forskjønned hans glatte Ansigt med et lille mandigt Nr. Men nu vil Gustav overtale mig til at bære mig ad som en Dreng der har faaet Riis, og sige, at siden jeg har, faaet Straf, saa er jeg gaaet i mig selv, og vender nu som den forlorne Søn tilbage til Wolfsanger, for ydmygt at bede om den ærede Frøkens Haand. — Hvad mener Doctoren herom?" —

Bolmand fandt det noget vanskeligt at dømme i denne Sag, da Gustav sagde: "Nu er det min Tour at tale: Alexander veed selv, at jeg kun har maadelige Tanker om Baron Luckmann, hans Frue og Sønner. Deres Opførsel ved denne Leilighed er saa udelicat, som muligt. Men den stakkels Frøkens Sag vil jeg tale. Det er en god Pige; hun elskede Alexander, hun er den Lidende i denne Sag" Grevnen afbrød ham: "Saaledes taler du nu, men da vi traf sammen paa Wolfsanger, sagde du til mig: Det er ingen Rone for dig, det er en ubetydelig Pige. Du er flygtig, og vil snart blive kjed af hendes Selskab." — "Ja det sagde jeg," raabte Gustav: "men huff, at jeg tilsviede; lad os reise herfra jo før jo hellere; gjør ikke den stakkels Piges Noelighed til et Spil for din Forsængelighed! — Men da svarede du, at hun behagede dig, som hun var.

Rigtignok lagde du til: at man flygtede ikke fra en fjøn Pige med saa stor en Medgift, thi dengang havde du en ret phantastisk Idee om Faderens Rigdom, ifølge nogle umaadelige Løgne, som den yngste Broder, med sit sædvanlige Praleri, havde bundet dig paa Ormet. Du indbildte du hende, og maaskee dig selv, at du elskede hende, og saa snart du erfarede, at hun ikke var riig, var Kjærligheden forbi. Kan en Mand af Ore handle saaledes? Havde jeg været hendes Broder, havde jeg ikke forelagt dig det Vilkaar, om du vilde ægte min Søster, eller slaaes med mig. — Men jeg havde sagt: Min Søster skal De ikke ægte, men En af os skal døe, fordi De har fornærmet en uskyldig Pige, som det tilkommer mig at forsvare.” — ”Det flinger prægtigt,” sagde Greven: ”Men lad os i en saa vigtig Sag betænke, at Livet har ogsaa en Side, der ikke er romantisk, men ganske daglig. Dersom vi havde været offentlig forlovede, saa havde jeg skadet hendes Rygte, men nu var det en Sag mellem os, som ingen havde behovet at blande sig i. Der er Mange, som har gjort hende deres Cour, og med hvilke Rygtet have spaaet hendes snarlige Forlovelse; den samme Ore kan det gjøre mig uden hendes Skade.” — ”Men,” udbrød Gustav, ”hun elskede dig! Hvad maa hun ikke have lidt i denne sidste Tid?” — ”Men,” gjentog Greven: ”hvad vilde hun ikke lide ved at leve i knappe Kaar, uden nogen anden Nydelse

end en Mand's Selskab, som vilde holde sig for ulykkelig ved hendes Side?" — "Knappe Kaar!" svarede Gustav: "Med det aarlige Bidrag, hendes Fader vilde give Eder, tillige med det du har i Indtægter, kunde I leve ret anstændigt." — "Ja vist!" raabte Greven: "For det Første veed jeg ikke, hvilken Sikkerhed Baron Luckmann i dette Dieblif vilde stille for, at denne Sum virkelig blev os udbetalt hvert Aar. For det Andet, hvad kan en saadan aarlig Sum hjælpe mig, naar jeg ikke først kan faae en Capital, hvormed jeg kan rangere mig og betale min Gjæld. Jeg har, Gud bedre det, en betydelig Gjæld. Jeg skylder Gud og alle Mennesker, som man siger. Og saa for det Tredie: Den aarlige Indtægt, som Baronnen lovede os, om vi ogsaa fik den, saa kunde vi ikke leve deraf; hvad jeg kalder at leve, som ikke er det Samme, som man i Kjøbenhavn kalder at leve, thi det er kun at forstaae bogstaveligt, nemlig at opholde Livet, uden at lide af Kuld, Sult eller egentlig Nød. Men jeg kalder det kun at leve, naar man nyder Livet, og kan gjøre sig det behageligt. Jeg er ung, i en Stilling, som tilbyder mig tusinde Fordele. Jeg vil leve, inden jeg dør. Dersom jeg gifter mig med en riig Kone, kan jeg forskaffe hende og mig en lykkelig Tilværelse; dersom jeg derimod ægter en Pige, hvis Formues Tilstand nøder os til at indskrænke os, saa maae vi ved den pure Kjærlighed forsøde hinandens

Liv. "Hvortænge skulde det vel være? Diner de mon coeur et souper de mon ame, siger Franskmændene, og det holder man ikke længe ud." — Lægen kunde ikke lade være at smile ved at høre denne, som han troede, forældede Sentens og hele dette Raisonnement i den unge Mand's Mund. Greven troede heri at see et Tegne paa hans Bisald, og vedblev saaledes: "Skulde jeg bortgive min skønne Frihed og paatage mig en Huusfaders Pligter for at sidde inden fire Vægge, og gyse for hver Rigsdaler, jeg ønskede at give ud? Dersom jeg kunde finde mig i et saadant Levnet, saa havde jeg for længe siden friet til min Cousine, Comtesse Emilie. Det er dog en Kone, man kunde have Ære af. Hun er talentfuld, vittig og glimrende, en af Byens Skønheder; og uden Forsængelighed, saa veed jeg, at hun foretrækker mig for alle sine Tilbedere. Men hun eier slet Intet. — Altsaa: Farvel, mit Barn, hils dine Forældre!" —

Gustav sagde alvorlig: "Dit Saar maa, Gud ske Lov, være godt lægt, siden det ikke springer op ved saadan en rivende Strøm af Beltaalighed, som den, hvormed du prøver dine Lungers Styrke. Jeg kan ikke maale mig med dig i verdslig Wiisdom, men tillad mig dog at sige dig, at man vist nok kan nyde Livet i en meget høi, ja i den høieste Grad, uden al Rigdom. Det indseer jeg godt, at Mangel og Trang quæle al humslig Lyksalighed, og ere et Onde man ikke bør ud-

sætte sig for. Men under anstændige, om end tarvelige Raar maa man jo dog kunne leve som i Paradiis, ved daglig Omgang med et elsket Bæsen. Heller ikke kunne alle andre Nydelse være tillukkede for den Uformuende. Har man ikke Kilder til Glæde i Naturens Skjønhed, i Kunst og Videnskab, i faa, men fortræffelige Menneskers Omgang? Men du forstaaer ved et indholdsrigt Liv at kunne gjøre et prægtigt Huus, holde en heel Sværm Tjenere, kostbare Heste, spille høit, og kort sagt, vise sig, glimre, opvække Andres Misundelse, og derved pleie sin Forsængelighed." — "Ja, hvor er Grændsen for Luxus?" sagde Greven: "Det som er Overflødighed for En, er det ikke for en Anden. I min Stilling er Rigdom et mægtigt Middel til at forskaffe sig Lykke og Betydendhed. Du kan sagtens tale saaledes, som du gjør; du er Arving til et stort Gods. Dersom Tante Mathilde havde testamenteret dette til sin nærmeste Slægtning, til sin Broder og hans Arving, saa var det en anden Sag med mig. Men nu veed du nok, der er et ungt Mennesker, der er kommet os iveien." — Gustav blev rød og svarede med sagte Stemme: "Hverken du eller din Fader vilde have indgaaet Tantes Vilkaar. I vilde neppe have opgivet Eders Stilling i Hovedstaden, for at forpligte jer til at leve bestandigt paa Godset og kun virke for det." — "Nei," svarede Greven: "for Diebliffet vilde jeg det

ikke, men dog heller end begrave mig med Frøken Luckmann i et indskrænket kjøbenhavnsk Livs Kjedsommelighed; thi førend jeg gjør det, før slaaes jeg med den anden Broder og hele Familien, og faaer ti nye Kugler i Livet. — Men nu have vi plaideret mere end nok, for at en Mand, som vor Ven, Doctor Wolmand, kan dømme os imellem, og gjøre Ende paa vore evige Disputer i denne Anledning. Altsaa: Herved indlades Sagen til Dom."

"I Sandhed!" sagde Lægen: "Det er vanskeligt at dømme i denne Sag, som De her har gjort mig den Ære at betro mig. Deres Eventyr bestyrker mig i den Mening, at der ingen fast og urokkelig Regel gives i Forhold af denne Natur, men at Enhver i det afgjørende Dieblik vil finde en Stemme i sit eget Bryst, der tilsiger ham hvad Fornuften byder, ved en Dom, hvis Præmisses han ofte først efter lang Tids Forløb fatter. Saameget tør jeg vel imidlertid sige, at den, som sætter Livets bedste Lyksalighed i de Glæder, som den blotte Nigdom kan forskaffe, vil snart føle at Alt er tomt og forsængeligt. Der gives visse en bedre Verden, der ikke er tom, og som vi formaae at tilegne os og nyde i denne. De, Hr. Greve, har vistnok Krav paa denne Verdens Herlighed, der ikke er at foragte, men det skulde meget bedrøve mig, om de ikke ogsaa havde Krav paa et høiere Liv, og først naar man er i Besiddelse af

dette, kan Rigdom blive et mægtigt Middel til vor Lykke. Efter min Mening har De derfor Uret i at ville indgaae et Ægteskab, der egentlig kun behager Dem, fordi det bringer Dem Formue. Er det ikke imod Deres egen Bærdighed? Oprøres ikke Deres Stolthed ved en saadan Tanke? Uden at tale om mange andre Betragtninger, som De vil kunne sige Dem selv." — Greven udbrød, idet han slog Hænderne sammen: "Min fortræffelige Doctor! Er det muligt, at De saaledes endnu bevarer des Schwärmer's Herz?" — Lægen smilede, og sagde med en Godmodighed, hvormed han ligesom formildede det Bittre i den følgende Replik: "Dersom De bruger Ordet at sværme, saaledes som man pleier at bruge det om Insecter og Fugle, nemlig i Betydning af at hæve sig fra Jorden, og ikke med begge Fødder sidde fast i Dyndet, saa vil jeg vist stræbe at leve og døe som en Sværmer." — "De er altsaa," sagde Greven, "af samme Mening, som Gustav, at jeg mod min Villie skal ægte denne Frøken?" — "Nei! langt fra," udraabte Lægen; "tværtimod! Dersom De, som De siger, vilde føle Dem ulykkelig ved hendes Side, saa maa hun hellere taale en rimeligviis forbigaaende Smerte, end et heelt Livs Misfornøielse." — "Du taler en viis Mand," raabte Greven: "Altsaa dømmes De Gustav til ikke mere at plage mig med denne Sag?" — "Det gjør jeg," svarede Lægen, og hermed vare alle Parter tilfredse.

Det gik nu Bolmand, som det desværre altid gaaer: Efter denne Samtale, hvori han troede at have opdaget en Skyggeside hos Greven, som han vel tilforn havde anet, men dog ikke gjort sig klar, mødte der næsten daglig Noget, som svækkede det behagelige Indtryk, hvilket denne unge Mand hidtil havde gjort paa hans Sind. Saaledes bemærkede han nu bestandig, at Greven misbrugte Gustavs Hjertens Godhed, med en skaanseløs Egoisme. Han modtog ikke blot alle de smaa Opoffrelser af Penge, som denne formaaede at gjøre; men mange Smaating, Bøger og Andet, som Gustav eiede og satte Priis paa, laante Greven af ham, og beholdt dem eller behandlede dem skjodesløst; men hvad, som var endnu værre: han gjorde sig ikke mindste Samvittighed af at lade ham vækkes om Natten, uden Nødvendighed, blot for at holde sig med Selskab, naar han selv ikke kunde sove, og formaaede som oftest den velvillige Staldbroder til at blive hjemme, naar denne undertiden vilde unde sig selv en Timestids Frihed; kort sagt: Greven forlangte af sin Ven alle de Opoffrelser, som den, der kræver dem, kalder smaa, men den, som daglig bringer dem, kalder store. — Bolmand sagde ved sig selv: "Denne Falkensstjerne er et besynderlig indtagende og farligt Menneske, men der er noget høist Uædelt i hans Characteer. Det

kan ordentlig bedrøve mig, thi han har i sin Duingang noget saa Tiltrækkende, at naar jeg seer ham, maa jeg dog holde af ham tiltrods for de af hans Egenstaber, som jeg hader.”

Greven var nu fuldkommen helbredet: Han begyndte at kunne nyde den friske Luft, og Lægen saae ikke længer nogen Grund til at forlænge sit Ophold i Hamborg.

Med oprigtigt Venstreb fra alle Sider skiltes nu han og hans unge Venner fra hinanden, og han ilede til Kjøbenhavn, hvor den længsselfulde Helene modtog ham med barnlig Glæde og Ærbødighed.

De sædvanlige Beskæftigelser, Forretninger og Nydelsler gik nu deres gamle Gang. Ofte maatte Wolmand fortælle den videlystne Pige om sin Reise, og bestandig førte hun ham paa det Capitel om den syge Greve, af alle Materier den hvori han mindst ønskede at indlade sig med hende. Den Interesse for denne hans Patient, som han mod sin Villie havde opvaakt hos hende, misgagede ham meget.

Greve Muncz havde besøgt Wolmand strax efter dennes Ankomst, og bevidnet ham sin varme Taknemmelighed for den Hjælp han havde ydet hans Stedsøn. Ogsaa de unge Venner, som nu vare komne tilbage, havde begge besøgt Lægen, Greven endogsaa flere Gange. Gustav var reist ud paa Landet til sine Onskers og Ersindrings Hjem.

Mod Slutningen af August kom Helene en Dag sin Onkel imøde med et halv lystigt, halv vemodigt Ansigt. Hun holdt et Brev i Haanden, som hun levede ham, idet hun sagde: "Læs denne Indbydelse, og dersom du nu ogsaa nægter mig den Glæde, som her tilbydes mig, saa maa en Lovinde have været din Amme, og intet Menneskehjerte slaae i dit Bryst." — Bolmand smilede og læste Brevet. Det var fra en gammel Ven af Familien, en Landsbypræst, som Helene med sine Forældre undertiden havde besøgt paa Landet, og hvis Døttre, naar de kom til Kjøbenhavn, pleiede at boe i Huset hos Svendsen (saaledes hed Helenes Fader). Helenes forrige Religionslærer, der som Præst havde faaet en Kurv af hende, havde søgt Trøst hos den ældste af de omtalte Præstedøttre, og Faderen indbød nu Svendsens Familie til hendes Bryllup; ogsaa den før omtalte Tante og hendes Mand, Major og Hofsekræmmer Struds, med Døttre vare indbudne. Den gjæstfrie Præst skrev: "Vi vil holde et fornøieligt Bryllup efter gammel Skik, med Sang og Klang og Dands hele Natten, at de unge Mennesker ret kunne være glade; og da vi have mange Gæstefamre, saa udbede vi os vore ærede Benneres Ophold hos os forlænget til flere Dage." — Helenes forskende Dine vare fæstede paa hendes Onkels Dine og Læber, som om hun ventede en Dom, der angif Liv og Død. "Du siger Ja!" raabte

hun: "Jeg læser det i dit Ansigt." — "Min kjære lille Helene!" udbrød Bolmand, og trykkede hende til sit Bryst: "Jeg siger Ja til denne og enhver Glæde, jeg kan forskaffe dig. Det smertes mig inderligt at nægte dig Noget, og for end mere at vise dig, at din gamle Ven uopfordret kan tænke paa sin Yndlings Fornøielse, saa skal du see hvad jeg har til dig." Han fremtog nu en Billet til en Loge i første Etage i Skuespilhuset, og fortalte Helene, at en Familie, han kjendte, havde abonneret denne Loge til hver Løverdags Aften, og overladt ham to Pladser, hvoraf hun skulde benytte den ene. "Jeg har," tilføiede han, "taget den anden Plads til mig selv, paa det jeg kan følge og hente dig, om jeg end ikke faaer Tid til at bivaane den hele Forestilling." — Den henrykte Pige omfavnede ham, og med høie Spring fløi hun ned ad Trappen og ind til sine Forældre, og forkyndte dem sin Lykke, i det hun holdt Billedden høit over sit Hoved, og dansede rundt paa Gulvet af Glæde. De fornøiede sig hjertelig over hendes barnlige Lyksalighed, og takkede den kjærlige Onkel.

Saa Dage efter reiste hele Familien ud til Præstegaarden, som laae en syv Mile fra Hovedstaden, og fire fra Frue Hermansens Gods.

Den største Munterhed herskede i den landlige Bøllig. Præsten havde flere Døttre. De mange unge Piger, som nu vare forsamlede, havde utallige Ting at

fortælle hinanden. Brylluppet var berammet til den næste Dag. Klokken fire om Eftermiddagen skulde man gaae til Kirken, og siden dandse i en stor Havestue. Udenfor denne var en meget rummelig Runddeel, belagt med Grønsvær, og indhegnet af høie Træer. Denne Plads skulde illumineres om Aftenen, og alle Træerne vare allerede behængte med Guirlander af smaa Lamper, der bestode i udhulede Agurker. Desuden skulde der anbringes andre Guirlander af friske Blomster mellem Træerne. Borde med Forfriskninger skulde ogsaa dækkes paa dette Sted. Disse og en Række af Havestole stode der allerede.

Den næste Morgen ganske tidlig forsamlede de unge Piger sig her, og satte sig paa disse Stole med et umaadeligt Forraad af Blomster og grønne Grene, som laae for dem paa Bordene. De vare alle beskjæftigede med at binde Krands, medens de i deres ungdommelige Glæde selv lignede en Krands af friske Roser. Marie, Brudens ældste Søster, der sad Helene nærmest, bøjede sig til hende og sagde: "I dag er du da rigtig meget smuk. Lad mig see, du kan beholde det samme Udseende til i aften, og lad mig ogsaa see, du flæder dig smukt; thi jeg troer vist, at vi faae fornemme Fremmede." — "Hvad mener du?" udbrød Helene. — "Du skal ikke tale derom," svarede Marie: "det er kun saadan faldet mig ind, at maaskee den unge Hermansen fra Lindens

borg og Grev Falkenstjerne kunde komme her til Brylluppet." — "Grev Falkenstjerne!" raabte Helene, og alt Blodet foer op i hendes Kinder. Marie bemærkede det ikke, da hun sad og saae ned paa sit Arbeide, men vedblev: "Ja jeg skal sige dig, Fader havde igaar et Brev paa Lindenberg, og saa indbød han Fruen til Brylluppet; hun undskyldte sig, men tilføiede: at hendes Pleiesøn Gustav Hermansen skulde møde paa hendes Vegne; og nu formoder jeg, at Grev Falkenstjerne kommer med, thi han er i disse Dage paa Lindenberg, og pleier ikke at forsmaae nogen Lystighed." — "Har du seet ham?" spurgte Helene. "Ja!" svarede Marie: "Han og Hermansen ride daglig ud sammen, og de vare her for nogle Dage siden. Greven rider paa sin egen Hest, som han kom paa fra Kjøbenhavn. Gud! du skulde have seet ham komme ridende over Engen derhenne! Nei saadant et Syn har jeg aldrig seet. Saadant et deiligt Menneske er der ikke Mage til i Verden. Han ligesom fløi hen ad Jorden paa den prægtige Skimmel, og da de kom her i Gaarden, svingede han sig ned af den med en Lethed og Gratié Ja det skulde du have seet! — Han har det allerbehageligste Bæsen . . . en Stemme og et Par Dine! — Det siger jeg reent ud, at hvilket Fruentimmer, han vil gjøre sin Cour, hun kan ikke modstaae ham, det er umuligt." — Helene sølte en hende selv uforklarlig Forvirring ved disse

Ord. Efter et lille Ophold sagde hun: "Min Onkel kjender Grev Falkenstjerne, og er en Ven af den unge Hermansen. Hvordan er han? — "Na!" sagde Marie: "han er som Folk ere fleest. Min Søster Sophie finder rigtig nok, at han er smuk og seer fornem ud. Han har en spids krum Næse, og et langt blegt Ansigt. Han er mager og tynd. Ved Siden af Greven seer han ud som den Blomst, jeg her holder i Haanden, saa visnen og tør." Med disse Ord kastede hun Blomsten langt bort. "Men," vedblev hun: "det er ellers et meget godt og fornuftigt Menneske. — Han er meget elsket paa Godset og i hele Egnen." — Denne Samtale afbrødes af de andre unge Piger. Blomsterne vare nu bundne i Krands. Den unge Skare vandrede til Kirken, som paa det Høitideligste blev smykket med grønne Grene og Blomsterkrands, medens mere end een af de unge Piger tænkte paa den Dag, hun selv skulde staae Brud. Derpaa pyntede man den grønne Plads og Dandsesalen, og gik nu hen at tænke paa den Pynt og Forskjønnelse, som var Enhver den allervigtigste, nemlig sin egen. Helene var indtagende i sin. Uagtet den var kostbar, herskede dog en vis Simpelhed deri, hvilket ikke altid var Tilfældet, men denne gang vilde en god Genius, at den omtalte Marie, som klædte sig paa til lige med hende, var i Forlegenhed med sin Pynt, hvorfor den godmodige Helene deelte sin Stads med hende,

og blev belønnet for denne gode Handling af alle de Gratier, der maaskee havde forladt hende, om hun var bleven klædt i al den Herlighed, som var meer end nok til To; thi det var ved en lignende Overflødighed, at hendes Cousins blev et Par latterlige Figurer. — De to unge Beninder vare endnu ikke ganske færdige da En af de omtalte Cousins bankede paa Døren til Kammeret, og raabte ind: "Marie! Helene! hør hvad mener J! Grev Falkenstjerne og Hermansen ere komne her. De ere inde i Præstens Studeerstue, og klæde sig om. Jeg saae kun et Glimt af dem. Men Greven er deilig, saa meget saa jeg dog. Skynd Jer at komme ned i Storstuen; nu samles Alle; Bruden er færdig." —

Da de traadte ind i den omtalte Storstue, hvor den største Deel af Selskabet efterhaanden indfandt sig, sad Bruden pyntet og med et ganske fremmed Physiognomie, der paa eengang var høitideligt og forlegent. Det syntes ogsaa, som hun følte sig geneert af sin usædvanlige Pynt. Hendes Moder sad ved hendes Side. Hun saae ogsaa anderledes ud, end hun pleiede. Den gamle Præst tog sig godt ud i sin Ordensdragt, men Brudgommen derimod var i sin om muligt endnu hæsligere end ellers. Han stod midt paa Gulvet, med Hænderne i Lommerne, og modtog de Indtrædende med et kort Blik, idet han med en vis indædt Brede betragtede Helene, der vendte sig til Marie, og hvistede:

"Gud ske Lov og Tak, at det ikke er mig, der er Bruden!"

Nu gik Døren op, og Greven og Hermansen traadte ind; den første i sin glimrende militaire Stads: Uniform, dog endnu langt mere glimrende ved sin egen Skjønhed, der indtog Alle. De unge Piger flokkede sig sammen, og kastede halv frygtsomme Sideblikke til ham. Han saae sig frimodig om i den hele Kreds, og hans Bine syntes med Velbehag at hæfte sig paa Helene, der rødmende slog sine til Jorden. Ikke ganske saaledes havde hun tænkt sig ham. Mere sværmerisk havde hun forestillet sig Udtrykket af hans Skjønhed. Dog vidste hun ikke at forklare sig, om det levende Billede, der stod for hende, ikke var endnu skjønnere end det, hendes Phantasie havde dannet.

Efter Kirken, medens Selskabet belavede sig paa at gaae tilbords, nærmede Greven sig til Præstens Døtre, der stode i en Kreds af unge Piger, mellem hvilke Helene ogsaa befandt sig. Han indledte en Samtale, og henvendte sig i denne med nogle Ord til Helene. Den Forlegenhed, som nu overfaldt den stakkels Pige, betog hende saa aldeles, at hendes Ansigt ligesom forvandlede sig. Det blussede, og hendes ellers meget smukke Mund fortrak sig krampagtig, og ligesom skjælvede. Hendes Fødder bevægede sig i smaa Skridt, uden at flytte sig af Stedet, og med sine Hænder var hun i

største Forlegenhed; hun trak i sine Handsker, saa de gif istykker; hun pillede paa sin Pynt; hun hørte ikke det Halve af hvad Greven sagde, og svarede hen i Betret. — Et lille satirisk Smil svævede om hans Læber, til ikke liden Opmuntring for Cousinerne, der ikke vare undseelige, men gave al deres Bittighed og gode Tone til Bedste med stor Beltaalighed og Frihed. Den stakfæls Helene var færdig at græde, og ønskede sig hjem i sit stille, rolige Kammer. Lykkeligviis traadte nu Gustav ind med den Brudegave, han paa sin Tantes Begne skulde overrække Bruden. Denne Foræring, som bestod i et smukt forarbejdet Stykke Sølvtsi, bemægtigede sig nu Selskabets Opmærksomhed og Beundring, og skaffede Helene Leilighed til at smutte hen i en Krog og skjule sig med sit bankende Hjerte. —

Ved Bordet sad Greven mellem Bruden og hendes Moder, og ganske ved den modsatte Bordende sad Gustav med Helene og Marie, mellem den yngre Deel af Selskabet. Mariens venlige Snakksomhed og Gustavs beskedne og ukunstlede Samtale satte snart Helene tilbage i hendes naturlige Tilstand. Gustav talte til hende om hendes Onkel, og forundrede sig over, at de, som havde et saa nær Foreningspunct, for første Gang saae hinanden idag. Han fortalte hende om sin Tante og dennes Elskværdighed, om Lindenburgs Skjønhed, og vidste saaledes at indvikle hende i en venstabelig Sam-

tale, at hendes virkelig dannede og aandrige Bæsen levende aabenbarede sig for ham. En stor Munterhed herskede nu i den unge Kreds. Greven sad i en alvorlig Samtale med de Ældre. Helene gjorde for første Gang den tause Bemærkning, at hendes Forældre i deres simple Dragt toge sig langt bedre ud, og havde et meget værdigere Udseende, end hendes Onkel Majoren og hans Frue med deres brogede og nymodens Pynt, der ikke syntes at passe til deres Personer. For første Gang i sit Liv overførte hun denne Bemærkning paa sig selv og sine Cousins, og en Idee om den Gratie, som kun vises sig i Simpelt, fødtes for første Gang i hendes Sjæl, og hun forstod nu mange af sin Onkels Formaninger.

Dandsen begyndte. Gustav havde bedet hende om den første Dands. Naar denne unge Pige var i Selskab, hvor Undseelsen overfaldt hende, som en Sygdom, formaaede hun ikke at gaae over Gulvet med ordentlige, naturlige Skridt; men dandsede hun derimod, blev hun strax et andet Menneske; her vare hendes Bevægelser ganske frie og lette. Hun svævede nu ogsaa hen ad Gulvet ved Gustavs Side med et Udtryk af barnlig Glæde, der forskjønnede hendes indtagende Ansigt. Greven sad denne Dands over; han fulgte med Dinene den smukke Dandsesinde, og spurgte derpaa Berten i Huset, hos hvem han sad, hvem den unge Pige egentlig var. Præ-

sten fortalte ham nu, at hun var eneste Datter af hans gamle Ven, forrige Skipper, nu Kjøbmand Svendsen, som sad ikke langt derfra med sin aldrende ærbare Hustru. "Svendsen er min Ungdomsven," sagde Præsten, "og en sjelden Mand, der har arbejdet sig op fra slet Intet til stor Rigdom. Han var længe forlovet med sin Kone; hun var en Præstedatter fra Landet, og var hos en Familie som et Slags Huusjomfru; han foer som Styrmand paa de lange Reiser. Endelig hjalp Noget ham med et Pengelaan, og han saae sit Snit, og kjøbte en Jagt, hvormed han foer paa Holland. Nu gistede han sig med sin Kjæreste, og min salig Fader viede dem saamen i sin Landsbykirke. Siden er det gaaet Svendsen meget ypperligt. Han fik sig flere Skibe, og foer selv, og handlede, og Lykken var besynderlig med ham. Disse Ægtefolk vare gifte i atten Aar uden at faae Børn, da Vorherre endelig beskjærede dem denne Datter, som er deres Diesteen, og det er ogsaa en sjelden Pige. I de sidste sexten Aar har Svendsen ikke selv faret tilsøs, men er bleven Kjøbmand, og handler paa Island og Grønland og mange andre Steder. Hans Skibe fare i Nord og Syd, og han eier ogsaa Fiskekvaaser. Han er om sig allevegne, og er vistnok ogsaa en af de rigeste Mænd i Landet. Hans Søster Fru Struds hun siger — men hun siger da saa meget, kan

jeg troe, men forsikke det, gjør hun dog: at Jomfru Svendsen skal faae en heel Tønde Guld i Medgift." —

Saa snart Dandsen var endt, nærmede Greven sig til Helene, og bad hende om den næste Dands.

Uden at ville ubetinget indrømme Maries Paastand, at intet qvindeligt Hjerte kunde modstaae denne unge Mand, saa er det dog vist, at han syntes at have modtaget et Slags Gaddergave af en gunstig Fee, der gjorde ham paa en uforklarlig Maade tiltrækkende og forførerisk. Den uskyldige Pige, som i Dandsens Hvirvel befandt sig i hans Arme, følte ganske denne Trolddom. Der var i den Maade, hvorpaa han vidste at føre sin Dame, noget Ubefriveligt, noget Ærbødigt, Forelsket, noget Dmt og Ekaanende, som om han vilde beskytte og forsvare den, som støttede sig til hans Arm, og paa hvem hans dunkle Bine hvilede, som om han intet Andet kunde see i Verden. Det var ikke Helene muligt at dandse den næste Dands; hun satte sig i den eensomste Krog, hun kunde finde, og søgte at besinde sig. En sød aldrig følt Forvirring havde ligesom beruset hende. Greven dandsede nu med Bruden, og med inderlig Glæde syntes Helene at bemærke, at hans Dands ikke havde samme Character, som da han dandsede med hende. Han bød atter Helene op til den næste Dands, og under hele Ballet var det kjendeligt, ikke blot for hende, men for alle de unge — over hendes Lykke no:

get misundelige — Piger, at denne Dagens Helt udmærkede hende fremfor alle Andre.

Morgenens frembrød, og Selskabet beredte sig til at adskilles. Flere unge Mennesker, deels fra Nabolaget, deels fra Hovedstaden, saavel som Falkenstjerne og Hermansen, gik ind i Præstens Bærelser, for at omklæde sig. Bogne bleve forspændte, Heste sadlede. Unge og Gamle, som boede i Præstegaarden, tyede til deres Bærelser. Nogle af de unge Piger gik ud at spadserere, for at nyde den skønne Morgen. Helene vilde ikke gjøre dem Selskab. Hun undskyldte sig med Træthed, og gik ud i Haven, hvor hun satte sig paa en Havestol under et Træ paa den grønne Plads.

Enkelte Lamper brændte endnu med et døst, grønligt Skin, der kontrasterede med det sølvblaae Dagskær. En og anden Fugl vaagnede i Træerne, og hilsende Dagen med Qvidren, Hanerne galede, og de Vortreisendes Heste vrinskede i Gaarden, medens deres halv berusede Kudske og Tjenere støiede. Helene havde ikke længe sidet her, før hun saa Greven i Riddragt komme fra Huset, og ile hen imod hende. "Jeg søgte Dem overalt," sagde han: "Jeg kan ikke tage bort, uden at sige Dem Farvel, og takke Dem for denne Nat, hvis eneste Stjerne De har været." — Han satte sig nu ved hendes Side, og begyndte strax at tale om, at han nu først havde erfaret, at Doctor Bolmand var hendes

Onkel. Med Enthufiasme omtalte han denne fin Ben og Belgjører, som han kaldte ham, og steg selv derved faa betydeligt i Helenes Gunst, at hun med største Frihed og Fortrolighed indlod sig med ham. Hendes kjære Onkels Ben, meente hun, maatte ogsaa være hendes. Naturligviis kom man til at nævne Grevens Duel i Hamborg. Med klosterligt Sind udtalte Helene sin Afsky for det Umoraliske i Dueller, medens Greven fortelig bestred hendes Mening. — "Er det ikke grusomt," sagde hun, "at udsætte de Mennesker, som elske Dem, for den Sorg at miste Dem, og Dem selv for at forlade disse og Livet?" — "Af!" svarede Greven: "der var Ingen der elskede mig, uden min Stedsfader. Paa ham tænkte jeg ogsaa med Bedrøvelse. Men Gien er hans Gud, som min; og hvad Livet angaaer, saa brød jeg mig ikke dengang saa meget om det. — Naaskee," tilføiede han, idet han tog hendes Haand, og vovede at kysse den: "Naaskee vilde jeg idag være mere betænkelig ved at udsætte mig for at forlade Livet." — Helene søgte at skjule sin Forlegenhed, idet hun sprang op, og sagde: "Jeg syntes, Noget rørte sig i Løvet bagved os. Jeg er saa angst for Slangar og Snoge." Greven loe. Helene vedblev: "Er De ikke bange for saadanne fæle Dyr?" — "Nei," svarede han: "for de fæle Dyr er jeg aldeles ikke bange, ikke engang for store Slangar, som desuden ikke findes her tillands. Men for en lille

Slange er jeg bange, for den lille Gud Amor, som skjuler sig i disse yndige Smilehuller i Deres Rosenkind. Men desværre! naar man først føler hans Nærhed, er det allerede for sild at blive bange. — Naar sees vi igjen?" tilføjede han hurtigt. "Gud veed det," svarede Helene: "vore Veie i denne Verden ere saa forskjellige." — "De kunde dog vel mødes," udbrød Greven: "De er skabt til at forskjønne enhver Veie i Livet."

De bleve nu afbrudte af Gustav og Marie, der længe havde søgt dem og ventet paa dem. — De unge Mænd toge Afsked og besteg derrs Heste. Marie og Helene stode i Porten, og saae dem flyve bort paa de prægtige Dyr. Greven vendte sig tilbage i en lille Frastand, og svingede med sin Hat til Farvel, medens hans dunkle smukt bølgende Haar skinnede i den opgaaende Sols Straaler. Marie udbrød: "Naa! hvad har jeg sagt! Gives der et skjønnere Syn, end dette? Kan der være et deiligere Menneske i Verden? Ja Helene! du kan sige, du er lykkelig, thi det kan Enhver see, at han er bleven forelsket i dig. Jeg burde misunde dig, men jeg gjør det ikke. — Men kom lad os nu gaae hen og lægge os til at sove et Par Timers Tid. Du seer allerede ud, som du drømte." — Med disse Ord traf hun Helene ind i Huset med sig, og da de bortilende Ryttere endnu engang vendte dem, og saae tilbage, var hun forsvunden for deres Øine.

Dagen efter at Helene og hendes Familie vare komne hjem til Kjøbenhavn, var en Søndag, og efter gammel Skik samlede adskillige af Familien paa denne Dag af Ugen i Svendsens Huus. Bolmand kom silde, og fik neppe Tid at hilse paa de Hjemkomne, førend man gik til Bords. Madame Svendsen sagde nu til sin Broder, at hendes Datter havde Hilsener til ham fra den unge Hermansen, hvis Bekjendtskab de havde gjort ved Brylluppet. "Ja," udbrød Svendsen: "og fra den unge Greve, som du har cureret i Hamborg." — "Grev Falkenstjerne!" raabte Bolmand: "Var han der? Ja saa!" — Fru Struds og hendes Døttre begyndte nu en vidtløftig Beretning om Alt hvad det var hændt ved Brylluppet, og indblandede mangen spydig Anmærkning om den Udmærkelse, Greven havde viist Helene. "Gud bevares, Søster!" udbrød Svendsen: "Har Greven ikke dandsset med dine Frøkener? Det var plat af ham." — "Nei," svarede Fruen spodsk: "Jeg vil sige dig, at en Tønde Guld i Medgift gjælder mere i vore Tider, end at være Frøken." — "Men jeg skal ogsaa sige dig," sagde Svendsen, "at virkelig fornemme Folk, Grever og Baroner, de bryde sig feil om saadanne Frøkener, som dine Døttre og deres Lige!" — "Hvad mener du dermed?" spurgte Fruen. — "Jeg mener hvad du tidt har hørt: at jeg ikke kan lide denne Rangsyge imellem Borgerne. Er det ikke Være nok at være en brav,

ærlig, stræbsom Borger, en dygtig Haandværksmand? Er der noget fornuftigt Menneske i Landet, fra den Høieste til den Laveste, der ikke agter en saadan Mand? Hvad skal da de Narrebjelder til?" — "Kjære Svoger!" sagde Majoren: "du betænker ikke hvad du siger. Vor militaire Rang er jo ingen tom Titel. Vi ere jo virkelige Majorer, Capitainer o. s. v., naar vi ere i Tjenesten, og jeg skulde troe, at Kjøbenhavns Borgerstab"

Svendsen afbrød ham: "Har reddet Byen for et Par hundrede Aar siden. Ja Gud bevare os! hvem veed ikke det? De have ogsaa siden viist sig brave, og ville altid, naar det behøves, vide at forsvare Huus og Hjem, Kone og Børn, Konge og Land, som jo enhver Mand maa ville. Det er jo ogsaa ligefrem, at naar J ere i Tjenesten, maae J være Commanderende og Lydende, men naar J komme hjem i Eders Huse, og tage Alenen eller Bægtskaalen, Læsten eller Høvlen i Haanden, saa ere J Borgere, Kræmmere, Haandværksfolk, og saa klæder det Jer reent naragtigt at forestille militaire Personer, som man bestandig er vant til at tænke sig som Folk, der ikke have Andet end en stor Ære, ligesom de gamle Riddere, man kan læse om. Det er en ganske anden Slags Ære end en Borgers. Hvem har større Commando end en Skibscapitaine? Han er en lille Fyrste paa sit Skib. Det er noget ganske Andet end Eders Myndighed. Men naar han kommer hjem til

Kone og Børn, finder han ingen Frue og Frøkener, og er selv ingen Rangsperson. Hvordan klæder det, naar En kommer og siger: Hr. Major! Kan jeg faae for 4 Skilling grøn Sæbe? Eller: Hr. Capitaine! Det er skammeligt, som De har syet mine Buxer?" — "Ja, ja," sagde Fruen: "det er ikke værdt at tale oftere om den Sag. Nu kan du selv komme i en fornemmere Familie end din egen, naar din Datter maaskee bliver Grevinde." — "Na Snak!" raabte Svendsen vred: "Hun bliver ikke Grevinde af at dandse engang med en Greve. Hun skal ikke være Grevinde. Ikke fordi at min Tøs jo er fin nok til at blive en fornem Dame, men fordi hendes simple Forældre ikke vilde passe til saadan en Svigersøn, og den gamle Fader og Moder vil hun aldrig bedrøve." — Den stakkels Helene, der under denne Samtale med blussende Kinder havde reist sig fra Bordet, og gik omkring og opvartede Selskabet, som hun pleiede, befandt sig i dette Dieblik bag sin Faders Stol. Han greb hende om Livet, trykkede hende til sig, og kyskede hende. Hun kastede sig i hans Arme, og søgte at skjule, at Taarerne stode hende i Dinene.

Bolmand, der ikke uden en vis Ængstelse havde hørt tale om Grevens Opmærksomhed for Helene, og bemærket den pinnlige Forlegenhed, hvori denne Materie satte hende, afbrød Samtalen, og fortalte, at han samme Dag havde skrevet til Hermansen, og tilbudet ham at

logere hos sig en Deel af Vinteren, som han vilde tilbringe i Kjøbenhavn for at høre nogle naturhistoriske Forelæsninger. "Jeg boer rummeligt," sagde han, "og glæder mig til at forsøde min Eensomhed med denne unge Mand's Selskab." Han tilføjede, idet han henvendte sig til Svendsen: "Jeg beder dig tillade at jeg maa indføre ham i dit Huus. Jeg haaber, vor lille Cirkel skal befinde sig vel ved at forøges med ham." — Helene fastede et inderligt fornøiet Diefast til sin Onkel, hvori denne med Glæde troede at læse, at hans unge Ven havde behaget hende, og var langt fra at tænke paa, at Grunden til hendes fornøiede Mine var den, at Gustavs Nærværelse forekom hende som et Baand mellem hende og hans Ven og Frænde, i hvis Selskab hun havde seet ham.

Nogle Dage efter da Theater-Saisonen var begyndt, og Helene med sin Onkel befandt sig i Skuespilhuset, saae de Grev Falkenstjerne, som stod i Parquettet, og paa det Ærbødigste og Forbindtligste hilste op til deres Loge. Da Forestillingen var forbi, tøvede han med at forlade Huset, for endnu engang at kunne sende dem en betydningsfuld Hilsen. Næste Løverdags var Bolmand ikke fulgt med, og det Første, som mødte Helenes Mine ved hendes Indtrædelse, var Greven, som sad i den næste Loge, paa den Plads, som var hendes nærmest. Med smigrende, begeistrede Ord udtrykte han sin Glæde

over igjen at befinde sig ved hendes Side: den Plads, sagde han, som han meest længtes efter paa Jorden, og uden hvilken han ikke kunde tænke sig Himlen. — Han fortalte hende, at en Ven, som havde abonneret denne misundelsesværdige Plads, havde paa hans indstændige Bønner overladt ham samme, imod at han hver Løverdag forskaffede ham en Plads i Parquettet. Han bebreidede hende, at ingen sympathetisk Følelse førte hende til Binduet, naar han hver Formiddag gik forbi hendes Forældres Huus, i det Haab at see et Glimt af hende. Helene var saa uskyldig og ærlig at underrette ham om, at hun hver Dag havde seet ham gaae forbi, men at hendes lille Bærelse var i øverste Etage, og at han blot havde seet til de nederste Binduer. — ”Jeg takker Dem,” raabte han henrykt: ”Hvor De er elskværdig! I Morgen vil jeg vove at hæve mine Dine nærmere til Himlen.”

For unge Beninde besluttede ved sig selv, paa Hjemveien at fortælle sin Onkel, om ikke ordret denne hele Samtale, saa dog at hun havde truffet Greven og talt med ham. Men hver Gang hun vilde begynde paa denne Beretning, følte hun en saadan Hjertebanken, at det ikke var hende muligt at faae et Ord derom over sine Læber.

Med sit unge, varme Hjertes hele grændseløse Hengivenhed overgav Helene sig nu til Tanken om Greven

og hans Kjærlighed. Paa denne troede hun at være vis, og denne Bished hævede hende til en Salighed, der udbredte sit Gjenskin over hendes hele Væsen. Hun havde ingen Plan for Fremtiden. Alle hendes Tanker dreiede sig blot om den Lyksalighed, hver Morgen at see Greven gaae frem og tilbage forbi hendes Vindue, møde hans Hilsen og hans kjærlige Blikke, og glæde sig til næste Løverdag, da hun skulde sidde ham saa nær og tale med ham.

Da denne lykkelige Aften kom, hændte det, ligesom sidst, at hun kom ene, uden sin Onkel, og ligeledes at Greven gik bort, inden Skuespillet ganske var forbi, saa Bolmand heller ikke denne Gang traf ham, da han kom for at hente Helene. Det forekom hende imidlertid, som om det øvrige Selskab i hendes Loge var blevet opmærksomt paa Grevens og hendes ivrige, skjønt sagte Samtale, og hun følte Nødvendigheden af at underrette sin Onkel om Grevens Naboskab, en Beslutning, som hun ogsaa udførte paa Hjemveien, men med en saa stor Forvirring, en saa skjælvende Stemme, at det velgjørende Mørke, Undseelsens bedste Ven, ikke forstod til at dølge hendes Stemning, og Bolmand følte en virkelig Angst ved Tanken om den Fare, som hans Yndling muligviis var udsat for. Han var fristet til strax at fortælle hende Grevens Historie i Hamborg. Dog tænkte han: "Nei det har han betroet mig, og desuden

gaaer det ikke med saadanne smaa Tilbøieligheder, ligesom med de smaa Sygdomme: Tiden helbreder dem let, Lægemidler gjøre dem kun værre. Greven er stolt og forfængelig. Han betænker sig vel, inden han for Alvor tænker paa at ægte en Pige af saa simpel Stand.” — Bolmand indskrænkede sig derfor til nogle Bemærkninger om Grevens ham bekjendte kolde Egoisme og Forfængelighed, og den liden Betydenhed, som ellers betydende Ord have i Galanteriets Sprog. Næste Dag, som var en Søndag, blev han imidlertid meget frapperet ved at høre Tanten og Cousinerne uden mindste Skaamsel ditte Helene paa, at hun og Greven hver Morgen førte en stum Samtale med hinanden fra hendes Vindue. Helene tog Mod til sig af lutter Angst, og sagde: ”Jeg kan ikke forbyde Nogen at gaae paa Gaden forbi vort Huus.” — ”Men du kan lade være at sidde ved Vinduet,” raabte Tanten. Helene brast i Graad, og hendes Fader følte sig saa rørt over hendes Taarer, at han svor paa, hun skulde have Lov til at sidde hvor hun vilde i sin egen Stue, og hilse hvem hun vilde fra sit eget Vindue. — Nu foresatte Lægen sig at være opmærksom, og næste Løverdag veeg han ikke fra Helene, men da han havde fulgt hende ind i Logen, satte han sig bagved hende paa den næste Bænk.

Greven sad allerede paa sin Plads, han hilsende paa Bolmand, og henvendte sin Tale til ham med største

Forbindtlighed, uden derfor at forsømme at vise Helene al Opmærksomhed. Han holdt en meget smuk Rose i Haanden, en Sjeldenhed paa den daværende Aarstid. En anden ung Herre traadte ind i Grevens Loge, og sagde, at hans Cousine Comtesse Emilie, der sad i en anden Loge, lod ham bede om at komme over til hende; hun vilde tale med ham. — ”Jeg kommer jo endnu i aften i Selskab med hende,” svarede Greven: ”Hils hende, og sig, at nu sidder jeg alt for godt til at forlade min Plads.” — ”Jeg veed hvad hun vil,” vedblev den anden Herre: ”hun vil bede dig om den Rose, du holder i Haanden.” — ”Nei!” svarede Greven: ”den passer ikke til hendes øvrige Pynt, der er saa fuldendt, at der Intet kan lægges til den eller forandres derved uden Skade. Sig hende dette.” — Da den omtalte Herre havde fjernet sig, tog Greven Rosen, og bød Helene den med de Ord, hvormed engang et lignende Offer blev overrakt Madame Tallien: ”Vous les effacez toutes.” — Ved disse Ord, som ledsagede den Elskedes første Gave, følte Helene sig lykkelig og stolt; denne lille Triumf over en glimrende Medbeilerinde kildrede i højt Grad hendes quindelige Forsængelighed; og den Hyldest, Greven bragte hende i hendes Onkels Nærværelse, var hende desuden et Pant paa hans Hensigters Reenhed. I denne lykkelige Formening styrkedes hun snart endnu mere, thi da Teppeet faldt efter det første Stykke, som

var Fornuftgistermaalet, henvendte Greven sig til Lægen, og sagde: "Jeg synes, at alle brave Adelsmænd burde gjøre Parti om at udpibe dette Stykke. De Meninger, som heri tillæges vor Stand, kan vi virkelig ikke længer vedkjende os. En Pige, som Heltinden i dette Stykke, er jo saa vel opdragen, at kun en adelig Nar kunde falde en Forbindelse med hende en Mesalliance." — Bolmand gjorde nogle Bemærkninger om den unge Elfers Letsindighed, som et Motiv for hans Fader til at modsætte sig hans Ægteskab. — "Åh, Hr. Doctor!" udbrød Greven: "Naar man først engang bliver ret forelsket, saa forgaaer Letsindigheden og al Sletthed. Man bliver et nyt Menneske. Der gives jo desværre Hindringer nok, som modsætte sig Hjertets Ønske, men denne Mand her i Stykket er riig og uafhængig. Sønnen bærer sig ad, som en ussel Dreng, ved at opoffre sin Kjærlighed for sin Faders Fordomme. Det er et jammerligt, et utilgiveligt Stykke."

Fra dette Dieblif besluttede Bolmand at opgive sin og Helenes Plads i denne Loge, og derimod at erstatte hende Tabet, ved hver Uge at gaae i Parquettet i hendes Selskab, hvor han nok skulde vide saaledes at tage sine Forholdsregler, at Greven ikke oftere skulde blive Helenes Sidemand. Uden at tale til hende derom, afgjorde han denne Sag med Bedkommende, og næste Fredag blev Helene meget ubehageligt overrasket ved at

erfare, at hendes Onkel samme Aften indbød hende til at følge med sig i Parquettet, eftersom hendes forrige Plads i Logen for imorgen og alle tilkommende Løverdage var overladt til en Anden. Hun anede sin Onkels Grund til denne Forandring, og hun græmmede sig derover. Greven gik rigtignok hver Morgen to Gange forbi hendes Vindue, men hun vovede kun flygtig og med stjaalne Blikke at hilse ham, af Frygt for de spionerende Naboerster. Efter en Løverdag, da han rimeligviis paanye forgjæves havde ventet at møde hende, saae han misfornøiet ud, og efter en Ugestids Forløb, udebleve ogsaa hans Morgenvandring, og hun saae ham ikke i flere Dage. Den stakkels Pige leed af Længsel og Uvished. Hun blev stille, og hendes Rosenkinde syntes at falme, til stor Urolighed for hendes Fader og hendes Onkel.

Imidlertid var Gustav bleven indført i Svendsens Huus. De mange aandelige Fortrin, som udmærkede denne unge Mand, hans gode Tone, hans rørende Godmodighed, der gjorde ham kjær for Alle, gik heller ikke Helene ubemærkede forbi. Hun følte sig let og fri i hans Omgang, og opmuntrede sig ved hans Samtale. Dog var der et Æmne, hvorum hun ikke turde tale til ham, og som hun ikke kunde tilgive ham, at han aldrig bragte paa Bane, og dette Æmne var den unge Greve, som han ikke nogensinde nævned. I den Uvidenheds og

Bekymringens Tid, hvori hun nu befandt sig, fristedes hun uophørlig til at spørge Gustav, om hvad der meest laae hende paa Hjertet at erfare, men Undseelse og Frygt bandt hendes Tunge. En Aften var Gustav ene hos hende og Moderen, der sad med sine Briller paa, sin Strikkestrømpe i Haanden, og en Bog for sig, hvori hun ganske fordybet læste. Helene sad med et Arbeide, som hun holdt i Hænderne, uden selv at vide, at hun ganske adspredt og fraværende dreiede det omkring, uden at arbejde. Gustav sad taus, og betragtede hende, medens en stille Beemod, en om Medlidenhed udbredte sig over hans ædle, udtryksfulde Træk. Han troede at gjætte hendes Tanker, og besluttede at trøste hende: "De er ikke i godt Humeur," sagde han: "og dersom jeg ikke var saa lykkelig at sidde her hos Dem, vilde jeg ogsaa være i ondt Humeur og længes meget efter Lindenborg, især i disse Dage, da jeg maa blive her i Byen, medens Grev Falkenstjerne er saa lykkelig at være reist derud." En høi Rødme farvede Helenes Kinder. Hun saae glad paa Gustav, og sagde: "Er Greven reist paa Landet?" — "Ja," svarede Gustav: "For flere Dage siden." — Han saae alvorligt paa Helene, og tilføiede med et dybt Suf: "Han er lykkeligere end han fortjener!" — Denne Uttring, som Helene tog i en anden Mening, end den hvori den blev sagt, bragte hende til, fornøiet at udbryde: "Var han maaskee ikke glad over at reise fra Byen?" —

"Nei, jeg troer det ikke," svarede den godmodige Ben: "Han sagde, han havde et Grinde derud." — Den Byrde, som ved disse Ord lettedes af Helenes Hjerte, den glade Forvandling, som derved foregik i hendes hele Bæsen og Udseende, var saa synlig, at Gustav glædede sig over at have tjent sin Medbeiler, skjøndt han med Smerte saae, hvor stor Magt, den Følelse, der talte Grevens Sag, allerede havde vundet i den unge Piges Bryst; thi han selv hængte med sin hele Sjæl ved Helene.

En Eftermiddag sad Svendsens Familie i deres Dagligstue. Et Par Skibscapitainer, gamle Venner af Huusfaderen, vare tilstede. Han sad med dem ved den muntert knyttrende Kaffelovnsild. Foran dem paa Bordet stod en rygende Bolle Punsch. De sad i en lystig Pasfiar, hver med sin Tobakspibe i Munden ligesom Svendsen, og dampede, saa hele Stuen stod i en Sky af Røg. De Fremmede vare komne lige fra deres Skibe; de vare klædte i deres daglige Sømandsdragt, og bare saa smudsige Støvler, at uagtet der var strøet Sand paa Gulvet, saae det dog ud, som om der var Jordbund paa det Sted, hvor de sad. — Ved et andet Bord i nogen Afstand sad Helene og hendes Moder, den Sidste ved sin Spinderok, den Første med en Bog, hvori hun læste. Theemaskinen med Tilbehør stod for hende. Hun var færdig med at skjænke Thee, og vilde just lægge sin Bog tilside og reise sig, for at tage af

Wordet, da det bankede paa Døren. Den ene Skibs-
capitaine raabte: "Det er Styrmand Madsen som kom-
mer for at hente mig. Kom ind, du gamle Kameel!"
— Døren gik op, og ikke Styrmand Madsen, men
Grev Falkenstjerne, glirrig klædt, traadte ind og bukkede
for Selskabet. De sprang Alle op ved dette uventede
Syn. Svendsen fattede sig, og gik ham imøde. He-
lene stod, som fastnaglet til Gulvet. Greven undskyldte
i høflige Udtryk sin Paatrængenhed, men tilføiede, at
han kom fra Landet, hvor han blandt Andet havde af-
lagt et Besøg hos den før omtalte Præste-Familie, og
paataget sig selv at bringe dennes kjøbenhavnske Venner
et Brev og en Kurv med Frugter. Han leverede nu
Svendsen et Brev, og gik derpaa til Døren, udenfor
hvilken hans Tjener stod med en stor, tillukket Kurv, som
Greven modtog af ham, og leverede Madame Svendsen.
Derpaa nærmede han sig Helene, og sagde med en ær-
bødig og betydningsfuld Mine: "Jeg har ogsaa et Brev
at levere Dem fra Præstens Datter, Deres Veninde
Marie." Han tog Brevet frem, men idet han leverede
hende det, tilføiede han sagte: "Jeg har i Commission,
indstændig at bede Dem om at aabne og læse det i
Cenrum." — Noget forundret stak Helene Brevet til
sig, uden at svare et Ord. De godmodige Forældre
vare rørte over Grevens Artighed. De takkede ham,
bade ham sidde ned, og Svendsen spurgte beskedent, om

han turde byde ham et Glas Punsch? Han presenterede de Fremmede for ham, og tilføiede: "Jeg sidder her, og gjør mig tilgode med et Par gamle trofaste Benner." Greven bukkede for dem, og satte sig ved Bordet hos dem, uden dog at modtage det ham tilbudne Glas Punsch. De stakkels Capitainer i deres simple Klæder vare meget forlegne. Deres højrøstede Munterhed var forsvunden, de lagde deres Tobakspiber hen, da de bemærkede at Tobaksrøgen i Stuen geneerte den fornemme Fremmede. Madame Svendsen spurgte Greven, om hun maatte opvarte ham med en Kop Thee. Han takkede, og reiste sig, for at flytte sig hen til Theebordet, hvor hun og hendes Datter sad. Theemaskinen var gaaet af Røg. Helene løstede den af Bordet, for at bære den ud. Greven holdt hende tilbage med mange Complimenter, og vilde tage Maskinen fra hende, for selv at bære den. Den stakkels Pige var færdig at græde af Undseelse. Svendsen blev utaalmodig over alt dette, og raabte med Stentorstemme paa Pigen, som opholdt sig i det tilstødende Kjøkken. Denne kom ind, med synlige Spoer af at hun stod midt i et grovt Arbeide, med et smudsigt Kjøkkenforflæde ophæftet til den ene Side, og med vred Mine, fordi hun i denne Tilstand skulde vise sig inde i Stuen. — "Bær Maskinen ud, og skaf Vand," sagde Svendsen. — "Ja saa kommer De saagu til at vente," svarede Pigen, "for der er ikke mere kogt Vand." — Greven bad, at

man dog for Guds Skyld ingen Ophævelser vilde gjøre for hans Skyld; han var desuden ikke vant til at drikke Thee saa tidlig paa Aftenen. Gustav var imidlertid ogsaa kommen, og havde været Bidne til dette Optrin. Han gjorde nu Ende paa al Forlegenhed ved at nærme sig Helene og sige hende: "Vil De ret gjøre Alexander og mig tilgode, saa giv os nogle Frugter af Kurven og et Glas af den fine Dessert:Vin, som deres Fader forleden fik hjem." — Helene ilede ud, og kom fornøjet tilbage med en Presenteerbakke, hvorpaa en Flaske, omvunden med Kurv, stebne Glas, en Sølvfrugtkurv med Frugter, og Sølvknive, Altsammen gammeldags, men rigt. Greven udtømte sig i Berømmelser over denne Anretning, og syntes at betragte den med sand Fornøielse. Han og Gustav satte sig hos Helene og hendes Moder, og nød dette lille Maaltid med stor Velbehag. Da Gustav bemærkede, at Svendsen og hans Venner syntes forstemte ved hans og Grevens Nærværelse, brød han op, saa snart, som muligt, og fik Falkenstjerne, ikke uden Møie, til at gaae bort med sig. Paa Veien yttrede han sin Forundring over at møde Greven i det Svendsenske Huus, og tilføjede alvorlig: "Alexander! hvad er din Hensigt? — Denne uskyldige, elskværdige Pige! vil du gjøre hende" Greven afbrød ham: "Til Grevinde vil jeg gjøre hende; det er min Hensigt." — "Hvorledes!" raabte Gustav: "Du vil ægte hende?"

— "Ja det veed Gud, jeg vil," svarede Greven: "Er hun maaskee ikke god nok?" — "Jo," udbrød Gustav: "tusinde Gange for god til at blive et Offer for egen nyttige Beregninger." — "Na Snak!" sagde Greven: "jeg elsker hende virkelig." — "Ja," svarede Gustav: "ligesom du elskede Frøken Luckmann, saalænge du troede, hendes Fader var riig." — "Ja du min Gud!" sagde Greven langsomt: "Dersom hun var fattig, ligesom jeg, saa var jeg vel nødt til at opgive den Plan at gifte mig med hende. Men derfor vilde jeg ikke kunne undlade at finde hende nydelig, og dersom hun vilde elske mig, uden at blive Grevinde, saa kan du troe, jeg sagde ikke Nei, om hun var aldrig saa fattig." — Gustav blev opbragt over den Tone, som Greven tillod sig, og udbrød i hæftige Udtryk. "Naa! naa!" raabte denne: "Tag dig det ikke saa nær. Jeg vilde blot sige dermed, at jeg er virkelig forelsket i hende, og forresten har det ingen Fare med Svendsens Formue. Hans Rigdom er solid. Det veed jeg fra gode Kilder. — Jo det er en fortræffelig Pige i alle Maader. Rigtignok er hun lidt gauche sommetider, men man kan vel opdrage hende." — "Du er endnu ikke ved Maalet," sagde Gustav: "og oprigtig talt: Jeg haaber, du kommer der aldrig." — "Skal vi vædde?" svarede Greven: "Helene elsker mig, det har jeg godt mærket. Forældrene kan ingen Ting nægte hende, der veed jeg ogsaa. Den eneste Anstøds-

steen, jeg frygter, er den Onkel, den Doctor. Det var et forbandet Indfald af mig, at fortælle ham min Historie med Frøken Luckmann. Nu er han istand til at have Mistanke til mig. Det var ogsaa Din Skyld; nu kunde du til Gjengjæld lægge et godt Ord ind hos ham." — "Nei tvertimod!" udbrød Gustav: "jeg vil heller sige hvad jeg mener: at du er Helene uværdig." — "Ha ha!" raabte Greven: "Maaskee jeg gaaer her og betroer mig til en Medbeiler? Maaskee du selv er skudt?" — "Ja," svarede Gustav: "jeg skammer mig ikke derved, jeg elsker hende af mit ganske Hjerter. Men en Medbeiler, som jeg, er ingen Medbeiler for en Mand med dine Fortrin. Jeg er ikke smuk, ikke elskværdig. Jeg er heller ikke Helene værd." — "Saa kan vi jo være lige gode Benner for det," sagde Greven leende, og gav ham Haanden, idet de skiltes ad.

Helene greb imidlertid det første det bedste Paaskud for at liste sig op paa sit Værelse og aabne det hemmelighedsfulde Brev. Med Forundring fandt hun inden i Mariés Brev et andet, med Udskrift til hende, skrevet af en ubekjendt Haand. Nysgjerrig brød hun dette strax, men hvor slog hendes Hjerter, ved at see Falkenstjernes Underskrift! — I ydmyge, men lidenskabelige Udtryk bad han om hendes Haand og Hjerter, forsikkrende at det første Glimt af hende havde antændt en uudslukkelig Ild i hans Bryst, at hans Liv, hans Nølighed var af:

hængig af hende. Til sidst bad han hende tillade, at han formelig maatte begjære hende af hendes Forældre. Og da Banskkeligheden af at faae en Samtale under fire Dine var saa stor, bad han hende give sig et Tegn, og foreslog hende at hænge et couleur't Silkebaand ud af hendes Bindue, blot saaledes, som om det af Banvare var lukket ud imellem Binduet og Karmen. Han vilde da næste Morgen gaae forbi, og dersom det lykkelige Baand hang der, see et Ja i dette Tegn. Var der derimod intet Baand, vilde han deri see et Svar, som vilde bringe ham til Fortvivlelse. — Tre Gange læste Helene dette Brev, med glødende Kinder. — Endelig kom ogsaa Louren til Maries, hvori det havde været indsluttet. Den tjenstagtige Beninde skrev, at Greven i Fortrolighed havde udøst sit Hjerte for hende, en Udmærkelse, hvorover hun syntes overordentlig smigret. I høie Toner talte hun om hans brændende Kjærlighed til Helene, og prisede denne lykkelig frem for alle Jordens Piger. "Naar du bliver Grevinde Falkenstjerne," skrev hun: "saa kan du rigtig nok sige, du er fød i en lykkelig Time, og har vundet det høieste Lod i Skjæbnens Lotterie."

Med Stolthed og ubeskrivelig Glæde havde Helene læst alle disse Forsikringer om den elskede Mand's Kjærlighed, da hun i det Samme hørte sin Onkels velbekjendte Trin paa Trappen. Hurtig forvarede hun Brev

vene, og gif ham imøde, da han traadte ind ad Døren. Hendes Forvirring undgif ham ikke; men han tilskrev den blot Falkenstjernes nylige Besøg. Han lod, som han Intet mærkede, og efter flygtig at have sagt: "Her har jo været Fremmede;" gif han strax over til at tale om andre Ting, og ved at forlange og gennemgaae en fransk Opgave, han Dagen tilforn havde givet Helene at udarbeide, gav han hende Tid til at fatte sig. Medens han nu sad saaledes og med fornøiede Miner og enfoldte venlige Ord tilkjendegav sin Tilfredshed med Helenes Fremgang, sad hun taus ved hans Side, og betragtede disse velbekjendte, tilforn saa elskede Træk, tænkte paa den Tid, for saa kort siden, da hun betroede ham alle sine Tanker, og bebreidede sig, at hun fordulgte for den prøvede Ven det vigtige Anliggende, som i dette Dieblif beskæftigede hende. Hun tog hans Haand, hæftede sine skjønne dunkelblaae Dine paa hans, og sagde: "Jeg veed ikke rigtig at forklare det, men jeg synes, der er noget Fremmed i din Tone imod mig. I forrige Tider var du aldrig streng. Vil du da være det nu? Om jeg nærer et dristigt Ønske, er jeg derfor ikke længer din egen Helene? Lør man ikke selv have en Mening og en Villie i sit eget nærmeste Anliggende?" — Bolmand saae paa hende med en Blanding af Æmhed og Forundring. "Hvad mener du, kjæreste Barn?" sagde han: "Forklar dig! Din Lykke er min, enhver

ting, som er af Bigtighed for dig, er det ogsaa for mig. Tvivler du derpaa?" — I det Samme kom Helenes Moder ind i Bærelset, for at hente dem ned. "Aftensmaden staaer paa Bordet," sagde hun: "det er allerede sild." — De fulgte Begge. — Helene vidste ikke selv, om hun var glad eller bedrøvet over den afbrudte Samtale. — Volinand fandt et Diebligs Leilighed til at hviste til Helene: "Jeg kommer til dig imorgen Aften igjen, thi jeg længes meget efter en nærmere Forklaring imellem os."

Den paafølgende Nat sov Helene ikke saa roligt, som hun pleiede, og hendes første Forretning den næste Morgen var at hænge et rosenrødt Silkebaand ud af hendes Vindue. Baandet var smalt, det faldt ikke i Dinene, men havde et saa uskyldigt Udseende, at Enhver maatte troe, det af Banvare var gledet ud, idet man havde aabnet Vinduet, og siden, idet man havde tillukket det, var blevet hængende i Klemme udenfor. Dog flagrede det i Vinden, og vinkede den lykkelige Elsker, der tidligere end sædvanligt indfandt sig, og hilsende sin Lykkes Herold med glædedrukne Blikke. Gomsfruelig stod Helene skjult bag Gardinet, og var Vidne til den Elskedes glade Mine, uden dog at lade sig see af ham.

Samme Eftermiddag da Helene vilde gaae op paa sit Bærelse, mødte hun i Forstuen Grev Falkenstjernes Tjener, som spurgte, om Hr. Svendsen var hjemme,

og tilføiede, at han skulde levere et Brev i hans egne Hænder. Hun viste ham ind paa Comptoiret, og ilede op paa sit eget Værelse, hvor hun i den angsteligste Svæven mellem Frygt og Haab kastede sig paa sin Sopha, bestandig lyttende til enhver Bevægelse i Huset. Hun hørte Tjeneren løbe ned ad Trappen og ud af Gadedøren; og efter en halv Times Forløb hørte hun sin Fader gaae fra Comptoiret ned i Dagligstuen, for, som hun meente, at raadføre sig med hendes Moder. Kort efter hørte hun atter Gadedøren aabnes, og saae sin Fader gaae ud, — noget ganske Usædvanligt paa denne Tid af Dagen. Efter en lang Time, hvis Secunder bleve den stakkels Pige ligesom tiltalte af hendes bankende Hjerter, hørte hun Nogen komme, og gjenkjendte sin Faders og sin Onkels Stemme paa Trappen. Det var allerede temmelig mørkt, og Helene havde ikke tændt Lys; tvertimod, hun havde gjerne indhyllet sig i en trefold Nat. Hendes Fader og Onkel kom begge ind til hende. "Du sidder her i Mørke, min Pige?" sagde Svendsen, idet han omfavnede hende: "Hvorledes er det fat? Jeg synes, du skjælver?" — Helene svarede nogle intetsigende Ord. — "Hør, min bedste Glut," vedblev Svendsen: "Du har en fornem Frier. Den Greve, som var her iafte, har skrevet mig til, og begjært dig tilægte. Men du kan nok selv indsee, hvor lidet dine Forældre og alt vort hele Væsen kan passe til

ham og hans Familie. Din kjære Onkel, som du vel kan tænke, jeg næst Gud og din Moder maatte raadføre mig med, han siger, at denne Greve er et Menneske der ikke fortjener vor Helene. See det er det Bigtigste, og derfor ønske vi, at du vil samtykke i vor Bestemmelse, at give ham en Kuro." — Helene taug. Hun troede, at hendes Hjerte skulde briste. Wolmand sagde: "Tillad, kjære Svoger, at jeg maa tale ene med din Datter." — "Ja, det veed Gud, du maa," svarede Svendsen: "Du har selv været en Fader for hende. Men lad mig see, du faaer mig Pigen i godt Humeur, for jeg kan ikke taale at see hende bedrøvet."

Da Wolmand blev allene med sin Yndling, greb han hende i sine Arme, og trykkede hende til sit Bryst. Helene kastede sig om hans Hals, og brast i hæstig Graad. Ogsaa Wolmand kunde ikke holde sine Taarer tilbage. Endelig sagde han dybt bevæget: "Tro mig, jeg forstaaer dig, og deler din Smerte. Jeg selv har følt, hvad det vil sige at elske, og maatte affige den Elskede." — "Hvorfor maa jeg det?" spurgte Helene, og rev sig løs fra ham: "Du har min Skjæbne i dine Hænder; hvorfor vil du gjøre mig ulykkelig?" — "Hvad siger du, kjære Pige!" raabte Wolmand: "Om du ønskede en skøn Frugt, som jeg vidste, var giftig, skulde da din Ven, din Læge række dig den?" Han forestillede hende nu Grevens Character, saaledes som han saae

den, han fortalte hende hans Eventyr med Frøken Luckmann. Det syntes ham under disse Omstændigheder tilladt at røbe denne Hemmelighed. Grevens Opførsel ved denne Leilighed var fjendt af Flere, og desuden var den Forbittrelse, han følte ved Tanken om at hans Yndling skulde falde i uværdige Hænder, saa stor, at den berøvede ham hans sædvanlige Maadehold. Den unge Mand, der engang havde behaget ham saa meget, var nu bleven ham saa forhadet, at selv hans Skjønhed og Elskværdighed i hans Dine havde faaet et hæsligt og falskt Udtryk. Han afmalede hans Skyggeside med stærke Farver. "Han elsker Intet i Verden," sagde han, "uden sig selv. Forfængelighed og Egoisme ere hans inderste Bæsen. For mig, som føler dit Værd og elsker dig saa høit, er det næsten utroligt; men jeg veed det: det er ikke dig, men din Formue, som er Gjenstanden for hans Kjærlighed. For at bevise dig dette, bad jeg din Fader svare ham, at han Intet havde mod eders Forening, men troede at burde underrette ham om, at han saaledes havde disponeret over sin Formue, at du hverken kunde vente Arv eller Medgift. Jeg er overbevist om, at hvis din Fader havde indvilliget i dette Forslag, da vilde Falkenstjerne have trukket sig tilbage. Men din Fader blev næsten vred, og sagde: Skulde jeg saaledes blamere mig selv, og fornærme en Mand der ikke har fornærmet os?" —

Volmand taledede endnu længe, uden at Helene var istand til at svare. Den for et elskende Hjerte saa ydmygende og oprørende Tanke, at blive veiet paa Guldet's Vægtstkaal, og Intet gjælde paa Kjærlighedens, var saa smertelig, at den stakkels Pige næsten knuustes af denne første svære Modgang. Hendes faste Tro til hendes Onkels Sandruhed og Omhed for hende, de Facta, han fortalte hende, og endelig de beskedne Tanker, hun havde om sit eget Værd, alt Dette tilsammen lod hende føle hendes hele Ulykke; og forbittret mod den utaknemmelige Elsker, gav hun, skjøndt med blødende Hjerte, sit Samtykke til det Afslag, man vilde give ham.

Volmand gik ind til hendes Fader, for i Forening med ham at skrive et Brev til Greven, som Lægen paatog sig, næste Morgen at besørge i hans Hænder. Helene kastede sig ned paa Knæ, med sit Ansigt skjult i Sophapuderne. Hendes Moder kom ind med Lys, gik hen til hende, løftede hende op i sine Arme, og gjorde Alt for at trøste hende, ikke med Fornuftgrunde eller Formaninger, men blot med sin Kjærlighed, sin Deeltagelse i hendes Smerte, sin Omhu og Pleie. Helene vilde ikke forlade sit Kammer; hendes Moder blev hos hende, bragte hende tilsengs og forlod hende ikke sørend langt ud paa Matten, da endelig Sønnen nedsænkede sig over den bedrøvede Piges forgrædte Dine.

Da Helene næste Dag stod op, tog hun det rosenrøde Bånd, som hun den forrige Dag havde brugt som et Elskovsbrev, kysede det, vædede det med sine Taarer, gjemte det; og en Stemme, der var stærkere end alle Onklers og alle Bevisers, hævede sig for Grevnen i hendes Hjerte. Hun kunde ikke lade være, skjult bag Gardinet at speide efter Synet af ham. Men han lod sig ikke see. Med blege Kinder, der bare Spoer af de mange Taarer, kom Helene ned til sine bekymrede Forældre, der saavel som Onklen opbød Alt hvad de kunde optænke, for at glæde og adsprede deres Yndling. Men denne, ellers ved enhver lille Opmærksomhed saa barnlig glade Pige modtog nu deres Foræringer og Kjærtegn med et veemodigt Smil og fremtvungne Taksigelser.

Efter to Dages Forløb kom om Formiddagen hendes ældste Cousine Frøken Malle Struds, for at besøge hende. De gode Forældre modtog hende med Glæde i det Haab, at hendes Nærværelse skulde adsprede Helene, til hvis Bærelse de strax førte hende op. Saasnart de unge Piger vare allene, sagde Malle: "Helene! jeg har en stor Hemmelighed at tale med dig om. Du veed, jeg gaaer til den tydske Jomfru, og lærer at gjøre Blomster. Igaar Eftermiddags var jeg der. Jeg sidder gjerne med mit Arbeide ved Vinduet, og hvad seer jeg paa Gaden? Gjæt engang! — Grev Falkenstjerne, som

gaaer op og ned udenfor Huset. Det anede mig strax, at han vilde tale med mig, for Jungen af de Andre, som gaae der, kjender ham. De begyndte nu med deres Gloser: ””See hvilken galant Herre, som gaaer her udenfor og spankulerer. Jeg synes, han hilste Dem, Frøken Struds?”” — ””Ja,”” svarede jeg rask: ””Det er en Greve af mit Bekjendtskab.”” — De gjorde store Dine, og endnu mere gloede de, dengang Timen var ude, og vi gif, thi Greven kom strax med sin artige Mine hen til mig, og bad, han maatte have den Ære at følge mig hjem. Jeg brød mig Pokker om de Andre, og gif strax med ham. Han sagde nu til mig, at han alt ved vort første Bekjendtskab havde anseet mig for en Dame af Verden, til hvem man i en delicat Sag kunde betroe sig. Du fortalte han mig Alt. Han tilbød dig, sagde han, og han haabede ogsaa, at du elskede ham. Han havde begjært dig af dine Forældre, men de havde sendt ham et Afslag, hvorover han medrette følte sig dybt fornærmet og krænkert. Han var ganske bleg og ude af sig selv. Han sagde, han kunde ikke leve uden at han fik en Samtale med dig, og hørte af din egen Mund, om du vilde forskyde ham. Han bad mig saa rørende, at give dig dette lille Brev, som jeg har her; jeg kunde umuligt sige ham Nei. Jeg kan ikke begribe, hvor man kan modstaae det elskværdige Menneskes Bønner, og det haaber jeg da, du ikke heller

kan." — Helene tog Brevet, og læste det med Taarer. Det bar saa fjendeligt Præg af dets Forfatters næsten fortvivlede Stemning, og var affattet i saa hæftige Udtryk, at det forfærdede hende. Greven bad hende om et Diebligs Samtale, og foreslog hende at møde ham samme Eftermiddag i Løngangene, i hendes Cousines Selskab. Han havde — tilføiede han — aftalt Alting med denne Veninde. — Helene takkede Malle inderligt for hendes Venskab, men betænkte sig dog paa at indlade sig i hemmelige Stævnemøder, uden sine Forældres og sin Onkels Vidende, og upaatvivlelig imod deres Villie. — "Na, ikke Andet!" raabte Malle: "din Fader er jo gal og urimelig. Hvilken Svigersøn er ham god nok, naar ikke Grev Falkenstjerne er det? Og din Onkel skal han bringe Greven til Fortvivlelse, fordi denne maaskee ikke behager ham?" — Helene kunde ikke modstaae. Malle blev, og spiste til Middag hos Svendsens, og efter Bordet foreslog hun at gaae en Spadseretour med sin Cousine, et Iudsald, hvorfor de gode Forældre meget takkede hende; og Arm i Arm vandrede nu de unge Piger til Løngangene, under hvis Buer de allerede langt borte opdagede Greven, og saae ham ile dem imøde. Han greb Helenes Arm i sin, trykkede den til sit Hjerte, og holdt den fast, medens de, skjulte af den dæmrende Dag, vandrede sammen.

Falkenstjernes Udseende bar virkelig Præg af en stor Sinds-Urolighed. Han takkede Helene inderligt for hendes Godhed at forunde ham disse kostbare Dieblikke. Han takkede ogsaa Frøken Walle, og ønskede at han som en Nærpaarørende maatte sit hele Liv igjennem kunne vise hende sin Erkjendtlighed. Frøkenen fandt sig meget lykkelig ved disse Uttringer, og viiste strax, hvor næie hun ansaae sig forbunden med de Elskende, idet hun ikke et Dieblik fjernede sig et eneste Skridt fra dem, men snart holdt Helenes Arm fast i sin, og hæstede bestandig sine Bine paa hende, snart, for deshedre at tage Deel i Samtalen, løb om til Grevens Side, bødiede sig til ham, og gjorde Mine til at tage hans Arm, hvilket han dog paa en fin Maade vidste at forebygge. Det var ikke muligt for de Elskende at tale et fortroligt Ord med hinanden. Endelig, under en af Frøkenens Vandringer fra den ene Side til den anden, fik Greven hvistet til Helene: "Det er vel ikke saa heldigt, at De forstaaer Fransk, og deres Cousine ikke?" — "Jo," svarede Helene, "det er virkelig Tilfældet." — "Himlen være lovet!" udbrød Greven, og begyndte strax i dette Sprog, som han talte med megen Færdighed, at udøse sit Hjerte for hende. Bittert beklagede han sig over den Foragt — saa kaldte han det — hvormed hendes Nærmeste havde forsmaaet ham, og bebreidede Helene, at hun selv saa let havde opoffret ham for Andres

Billie. — Helene havde aldrig været at fornaae til at tale nogetsomhelst fremmed Sprog, ikke-engang under fire Dine med sin Onkel, der især havde været hendes Lærer, men Diebliffets Nød brød her alle Love. Hun svarede den Elskede paa Fransk. Man mærkede, at hun manglede Dvelse. Paa hendes Udtale var desuden Udskilligt at udsætte; dog talte hun Sproget selv med temmelig Lethed og correct, ja hun udtrykte sig endogsaa smukt. Med Undseelse tilstod hun, at hun frygtede for ikke at være elsket med en sand Kjærlighed; og paa Grevens Spørgsmaal, om Grunden til en saadan Mistanke, aabenbarede hun ham den Virkning, Eventyret med Frøken Luckmann havde gjort paa hendes Sind. Efter et lille Ophold sagde Falkenstjerne: "Dette Eventyr har jeg selv betroet Deres Onkel; jeg kunde derfor vel medrette beklage mig over at han misbruger min Fortrolighed til et Baaben mod mig selv. Imidlertid tilgiver jeg ham dette, for den Kjærlighed til Dem, som jo maa gjøre ham endnu kjærere for mig, end han allerede var, førend jeg vidste, at han eiede en saadan Søsterdatter. — Ja vist nok har jeg Uret i denne Historie, men for Dem kan jeg ogsaa anføre Undskyldninger, som jeg af billig Skaansel ikke vilde yttre for Doctor Bolmand og Hermansen. Den unge Dame forelskede sig i mig. Jeg var rørt over hendes Kjærlighed, og nær ved at hengive mit Hjerte til hende; men ved nærmere Bekjendtskab

følte jeg, hvad ogsaa min Fætter Hermansen sagde mig, at hun var en meget flau Pige. Jeg erkjendte, at jeg ikke elskede hende, og søgte en Leilighed til at trække mig tilbage. Den kom, førend jeg havde ventet, men saaledes at min Opførsel fik et forhadet Udseende. Jeg fandt det imidlertid retskafnere at give vort afbrudte Forhold denne Bending, end at skyde Skylden paa hendes personlige Mangler. Jeg tilstaaer desuden virkelig, at jeg anseer Næringsforger for et stort Onde, og ikke begriber, hvad der skulde bevæge mig til selv at lide dette, og føre et Fruentimmer i en saadan Ulykke, naar jeg ikke engang formaade ved min Kjærlighed at opretholde hendes Mod og mit eget. Af Helene, jeg vidste dengang ikke, hvad det var at elske, jeg kjendte ikke Dem. Den Uforsigtighed, jeg begik, var nær ved at koste mit Liv. Jeg har altid tænkt, at Deres Onkel reddede mig, men langt heller maatte han ladet mig døe, end, som nu, grusomt berøve mig det Eneste, der kan give mit Liv Bærd." — Helene var meget rørt. Den Elskede var fuldkommen retfærdiggjort i hendes Dine. Hun følte sig som i Himlen. Hun tilstod ham sin Kjærlighed, fortalte ham hvad hun havde lidt ved sin uretfærdige Mistanke imod ham, lovede ham sin Trost og Skab, bad ham vente Alt af Tiden og af hendes Forældres og Onkels Kjærlighed til hende. Greven paastod, at han ikke kunde leve uden at see hende daglig, at

Tiden var en langsom Gift for hans Rolighed. Han bad hende tillade, at han maatte begynde en ny Underhandling, og formaae sin Stedsfader Grev Muncz til at tale med Doctor Bolmand, og bad at hun da selv vilde forene sine Bestræbelse med deres. I lidenskabelige Udtryk, der i det franske Tungemaal toge sig meget prægtigt ud, forsikkrede han Helene, at hun var hans første og sidste Kjærlighed, at dersom hun blev ham berøvet, vilde han forlade Alt, og gaae i fremmed Krigstjeneste, hvor hun snart skulde erfare, at han paa en sin Elskede værdig Maade havde søgt og fundet Døden.

Uden at paastaae, at Greven ganske alvorligt havde besluttet at gribe saa voldsomme Forholdsregler eller egentlig strængt taget kunde besværges hvert af disse sine Ord, vilde man dog gjøre ham Uret ved at troe, at alt dette var Falskhed. Nei, det Skibbrud, han frygtede i sin Veilen til Helene, gif ham overmaade nær til Hjertet. En Forbindelse med hende forekom ham som en Lykke, der gjorde Ende paa alle hans Sorger, ved den lykkelige Omstændighed, at den Rigdom der forekom ham som Nøglen til al Uafhængighed og Lykke, bragtes ham af en Person, der virkelig var hans Hjerte nærmere, end nogen Anden nogensinde havde været. Den Uskyldighed, den Beskedenhed, den sande Qvindelighed, som udmærkede denne unge Pige, er altid uimodstaaelig for et mandigt Hjerte, og havde heller ikke forseilet sin Virkning

paa Grevens; uden at han dog var sig bevidst, at det just vare disse hendes Fortrin, der havde fortryllet ham.

Helene lovede Alt hvad den Elskede fordrede, og de skiltes ad med tusinde kjærlige Forsikringer og med lettede Hjerter. Paa Hjemveien mærkede Helene nok at hendes Cousine var stødt. Hun følte selv med Skamfuldhed, at hun og Greven havde gjort sig skyldige i en Uhøflighed mod deres Fortrolige, og hun stræbte ved mange Kjærtegn og Taksigelser at formilde hende, men det var forgjæves. Frøkenen forblev kold og spids, og da de kom til Svendsens Huus, vilde hun ikke gaa ind med Helene, men gik til sit eget Hjem, hvor hun foregav for sine Forældre, at hun kom inde fra Svendsens, hvor hun havde tilbragt hele Dagen. Men ikke saasnart var hun ene med sin yngre Søster, førend hun paa Diebliffet med grædende Taarer forklagede Greven og Helene, og forraadte den hele Hemmelighed, naturligviis under Tausheds Løfte. Men Søsteren, som var Moderens Kjæledægge, stod som paa Naale for at komme ind til denne, og berette et saa interessant Eventyr, og inden en Times Forløb var hele Majorens Familie indviet i de Elskendes Hemmelighed.

I Svendsens Huus sad man rolig ved Aftenbordet. Gustav var der og sad hos Helene, meget glad over den rolige Munterhed, som han syntes at spore hos hende. Ogsaa hendes Forældre vare særdeles opmun-

trede over den lykkelige Forandring, som var foregaaet med hende, da i det Samme Fru Struds kom farende ind, og i de haardeste Udtryk, uden mindste Skaansel, fortalte det nysopdagede Stævnemøde. — "Det er min Naade," raabte hun, "at gaae veelt frem i Verden; derfor siger jeg dig, min Broder, saavel som din Kone, at saaledes er Eders Datters Opførsel. Dersom I erfare noget Saadant om En af mine Døttre, saa haaber jeg, I advare mig, som Eders Pligt fordrer. Vaade jeg og mine Døttre ere for gode til at holde Lyset og være Skjæmbret for deres gode Cousine og hendes fornemme Kjæreste, og I kan troe, jeg har belønnet Malle med et Par gode Drefigen for hendes Tjenstagtighed, saa en anden Gang, min Pige, naar du vil gaae paa forbudne Veie, saa maa du see dig om en anden Følgesvend, som heller ikke kan parlere Fransk." — Svendsen foer opbragt op fra Vordet, og raabte: "Søster!" Derpaa vendte han sig til sin Datter, og sagde streng: "Tøs! hvad er dette for Historier?" — Den ulykkelige Helene, der under dette Optrin var bleven blegere og blegere, sank asægtig ned af Stolen. Gustav greb hende i sine Arme, hendes Moder løb til hende, og forskædede bare de hende op paa hendes Bærelse, hvorhen hendes Fader i største Sjaeleangst fulgte dem. — Endelig kom hun tillive. Alle omringede hende med Omhed og Kjærtegn. Hun var mat og talte intet Ord.

Hun havde en hæftig Feberfulde. Gustav tilbød sig strax at opsøge Doctor Bolmand, og bringe ham. Han søgte ham forgjæves paa flere Steder, inden han endelig fik ham fat. De ilede nu Begge til den kjære Syge, medens Gustav med faa Ord fortalte hvad der var foregaaet, hvilket syntes meget at foruroilige Bolmand. Han fandt Helene tilfængs, trøstede hende og hendes Forældre, og forordnede adskillige Lægemidler, som den tjenstagtige Gustav med ilende Hast selv hentede.

Lægen blev endnu til silde ud om Natten hos sin Yndling, og gik derpaa hjem i Gustavs Selskab. Paa Veien udbrød Bolmand i bitter Klager over dette Forhold til Greven, og yttrede sit Forsæt, af alle Kræfter at modsætte sig dennes Forening med hans Søsterdatter. Gustav derimod talte de Elskendes Sag. "Jeg siger ikke," sagde han, "at Alexander er Helene værd. Af nei! langt fra! Men hvem kan vel fortjene hende? Og elske hende det gør han. Det troer jeg virkelig. Hvor var det ogsaa muligt, at han ikke skulde tilbede en saadan Pige, der elsker ham saa høit? Der er ogsaa meget Godt ved ham. Hans Character er mild. Mod sin Stedfader har han altid været en taknemmelig Søn." — "Hvorledes!" udbrød Lægen: "Du taler hans Sag! Bed du ikke alt dette bedre? Sætter du ikke mere Priis paa min Helene? O Gustav," tilføiede han med taareqvalt Stemme: "Jeg havde ganske andre Pla-

ner. Jeg indbildte mig, at du selv elskede hende." — Gustav greb hans Haand, og kysjede den. "Hvad gjer du?" raabte Bolmand forbauset. — "O min ædle Ven!" sagde Gustav: "hvilket Ord kom her over Deres fjærlige Læber? Ja jeg elsker hende tilvisse, jeg vil aldrig ophøre at elske hende, men just derfor kan jeg ikke taale at see hende lide som nu. Jeg skjælver for hendes Liv og hendes Ungdoms Munterhed. Jeg kan taale at miste hende, naar jeg blot maa nyde den Trøst, at see hende glad og tilfreds." —

Helene havde en hæftig Feber hele Natten. Begge hendes Forældre vaagede ved hendes Seng. Først mod Morgen faldt hun i en rolig Søvn. Svendsen gik nu hen at søge et Par Timers Hvile, og den fjærlige Moder redte sig et Leie i den Syges Kammer.

Da Helene vaagnede næste Morgen, befandt hun sig bedre. Bolmand kom, og erklærede, at Feberen var standset. Han bad hende holde sig rolig paa Sjæl og Legeme, og gik snart igjen. Helene stod op og klædte sig paa, men var saa angreben, at hun ikke kunde holde sig iveiret, men lagde sig paaflædt paa Sophaen. Hun var aldrig vant til at være syg; hun holdt sig selv for langt sygere, end hun var; hendes store Sindsbevægelse bidrog isærdeleshed til hendes Gldebefindende og til det forandrede Udseende, som forfærdede hendes Forældre. Om Eftermiddagen var hun ene med sin Moder, hun

tog hendes Haand, kysede den med mange Taarer, og bad hende med qvalt Stemme og i Udtryk, der tydede paa, at hun selv ansaae sig som en Døende, om at tilgive hende den Uret, hun havde begaaet mod sine Forældre. "Og dog! bliv ikke vred," sagde hun: "men jeg kan ikke fortryde at have undt en ulykkelig Ven den Trøst, at retfærdiggjøre sig for mig." Hun tilstod sin Moder, at hun elskede Greven, at hun gjerne vilde døe, dersom hun skulde skilles fra ham. Den stakkels Moder vidste ikke hvad hun skulde svare hende, men henviiste hende til Tiden og til Religionens Trøst. Hun forlod Bærelset, da Frøken Malle Struds kom ind. Denne styrtede hen til den Syge med Taarer og Hulken, og bad hende om Forladelse for den Ulykke, hun havde afstedkommet. "Jeg troede dog aldrig," sagde hun, "at man ikke turde betroe sin Søster et Ord, uden at den Sladderhank, det Usen af en Tøs, skulde rende med det, og bringe En i saadant Spektakel." — Helene svarede hende i resigneret Udtryk, og tilføiede: "Dersom jeg skulde blive endnu sygere end jeg er, saa beder jeg dig vise mig det Benskab at komme ind til mig og gaae endnu et eneste Ørinde for mig." — "Er det til Greven?" spurgte Malle. — "Ja," sagde Helene: "Dersom jeg mærker, at jeg maa døe, saa vil jeg bede dig bringe ham et Baaend og en Rose, som ligge i den øverste Skuffe i min Chiffoniere, og sige ham mit Farvel." — Med

Ideen af denne Natur trøster et ungt Gemyt sig i sin Sorg, som med et Digt der opløser Smerten i sød Bæsmod. — Frøken Malle tog skrækkeligt paa Bei ved disse Helenes Ord, og inden hun gik hjem, gik hun ind til sin Onkel og Tante, og fortalte dem grædende sin Samtale med deres Datter. Svendsen rystede paa Hovedet, og da han blev ene med sin Kone, sagde han: "Herregud, Moder! hvad skal vi gjøre? Vi kan dog ikke lade vort Barn døe. Det er reent galt fat. Gud veed, hvor nødig jeg giver hende til denne Greve. Jeg troer aldrig, jeg kan fatte noget rigtigt Hjertelag til ham. Det er ligesom der sad mig en Klump i Halsen, naar han er tilstede; og din Broder siger, han duer ikke noget. Ak du store Gud! hvorfor er det dog ikke den unge Hermansen, hun holder af? Det er et Menneske efter mit Sind!" — "Ak kjære Mand!" sagde den bekymrede Moder: "Det er nu saadan Guds Styrelse, at vor Datter skulde fatte en stor Kjærlighed til denne unge Greve. Hvem veed, hvad hans vise Hensigter ere dermed? Helene var jo altid en fornuftig Pige. Tal selv med hende. Hun er meget bedrøvet, og jeg er bange, at hun er farlig syg."

Svendsen ilede op til sin Datter, og det blotte Syn af hendes blege og sørgmodige Ansigt var allerede nok til at overtale den elskende Fader til enhver Opofrelse. Med største Omhed bad han om hendes For-

trolighed, og forelagde hende aabenhjertig og troskyldig sine Indvendinger mod Greven. Med al Kjærlighedens og Enthusiasmens Beltalenhed forsvarede Helene den Elskede, hun fortalte sin Fader deres Samtale fra den forrige Dag. Hun tilføiede: "Han anseer sig for ringeagtet og forskudt af dig og af min Onkel, som han har havt saa kjær og betroet sine hemmeligste Anliggender. O kjære Fader! Er det hans Skyld, at han er sødt Greve? Han foragter ikke os, fordi vi ere Borgerfolk. Skulle vi foragte ham, fordi han er Adelsmand? Han er saa ulykkelig. Han vil rejse langt bort i Krigen, og søge Døden. Jeg kan ikke overleve en saadan Angst og Sorg." — "For Guds Skyld, min egen Glut!" raabte Svendsen: "Det maa gaae som det vil, saa kan jeg ikke taale at see dig saa bedrøvet. Du skal leve og være glad. Du skal faae din Greve. Jeg vil selv hente ham strax." — Med et høit Glædeskrig sprang Helene op, og fastede sig for sin Faders Fødder. Hun omfavnede hans Knæ med skjælvende Arme, og uden at kunne tale. Svendsen løftede hende op, satte hende paa sit Skjød, og sagde: "Barn, du forskrækker mig! I Piger ere noget skrøbeligt Gods. Fanden veed, hvorledes man skal omgaaes Jer." — Roserne vendte pludselig tilbage til Helenes Kinder. Hun græd og loe af Henrykkelse, og udøste sit Hjerte i brændende Taksigelser til sin Fader. Den gode Mand var henrykt over hendes

Glæde. Han kaldte paa sin Kone, og sagde: "Ja Moder! Nu er det gjort. Pigebarnet har faaet sin Billie. Vorherre give sin Velsignelse! Nu gaaer jeg i Guds Navn og henter Kjæresten."

Greven stod just færdig til at gaae ud, da man meldte ham Svendsen. Med en halv glad, halv bange Anelse gik han ham imøde. Svendsen fortalte ham med saa Ord hvad der var foregaaet. Greven fastede sig henrykt i hans Arme. "Maa Gud velsigne Dem!" sagde den bevægede Fader: "Gjør mig Pigen lykkelig. Hun er et godt Barn og sine Forældres Diesteen. Gaa nu hjem til Dit, og see at trøste hende, at vi kan faae hende frisk igjen. Jeg kommer strax efter. Jeg maa hen til min Svoger Doctoren."

Bolmand sad i sit Studereværelse, og Gustav hos ham, da Svendsen kom ind. Denne saae forlegen ud. Han tog Bolmands Haand, og sagde: "Hør, allerbedste Svoger! Den gode Gud veed, at der paa hele Jordens Rige ikke er nogen Mand, som jeg agter lige med dig, men jeg har da rigtignok alligevel forset mig imod dig. Jeg fik ikke Tid til at faae dit Samtykke, som jeg burde. Kort at fortælle, jeg har reent ud sagt jeg har givet mit Minde til at Helene maa faae Greven." — "Af Svendsen!" sukede Bolmand: "Er det ikke, som jeg før har sagt: Du er i Grunden letsindig, som et ungt Menneske." — "Nei Fanden skal tage mig,"

raabte Svendsen, "om dette ikke er skeet af bare Tung-
sindighed. Digebarnet var saa sygt, hun var saa bleg
og elendig, hun græd, hun talte om sin Død. Skulde
vi miste vor Helene, naar vi formaaede at redde hende?
Saa maatte vi jo være sande Cannibaler." — "Hendes
Sygdom er slet ikke farlig!" svarede Lægen. — "Ja
mange Tak!" raabte Svendsen: "Det siges I Doctorer
saa tidt, naar Vorherre dog tager Patientten. I kan
saagu ikke gaae ind i Mennesker, og see hvad der feiler
dem. Den Syge kun bedst selv føle, om der er Fare
paafærde, eller ei." — "Er det afgjort?" spurgte Bol-
mand: "Har Greven dit Ja?" — Svendsen slog ham
venlig og trohjertig paa Skuldrene med begge Hænder,
idet han sagde: "Gjør mig ikke den store Sorg at blive
vred paa mig, og sig ikke noget uvenligt Ord til din
Søster eller vort Barn. Jeg kunde saagu ikke staae
imod. Alting er rigtignok flappet og flart." — "Nu!"
sukkede Lægen: "Naar det er skeet, saa kan det jo ikke
hjælpe at tale mere derom. Saa lad os tage det fra
den bedste Side. Lad os da gaae hjem til Helene, og
fornøje os over hendes glade Ansigt." — Gustav havde
reist sig, og stod ved Vinduet, og saae ud paa den
mørke Gade. — Han vendte sig nu, tog Svendsens
Haand og sagde: "Lad mig lykønske Dem af et ærligt
Hjerte. De har handlet godt og fjærligt. Det er unu-
lligt at see Helene syg og bedrøvet, og ikke trøste hende,

selv mod sin Willie." — "Ikke sandt?" sagde Svendsen fornøiet. Idet han saae paa Gustav bemærkede han, at Taarerne stode denne i Dinene. Han trykkede hans Haand, og tilføiede lidt beflemt: "Af kjære unge Ven! Mennesket spaaer, men Gud raader."

Den næste Dag var Helene ganske frisk. Om Formiddagen kom Grev Falkenstjerne, og bragte et uventet Besøg med: sin Stedsfader, Grev Muncz. Denne Mand's ærværdige Udseende, hans høie Figur, hans ædle Træk, hans snehvide lokkede Haar, det besynderlig Imposante og Milde, som forenede sig i alle hans Minder og Ord, erindrede om en forsvunden romantisk Tid's alders Riddermænd. Med usigelig Velbehag fæstede han sine Bine paa Helene; med saa, men hjertelige Ord hilsende han hende, og tog hendes Haand, for at føre den til sine Læber. Uvilkaarligt bøiede hun sig over hans. Han trak den tilbage, omfavnede hende, og kysede hendes Kind, idet han sagde: "Nei ikke saaledes! men tillad mig da at trykke mine gamle Læber til disse friske Roser, som skulle forsøde min Alderdom." Helene følte sig gennemtrængt af kjærlig Verbødighed for denne Mand, idet hun med Glæde og Stolthed tænkte paa at hun skulde være saa nær forbunden med ham.

Ogsaa hendes Forældre følte sig tiltrukne af hans indtagende og aabenhjertige Væsen, der formildede den Forlegenhed, som ved første Diekast greb dem ved Synet

af en Figur, hvis Lige aldrig før var forekommet dem i Livet. Med ydmyge Miner og i beskedne Udtryk indbød Svendsen de nye Paarvrende til denne Aften, for i Selskab med hans Svoger Doctoren og den unge Hermansen at helligholde hans Datters og Grevens Forlovelse. Med megen Fornøielse blev denne Indbydelse modtagen. Grev Muncz sagde: "Doctor Wolmand er en Ungdomsven af mig, skjøndt en Deel yngre end jeg. Hans bedste Ven, den afdøde Hermansen, var gift med min fjæreste Søster. Det er en Tilvæxt i den Lykke, som dette Huus bringer mig, at et nyt Baand nu skal end næiere forene ham og mig."

Om Aftenen havde de gode Svendsens opbudet Alt for at helligholde den elskede Datters Forlovelse. Alt hvad Svendsen med sine Skibe skaffede Huset af fremmede, gode Producter, skulde ved denne Leilighed benyttes. Salen var varmet; de gammeldags røde Damaskes Stole med Kanapee vare befriede for deres Lærreds; Overtræk; tunge Sølv; Armstager med høie Spermasetlys stode paa de hvide Marmorplader under de gamle Speile. Theebordet skinnede af lutter Sølv; og forgyldte chinesiske Kopper; den fineste Thee i en med Atlas overtrukken Daase ventede alt længe paa de fornemme Gæster.

Helene havde gjerne udelukket Majorens Familie fra sin Fest, men Svendsen sagde: "Ja jeg er selv gal paa

min Søster, fra sidst af, men fornærme hende og hendes Mand, det gaaer dog ikke an." Denne Deel af Selskabet indfandt sig inden Kl. 6; Lægen kom tidligere end sædvanligt, men, tilføiede han, for at sige sin Søster at hun ikke maatte vente Greverne før i det Tidligste Kl. 8, da disse Folks Tid var inddeelt efter en anden Maalestof end den i hendes Huus. Den ferme Huusmoder blev meget urolig ved denne Efterretning, og skyndte sig ud i Kjøkkenet, for at raade Bod paa mulig Skade ved en saadan forandret Tidberegning. I midlertid kom de forønskede Gæster dog strax efter Syv. Man satte sig til Theebordet. Falkenstjerne var lutter Opmærksomhed for sin Helene. Muncé var, med det fineste Galanterie mod Forældre og Datter, tillige saa fri og ligefrem som en gammel Ven, man længe havde kjendt. Han forærede Helene en kostbar Ring, som havde tilhørt hans afdøde Kone, Falkenstjernes Moder. Brudgommen satte en simpel Forlovelsesring paa hendes Finger. Den henrykte Pige ilede, paa et Bink af sin Onkel, med denne op paa sit Bærelse, hvor hun mellem sine smaa Smykker udvalgte en Ring med en lille, men sjelden Antik, som Bolmand fra sine Reiser havde hjembragt, og foræret hende. Med yndig Blufærdighed satte hun denne paa Falkenstjernes Finger, og saae ham ind i Øinene med sit ærlige sjælfulde Blik.

Det lille Selskab, som her var forsamlet, vilde, forbundet ved Omstændigheder og fælleds Interesse, have tilbragt en ret behagelig Aften, om ikke Majorens Familie havde været tilstede, men disse Personer vare ved denne Leilighed at sammenligne med en Lirekasse paa Gaden, naar man læser høit eller spiller paa et Instrument inde i Bærrelset. Majoren sad ganske taus, men lyttede med spændt Opmærksomhed efter Alt hvad der foregik, idet han betragtede de Fremmede, især Grev Muncz, med opspilede Dine, medens han imidlertid uophørlig lod sine Tømmelfingre løbe rundt om hinanden. Hans Frue derimod skjød en Stol hen i Nærheden af den gamle Greve, og begyndte at udspørge ham om alle kongelige og fyrstelige Personers Befindende og Levemaade, og kryddrede denne Samtale med saa udelicate Bemærkninger og Spørgsmaal, at den gamle Verdensmand mod al Sædvane geraadede i en for ham meget ubehagelig Forlegenhed. Hendes Døttre, især Frøken Walle, beleirede den unge Greve med en uudtømmelig Snakksomhed og stor Frihed. De kaldte ham Cousin, sagde flere Gange, som af Banvare, Du til ham, og kjedede ham saaledes, at han gabede den ene Gang efter den anden.

Endelig fik Svendsen Leilighed til at afbryde sin Søsters Beltalenhed, og sagde til Grev Muncz og sin Svoger, at han ønskede at tale ene med dem begge.

”Jeg vilde gjerne,” sagde han, ”at vi Gamle skulde tale et Par Ord sammen om vore unge Folks Bedste.” — Han tog en stor Armstige, og førte Grev Muncé og sin Svoger op i sit Comptoir. Han tog sine Bøger frem, lagde dem for Greven og Wolmand, og sagde: ”Alt hvad jeg eier, har jeg ved Guds Hjelp og Belsig- nelse fortjent selv, og har døiet meget Ondt i forrige Tider, inden jeg kom i Gang og medens jeg endnu foer tilsoes. — Jeg kan ikke nok prise den Lykke, jeg har havt. Jeg regner mig selv, som disse Bøger vise, for en Mand paa en tre Tønder Guld. Handel og Søfart ere mit Liv. Jeg troer ikke, jeg kunde trives uden at færdes med dem. Men Tiderne ere jo desværre ikke hvad de have været, og derfor har jeg for flere Aar siden draget omtrent det Halve af min Formue ud af min Handel, og hundrede tusinde Rigsdaler har jeg sat saaledes fast, at de kun efter endeel Aars Forløb og med adskillige Vanskeligheder kunne hæves. Halvtredstusind- tyve tusinde har jeg sat i kongelige Obligationer, og an- seer dem som en Nødskillig til Et og Andet. Ved alt dette har jeg tænkt paa min Datter og den Tid, som nu er kommen, da jeg skulde have den Glæde at gifte hende bort. Renterne af disse fastsatte 100,000 Rdlr. skal efter min Bestemmelse tilhøre hende og hendes Mand fra Bryllupsdagen af, og jeg vil overlade dem samme, som deres Eiendom, ved en ordentlig Contract. Desuden

eier jeg en meget galant stor Gaard paa et af Byens bedste Steder; den vil jeg forære min Svigersøn. Det træffer sig just at en Etage er ledig og under Reparation; den vil jeg lade istandsætte efter de unge Folks Smag og Behag, og i alle Maader udstyre min Helene, som en Grevinde sig bør og bør. De behøve ikke at vente længe med Brylluppet, for min Kone har skrabet sammen og henlagt af Linned og udvendige Ting over i ti Aar, troer jeg. Jeg har desuden tænkt at overlade mit Pigebarn en aparte lille Indtægt til hendes egne smaa Udgifter; og der er mange Ting, jeg handler med, som kan hjælpe lidt paa Børnenes Huusholdning. Saaledes mener jeg, at Deres Hr. Søn, som jo ogsaa selv har nogen Indtægt, maa vel paa denne Maade kunne leve med sin Kone efter sin Stand." — Grev Muncz trykkede hans Haand, takkede ham med Varme, og sagde: "Jeg har i min meste Tid levet anstændigt med langt Mindre." — Svendsen følte sig ret i sit Element ved det Regnskab, han havde aflagt over sin Formue og sine Hensigter, og de gamle Mænd gik nu tilbage til Selskabet i det allerbedste Lune. Lægen fulgte dem taus. Denne Samtale havde snarere forstemt end opmuntret ham. Ved Tanken om Helenes Rigdom sagde han ved sig selv, at Kong Svend Tveskjæg kun slet havde belønnet de danske Qvinder for deres Opoffrelser, ved at give dem Arveret.

Medens denne Scene foregik i Comptoirer, havde Grev Falkenstjerne nærmet sig sin tilkommende Svigermoder og begyndt en Samtale med hende. Den gode Kone indlod sig troskyldig og fortrolig med ham, og sagde: "Kjære Greve! De gifter dem i en simpel borgerlig Familie, der vistnok ikke forstaaer at omgaaes Dem og Hans Excellence, Deres fornemme Hr. Stedfader, som den burde. Men jeg indseer allerede, at han er en velsignet ligefrem Mand, og Dem vil jeg elske og bære paa mine Hænder, som De var min egen kjære Søn, naar De bliver min Datters Mand, og er god imod hende. Hun er vort eneste Barn, som Gud uformodet skjænkede os, efter at vi i atten Aar forgjæves havde bedet ham om at velsigne vort Egteskab med Børn. Det tør jeg sige, De vilde aldrig fundet en Kone, som havde et bedre Hjerte end vor Helene. Min Broder har lært hende mange rare Ting, som jo kan komme hende godt tilpas i hendes nye Stand; men det vil kun lidt sige; der er Noget, som er bedre: De kan være vis paa, at hun skal forstaae at føre sit Huus som Gaa, og det skal være en sjelden Kokkepige eller Kok, som skal lære hende Noget i hendes Kjøkken. Og dette anseer jeg, næst Gudsfrygt og Kjærlighed og Lydighed mod sin Mand, for en Kones fornemste Dyd. Min Helene er opdragen i Huuslighed og i Gudsfrygt, og denne er, efter mine ringe Tanker, den vigtigste Støtte

for ethvert Huus. Den har været min Trøst og Støtte: stav i mangen svær Gjenvordighed. Naar min gode Mand var paa Søreiser, mange hundrede Mile fra mig, og jeg gik her hjemme allene, da var mangengang mit Hjerte færdigt at bryde. Var det Storm, saa tænkte jeg: Hvor græseligt maa et saadant Veir dog være paa det vilde Hav! Hvem veed, hvor mangen Gang det har været saadan et Uveir der, hvor han just seilede med sit Skib? — Var det godt Veir, tænkte jeg: Vidste jeg dog, at det var saa deiligt Veir, hvor han er! Men hvem veed, om Solen endnu skinner paa ham. — Saa bad jeg til Gud, hvis Die vaager over den hele store Verden, og saa følte jeg mig trøstet, og syntes mangengang, det var ligesom jeg kunde have en Fornemmelse af, at min kjære Mand levede; ja det var mig mangengang, som om han talte til mig, og trøstede mig. Naar jeg da ventede ham hjem, saa maatte Alting i Huset være blankt og skinnende som Guld; og naar vi saaes igjen, hvilken Glæde! Saa maatte hans Livretter staae paa Bordet for ham, og Alt, hvad der kunde behage ham, være tilstede. Ja jeg har bedet for ham naar han var borte, og pleiet ham naar han kom hjem, og aldrig havt anden Billie end hans. Næst Gud, har han altid været mig det Første af Alting, og saa er han endnu. Og derfor troer jeg ogsaa, at Gud er saa god at kalde mig en kort Tid sørend ham, at jeg ikke

skal gaae og længes efter ham mere end jeg har gjort.” — Hun tørrede sine Øine, og sagde derpaa: ”Seer De, kjære Greve! saaledes vil ogsaa Helene tænke. Hendes Mand skal være hende næst Gud det Høieste, og dernæst hendes gamle Forældre, som elske hende saa hjerteligt; og hendes værdige Svigerfader, det forstaaer sig.” Helene kastede sig i sin Moders Arme, og trykkede rørt sit Ansigt til hendes. Falkenstjerne vendte sig til Gustav og hviskede: ”Det var en deilig Præken om Gudsfrugt og Madlavning.” — ”Skam dig!” svarede Gustav: ”Kan du være kold ved denne troskyldige Tale, der ret har bevæget mig?” — ”Ja saa!” sagde Greven: ”Jeg glemte at du er en Præstesøn, ligesom Madame Svendsen er en Præstedatter. Blodet er aldrig saa tyndt, det jo er tykkere end Vand.” —

I Dagligstuen var dækket et Bord, rigt prydet med Sølvstøi, chinesisk Porcelain og Glas med forgyldte Kanter og Sivater. Man satte sig om dette, og mange Retter varm Mad viduede om Madame Svendsens Kogekunst. Dog manglede et ledigt staaende Couvert til en god Mand, der kunde fjerne Evedragt og Uheld fra Gildet. Adskillige smaa Fortrædeligheder indfandt sig. Madame Svendsen blev mismodig ved at see, at hendes fornemme Gæster næsten Intet nød af hendes skønne Retter. Grev Munk tog vel af alle Ting paa sin Tallekken, men spiste kun meget lidt, og Grev Falkenstjerne

lod det Meeſte gaae ſig forbi, og holdt ſig kun til Deſſerten. Da den velmenende Bertinde ivrigt nødte ham, ſvarede han, at han ſpifte ſildig til Middag, og aldrig var vant til at gjøre noget ſolid Aftenſmaaltid. — ”Da er det meget ilde,” raabte Svendsen: ”thi Aftenen er den bedſte Tid til Selskabelighed, til at nyde noget Godt og til al Fornøiſe. Saa er man fri for ſine Forretninger og i godt Humeur.” — Grev Muncſ ſvarede: ”Ja, jeg tænker ogſaa med Savn tilbage paa den Tid, da Aftenſelskaber vare de meeſt beſøgte, ja næſten de eneeſte; da man ſad tilbords, ſpifte, drak, og ſang herlige Viſer.” — Diſſe Uttringer behagede Svendsen særdeles, og en levende Samtale mellem ham, Grev Muncſ og Lægen syntes at opmuntre dem alle Tre, indtil et lille Uheld forſtyrrede det Hele. Da man ikke ønskede, at Helene denne Aften ſkulde varte op ved Bordet, ſaaledes ſom hun pleiede, havde Madame Svendsen befalet Pigen at paatage ſig denne Forretning, og at pynte ſig eſter bedſte Leilighed. Denne Pige, ſom aldrig pleiede at opvarte ved et Bord, og var meget undſeelig derover, begik adskillige Feil og Dumheder. Midt under den omtalte Samtale tabte hun et Glas Viin ned over Grev Muncſ. Uden i mindſte Maade at ſtandſe i ſin Tale, aſtørrede han ſit Krime med ſin Serviette, og Pigen ſlap med et vredt Diekaſt og en Ced, ſom Svendsen ſendte eſter hende. Men ikke ſaa lykkelig var hun

fort efter, da hun hældte Indholdet af en Saucefaal ned ad Fru Struds, der sad og prunkede i en ny Silkekjole. Fruen soer iveiret med et Skrig, der forfærdede det hele Selskab. Hun forglemte sig saaledes, at hun skjældte Pigen ud, og var ikke langt fra at give hende et Drefigen. Pigen brast i lydelig Graad, og løb ud i Kjøkkenet, fulgt af Fruen, der raabte paa koldt Vand til at afvaske Pletten, og skjændte saaledes, at man kunde høre det ind i Stuen. Med blussende Kinder reiste Helene sig, for at paatage sig Pigenes Forretning. Grev Falkenstjerne vilde holde hende tilbage, og forøgede derved hendes store Forlegenhed. Paa et Bink af den gamle Greve slap han dog hendes Arm. Hun udførte nu med stor Undseelse en Tjeners Pligter. Da hun ved denne Leilighed engang nærmede sig Grev Muncæ, tog han hendes Haand, og sagde: "Deres Huuslighed klæder Dem godt; den giver Dem en ny Yndighed;" en Ytring, hvorved han selv steg mange Grader i Madame Svendsens Yndest, og gjorde Helene let om Hjertet.

Da Grev Muncæ var kommen hjem, og befandt sig ene med sin Stedson, fortalte han denne om Svendsens Planer i Henseende til sin Datters Medgift, og tilføiede: "Du kan ikke nok paastjønne denne Mands Godhed. Han selv har tilbragt sit Liv med Nøie og Anstrengelse, og er saa glad over at kunne overlade dig

Frugterne af sin Flid, med den ham endnu kjærvare Skat: hans eneste, elskværdige Datter." — Falkenstjerne sukede: "Ja det er godt nok. Men med alt dette er jeg dog daarlig tjent. Du veed, jeg har Gjæld. Naar jeg ingen Capitaler faaer, men blot Renter, hvorledes skal jeg da betale den?" — "Vi ville," sagde Grev Muncck, "gjøre Accord med dine Creditorer, saa at de lade sig nøie med en aarlig Afbetaling, f. Ex. tusinde Rigsdaler om Aaret." — "Ja det troer jeg nok," svarede Falkenstjerne: "hvorledes kan jeg afgive tusinde Rigsdaler om Aaret af de Indtægter?" — "Jo," vedblev Grev Muncck: "det kan du nok. Naar du lægger din egen Gage til det, som Svendsen tilskyder, foruden de omtalte Renter, saa beholder Du dog mellem fire og fem tusinde Rigsdaler aarlig. Deraf kan du godt leve. Din tilkommende Kone er en god Huusholderisse. I en fem til sex Aar maa jo, efter hvad du selv har sagt, det Hele være betalt. I den Tid maae I indskrænke Eder noget." — "Ja!" svarede Falkenstjerne: "Indskrænke sig, undvære! De Ord holder jeg ikke meget af." — "Det er jo heller ikke behagelige Ord," svarede Muncck: "I midlertid naar ikke større Savn paalægges os, end det der truer dig, naar saa megen Livets Glæde bliver tilbage, som den der loves dig, saa var det utafnemmeligt at klage." Falkenstjerne udbrød: "Er det dog ikke skrækkeligt, at ingen Lykke her i Verden holder hvad den lover?" — "Alexander!"

raabte Grev Muncz: "Var det virkelig Alvor, at du paa en Aften, som denne, kunde miste dit gode Lune over Betragtninger af denne Natur, saa maatte jeg med Smerte tænke, at jeg maaskee bedrog mig i mine gode Tanker om dig." — Med disse Ord sagde han ham Godnat, og forlod ham. — "Herregud!" sukede Falkenstjerne: "Sentimentaliteten er nuomstunder reent gaaet over til de gamle Mænd. Dersom man nu vilde skrive en ny Werther, maatte man fremstille ham i en Alder mellem de halvtreds og halvfjerds."

A n d e n D e e l.

I vort Fædreland er det gamle Adels: Aristocratie virkelig kun at betragte, som et Gjenfærd fra forsvundne Tider, paa hvis virkelige Tilværelse Ingen troer længere. En Adelsmand, der i vore Dage vil ægte en borgerlig Pige, finder sjelden de Vanskeligheder at overvinde, som tilforn udgjorde Stoffet i mangen baade virkelig og digtet Roman. Der er imidlertid ofte ført en retfærdig Klage over, at Adels: Aristocratiet har vejet Pladsen for den endnu mere oprørende Pengestolthed, saameget mere oprørende derved, at Rigdommen i de senere Decennier, paa saa Undtagelser nær, er gaaet over i de lavere Klassers Hænder, hvor al Dannelse mangler. Dog synes det virkelig, som om Menneskeslægten ogsaa her er i en Overgang til noget Bedre, og ligesom famler for at finde det Rette; thi hverken Rang eller Rigdom alene ere nuomstunder tilstrækkelige til at give den Anseelse og offentlige Agtelse, - som Alle stræbe efter. Dersom altsaa en anseet Familie vilde optage et Medlem,

der var raat, uvidende, uden al Dannelse, vilde ingen Rang eller Rigdom beskytte den for Ydmygelse. Dette maa vel i Sandhed henføres til de glædelige Tegn; men Ulykken er, at ogsaa her er det ikke overalt Guldet, der glimrer. Den sande Dannelse i Omgang og Opførsel, som man almindeligviis benævner med Ordet Levemaade, er efter sin Natur saa lidt isinesfaldende, at den ikke kan erhverves som et Talent, eller isøres som en Kjøle, men maa være forenet med Menneskets Sjæl, ligesom dets Legeme er det, maa være et Product af en forstandig, fiintfølende, mild, liberal Aand, som ytrer sin trøstende, alle Disharmonier opløsende Indflydelse ubemærket, ofte sig selv ubevidst. Men uagtet dette er det eneste Sande eller Væsentlige i den saakaldte Levemaade, saa høre dog uundgaaelig mange smaa Vaner og antagne Former dertil, hvilke ikke kunne mangle uden at støde. Men disse Former, som ere af den Beskaffenhed, at de kunne erhverves for sig selv, og isolerede fra den Dannelse, hvorfra de burde have deres Udspring, udgjøre, naar de ere forenede med en vis Glans, som virkelig eller affecteret Rigdom giver, med en vis Smag og Elegance, som Enhver, der følger Moden, hurtigt kan tilegne sig, i vore Tider Grændsefjættet imellem den saakaldte fornemme Verden og den simple eller borgerlige. Hine blot ydre Former i Levemaade og huuslig Indretning have en langt større Indflydelse, end man skulde

troe, paa den gode Forstaaelse i en Familie. Og naar derfor Medlemmerne af denne høre til meget forskjellige Klasser af Selskabet, udfordres der paa begge Sider en stor Liberalitet, og følgelig en sand Levemaade, for at ingen Misklang skal forstyrre Familiens Harmonie.

Falkenstjernes og Helenes Forlovelse gav daglig Anledning til ovenstaaende Betragtninger. I Svendsens Huus var en mangeaarig Orden og Regelmæssighed i Tidens Inddeling. Man spiste til Middag Klokken to; om Eftermiddagen Klokken sex maatte Theemaskinen staae paa Bordet; men Aftenen var Svendsens fjæreste Tid, og det solide Maaltid, som han da gjorde, var det bedste; i det Seneste Kl. otte maatte dette være anrettet, og derpaa fulgt af en god Bolle Punsch, der egentlig udgjorde hans bedste Nydelse, forudsat at han kunde dele den med en Ven eller Bekjendt, og krydre den med en lille fornøielig Paasjar. Naar Grev Falkenstjerne om Aftenen besøgte sin Forlovede, fandt han altid sin tilkommende Familie ved Aftenbordet. Man vilde nu gjerne overtale ham til at tage Deel i Maaltidet, men da han for mindre end to Timer siden kom fra Middagsbordet, undskyldte han sig naturligtviis. Dette vakte nu ingen synderlig Misfornøielse, da man var vant til det Samme med Svogeren Doctor Bolmand; men denne satte sig dog ved Bordet, uagtet han aldrig nød Andet end i det Høieste et Stykke Brød eller en Frugt; men

naar Punschebollen kom, tog han altid sin Deel af denne. Den unge Greve derimod satte sig ikke tilbords, men holdt sig tvertimod i en tilbørlig Afstand fra Maden, hvis Dunster vare ham ubehagelige. Denne Nærværelse af en udeeltagende Gæst i et andet Sjørne af Bærelset var ubehagelig for de Andre. Men det Værste var endnu, at Greven ikke kunde lide Punsch, men blot nød et Glas Sukkervand. Det var haardt for Svendsen at taale dette stiltiende. "Sy for Satan!" raabte han: "Er det en Drik for en Mand? Saadant noget Njat kan være godt til Syge eller til smaa Pattedørn. En brav Karl maa kunne tømme sit Glas." — "Ja om Middagen," svarede Greven stødt, "men ikke om Aftenen." — "Jo!" udbrød Svendsen: "just om Aftenen, saa kan man drikke med en god Samvittighed, saa er man færdig med sine Forretninger; men om Middagen er det saagu for tidlig at holde Feyer;Aabend." — Denne Scene, der stedse gjentog sig med flere af lignende Beskaffenhed, havde den Følge, som man under disse Omstændigheder vel kunde falde god for begge Parter, nemlig at Greven sjelden kom om Aftenen, men derimod, efter Helenes eget Onske, besøgte hende hver Formiddag paa hendes Bærelse, en Frihed, som hendes Forældre fandt meget rimelig og tilladelig for en Brudgom. De havde heller Intet imod at de Forlovede gif ene ud med hinanden; og naar det undertiden hændtes, at de

havde været paa Comedie, enten alene eller i Wolmands Selskab, eller havde gjort en Spaseretour eller deslige, og Greven da som oftest fulgte Helene hjem, var den vanskelige Spisetime forbi, og Madame Svendsen, der som Huusmoder var sindrig, og allerede vidste at gjætte sin tilkommende Svigersøns Ønsker, havde da sørget for en lille passende Anretning til ham, som hun til sin inderlige Fornøielse saae ham nyde med Velbehag. Mange smaa Ubehageligheder forstod hun i sin godmodige Enfoldighed at jævne, og en mægtig Allieret i denne Bestræbelse fandt hun i Grev Muncz. Denne Mand kom af og til hos Svendsens, men stedse til den Tid, da han vidste, at Familien drak Thee. En Kop af denne nød han gjerne, skjøndt han kom lige fra Middagsbordet, og han besad desuden det for Svendsen behagelige Talent at kunne ryge en Cigar til Theen. I yngre Aar var han flere Gange brugt i diplomatiske Grinder, og havde reist meget. Han havde været Vidne til adskillige store politiske Omvæltninger, været med ved Freds- og Handels-Tractaters Afslutning, og havde i en stedse tro Huskommelse bevaret disse Grindringer, som han forstod at fremstille med ungdommelig Livlighed. En saadan Mand og saadanne Samtaler vare en ubetalelig Skat for Svendsen, der ogsaa havde seet sig om i Verden, og hvis Omgang ogsaa interesserede Greven. De forenede amerikanske Stater, som Svendsen i sin Ungdom havde

besøgt, vare for ham et Ideal af en Stat; det var selvfølgelig en stor Tilvæxt i Grevens Fortjenester, at ogsaa han havde opholdt sig der, var vel underrettet om dette Land, og hvad mere var, personlig havde kjendt Washington, der fremfor alle Dødelige var Svendsens udkaarne Helt. Hans Glæde ved Grev Munccks Omgang var saa stor, at han i sin Godmodighed ikke vidste hvad han skulde optænke for at vise sin Hengivenhed for denne Mand; og for hans Skyld var hans Datters Forbindelse med Falkenstjerne ham langt mindre ubehagelig, end den ellers vilde have været.

I de Elskendes Forhold var ogsaa efterhaanden foregaaet nogen Forandring. Siden Helene turde ansee sig som uadskillelig forbunden med Falkenstjerne, var hendes Kjærlighed til ham endnu stegen i Underlighed. Hun glædede sig over hans Skjønhed og Fortrin, hun var stolt af ham, hun havde ingen anden Tanke end den at behage ham, og hun opfyldte bogstavelig sin Moders Forskrift: ingen anden Villie at have end hans. Greven derimod, som paa sin Side ogsaa ansaae Helene for en med ham saa nøie forenet Person, at hver Koes eller Daddel, hvortil hun gav Anledning, ogsaa maatte træffe ham, havde foresat sig at danne hende til en fuldkommen Dame, der kunde glimre i alle Cicler, tiltrække sig Alles Hyldest, og uden at miste sit yndige Udtryk af Fromhed og Beskedenhed, dermed skulde forene et saa

fornemt Bæsen, at Ingen i hende skulde ane den borgerligt opdragne Pige. Den nye Opdragelse, han til dette Niemed søgte at give sin Forlovede, var imidlertid overmaade trættende for den stakkels Helene, og forbittrede hende mangen god Time. Sad de tilbords sammen, sagde han: "Saaledes spiser man ikke med sin Kniv; heller ikke holder man Gaffelen i den høire Haand; saaledes lægger man ikke sin Theeskee paa Koppen," o. s. v. — Naar de spadserede eller gik paa Gaden sammen, dreiede deres hele Samtale sig ofte blot om hendes Gang, hendes Maade at hilse paa, og deslige. "Kjære Helene," sagde Greven: "Du tripper saa underligt med smaa Trin. See dog at holde Skridt med mig. Høire! Venstre!" — Eller: "Herregud! Hvor løierligt du hilser! Et lille Nik var meer end nok til den Herre," o. s. v. — En gang mødte de en meget fornem Udlænding, en Ben af Falkenstjerne; han talte med dem, og sagde Helene i det franske Sprog mange smukke Ting, som hun besvarede med stor Undseelse og med saa saa Ord som muligt. Da den Fremmede havde forladt dem, begyndte Greven strax at criticere hendes Udtale, og vilde nøde hende til at gjentage nogle Phraser, over hvilke han gjorde sig lystig. Helene bar med Taalmodighed saavel denne som alle lignende Grettesættelser. Hun havde saa høie Tanker om den Elskedes bedre Indsigt, og følte sig saa langt under ham i al Dannelsen, at hun ansaae denne Skjær-

ild som et nødvendigt Onde, skjøndt disse bestandige Bemærkninger over hendes Person og Opførsel vare hende meget emfindtlige, og havde den Virkning at gjøre hende endnu mere forlegen end tilforn. Saaledes forfeilede Greven ganske det Maal hvortil han sigtede. En og anden lille Triumf hævnede dog undertiden Helene. Saaledes hændte det sig saa Dage efter hiint Møde og franske Forelæsning paa Gaden, at Greven viste hende et Brev fra den omtalte Fremmede, der indeholdt nogle smigrende Uttringer om hende. Han viste hende tillige Concepten til et Svar, han havde opsat. Med største Beskedenhed gjorde hun ham nu opmærksom paa store og hyppige Feil, som han havde begaaet mod Orthographie og Grammatik, og rettede disse paa hans Forlangende med Letshed, uden at lægge mindste Vægt paa denne lille Færdighed. Falkenstjernes bedre Jeg foreholdt ham i dette Dieblig Forskjellen i Helenes Opførsel og hans egen. Han roste hende, takkede hende med Dinhed, og stræbte at udlette Indtrykket af sin forrige Ufsaansomhed. Lignende Scener fandt oftere Sted, og borttog hos den elskende Pige enhver Skygge af Misfornøielse. Det var der imidlertid, som ikke var saa let at forvinde, og det var den Omstændighed, at Greven undertiden pleiede at fremstille sin Cousine Comtesse Emilie som et efterlignelsesværdigt Mønster. Saaledes sagde han engang, da han holdt Helenes Haand i sin: "See engang, hvor rød din

Haand er imod min! Hvad skal vi gjøre ved de Hænder? De passe ikke til en lille Grevinde. Du skulde see min Cousine Emilies Hænder; de ere ligesom hvidt Fløiel. Man bliver i godt Humeur af at see dem løbe over Tasterne paa Claveret. Det er desuden et behageligt Talent, at kunne spille et Instrument; hvoraf kommer det sig, at du ikke har dyrket Musikken?" — "Ak!" svarede Helene: "jeg har engang begyndt derpaa, men Instrumentet stod i Dagligstuen. Det geneerte mine Forældre, at jeg hele Timer sad og hakkede paa det, og gjorde saadan en Støi, at de ikke kunde høre hvad de sagde. Jeg foretrak derfor at lære at male; det er en taus og beskedn Kunst, som ofte har forsødet min Eensomhed." — "Ja du maler meget smukt," sagde Greven: "men de selskabelige Talenter ere dog mere lønnende. Min Cousine Emilie er nu saa aldeles opdragen til at udgjøre den fornemme Verdens Lyst og Glæde." — Ved slige Uttringer af Greven blev denne, for hans Forlovede ubekjendte Dame en Gjenstand for hendes Afsky, og en Følelse af hæftig Skinsyge, en virkelig Bitterhed nærmede sig Helenes hidtil saa fromme, uskyldige Sjæl. Grevens Følelser for Comtesse Emilie vare imidlertid aldeles ikke farlige for hans Brud, uden for saa vidt som denne Cousine havde faaet Ord for at være Primadonna paa Hoffets og den fornemme Verdens Skueplads, og denne Fortjeneste gav hende en vis Magt over Falkenstjerne,

og forskaffede hende en vis Agtelse hos ham. Kort efter hans Forlovelse med Helene havde han formaaet denne til i Selskab med ham at gjøre en Visite hos hans Tante, Comtesse Emilies Moder, men til Helenes Glæde var der Ingen hjemme, og den forhadte Medbeilerinde havde hun aldrig seet, uden langt fra paa Comedien, og hun længtes ingenlunde efter at see hende nærmere.

Vinteren var saaledes hengaaet. En klar Formiddag i det tidlige Foraar hentede Bolmand sin Yndling til en Spadseretour. De toge Veien ud af Byen, og trætte af deres Vandring, gik de paa Hjemveien ind paa Skydebanen for at udhvile dem. De befandt dem i et Bærelse, som vendte ud til den indhegnede Gaardsplads udenfor Huset. En Trampen af Heste førte dem til Vinduet, og de saae et ridende Selskab, bestaaende af to Damer og en Herre, hvilke, fulgte af en glimrende Jockey, kom i fuldt Trav ind i Gaarden. Helene gjenkjendte ved første Blik Falkenstjerne, og ved hans Side en ung Dame, som hun strax antog for Comtesse Emilie. Der var kommet Noget i Ulave ved denne Dames Sattel; man vilde her staae af for at faae det gjort istand. Greven svang sig af Hesten, og løstede med megen Courtoisie sin Cousine af hendes. Han bød hende Armen, og de gik ind i Huset. Den anden Dame, der saae meget uanseelig ud, og lod til at spille den utaknemmelige Rolle, som man i gamle franske

Tragedier pleier at falde en Suivante, blev hjulpen ned af Ridenægten, og løb ind bag efter det anseelige Par. Kort efter kom dette Selskab ud igjen, og medens de betragtede den istandsatte Sattel, og klappede Hesten som bar den, havde Helene Leilighed til at betragte den smukke Amazone. Hendes skønne Væxt forhøiedes af den elegante Ridedragt, hendes Ansigt var regelmæssigt smukt. En Hat med vaiende Fjer bedækkede let det zierlige Hoved. Greven hjalp hende op paa Hesten, han lod hende sætte Foden paa hans Haand, for at stige op, og besteg derpaa sin egen Hest. De ventede lidt paa den anden Dame, og talte imidlertid med hinanden med fornøiede, smilende Miner, og derpaa forsvandt dette smukke Syn, som det var kommet. Saa nær den Elskede, skjøndt skjulende sig for ham, og ubemærket af ham, stod den stakkels Helene. Da Hestens Trampen ikke mere lød for hendes Øre, bødte hun sig mod Vinduet, og bestræbte sig for at skjule sine frembrydende Taarer. Hendes Onkel bemærkede hendes Stemning, nærmede sig til hende, tog hendes Haand, og sagde: "Min Helene! Jeg troer at gjætte dine Tanker. Du forekommer dig selv som fremmed i den Verden, hvori du snart skal indtræde; du frygter for rent at fordunkles i hans Dine, af hvem din Ro og Lykke er afhængig. Men trøst dig! De stille qvindelige Dyder fordunkles ikke saa let; deres Seier er vis, om end

ikke strax, saa med Tiden, der tilintetgjør de mere glimrende Fortrin, og derimod befæster de andre. Du skal glimre i din nye Stand ved din Beskedenhed, dine huuslige Dyder, din stille, sande Dannelse. Bær blot dig selv, og bevæg dig blot i den Sphære, hvori du bevæger dig med Lethed."

Fire Maaneder vare imidlertid hengaaede med Istandsættelse af den for det unge Par bestemte Bolig. Den var indrettet og meubleret med stor Pragt og Luxus. Falkenstjerne, hvis Billie her havde været den herskende, havde indrettet sig som en Ambassadeur. Den gamle Svendsen havde med største Beredvillighed givet Penge til alt dette. Kun een Udgiwt havde han fnurret lidt over: nemlig Anskaffelsen af en meget prægtig Equipage. "Det er galt," sagde han: "det er ikke Noget, som er gjort med eengang, thi saadanne store Bæster som disse Heste de tære daglig paa Huusholdningen." Imidlertid da Helene sagde, at det var det, som allermest glædede hende, og at Greven havde gjort denne Bekostning for hendes Skyld, fandt den fjærlige Fader sig taalmodig deri, og betalte ikke alene Hestene og Vognen, men ogsaa et Indkjøb af Foder o. s. v.

En værre Sag at jævne fik Helene fort Tid efter. Da nemlig det Bigtigste ved Udstyret nu var færdigt, bestemte man Bryllupsdagen til om tre Uger, altsaa i de første Dage af Mai. Svendsen opsatte nu et Do:

cument, efter hvilket han overlod sin Datter og Svigersøn Renterne af den førømtalte Capital. Desuden forærede han sin Datter et lille Skib, som han havde ladet opkalde efter hende, og givet Navnet *Helene Marie*. Dette Fartøi foer paa smaa Reiser, og handlede med Levnetsmidler. Indtægten af denne Handel var undertiden temmelig betydelig, men ikke alle Aar lige sikker. Det skulde nu, efter Svendsens Bestemmelse, vedblive sin Handel under hans Bestyrelse, men Helene skulde selv modtage saavel Regnskaberne som Indtægten; kun hendes egen Quitting og Underskrift skulde herved gjælde, og de indkomne Penge være til hendes eget private Brug. Denne lille Entreprise, hvori Svendsen skulde have sin Datter til Compagnon, fornøjede ham, ligesom ogsaa Helene glædede sig derved. Da Greven om Formiddagen besøgte hende, viste hun ham, efter sin Faders Begjæring, Concepten til dette Document. Til hendes Forundring blev han overmaade forstemt, og leverede hende Papiret tilbage, uden at sige mindste Ord. Paa hendes indstændige Spørgsmaal sagde han endelig, at han følte godt, hvad han ofte havde bemærket, at hendes Forældre og hendes Onkel i Grunden ingen Afgtelse havde for ham. Alting tydede paa Mistro. En Capital turde man ikke give i hans Hænder; deri fandt han sig. Men at man kunde ansee det for nødvendigt at sikke Helene mod en haard og gjærrig Behandling af ham; at man kunde

tiltroe ham, at han vilde nægte sin elskede Hustru noget Gulte, som han kunde opfylde ved Hjelp af den Formue, hun selv bragte ham, det var haardt. Forgjæves søgte Helene at forestille ham denne Sag fra en anden Side, og tilsviede, at det kunde være behageligt for dem Begge, om hun havde Penge, som ganske vare hendes egne. "Ak!" sagde Greven: "Hvorfor ere de mere dine egne, end alle de andre, som omtales i dette Document? — Det er jo altsammen dit." — "Følgelig," svarede Helene: "er det dit; thi hvad der er mit, er dit." — "Ja det seer man," raabte Greven, "naar man læser alle disse Forsigtigheds-Negler om din egen Underskrift, din personlige Nærværelse o. s. v." — Alle Helenes Forestillinger vare forgjæves. Greven blev ved sin Mening, og var i det allerværste Lune. I saa slet Stemning havde Helene hidtil aldrig seet ham, endskjøndt han i det Hele var temmelig lunefuld. I Dyrigt var der ogsaa en Omstændighed, der gjorde Temperaturen i hans Omgang meget ustadig: Han var nemlig en lidenskabelig Spiller, og som alle Slige overbeviist om, at han engang vilde gjøre sin Lykke i Spil. De fleste Aftener tilbragte han nogle Timer hos den førømtalte fornemme Udlænding, der, meget rig og overmættet af alle sandselige Nydelsler, var ganske hengiven til Spil, da denne Forslystelse jo unægtelig har det Fortrin at være rig paa Afverling, som Lykken og Livet selv. Hos denne Herre

forsamlede sig næsten hver Aften en Kreds af Mennesker, der for det Meste vare af den høieste Klasse, tildeels rige og Diplomater som han selv. Falkenstjerne havde til sin Sorg ikke saa Meget at sætte paa Spil, som de fleste af dette Selskab; dog havde han undertiden baade vundet og tabt betydelige Summer, og hans onde Lune, som ofte udsprang af denne Grund, endskiøndt Helene ikke anede den, havde allerede ofte forbitret hende mangen Time. Enhver Sky paa hans Pande formørkede strax hendes Himmel. Hun havde med Glæde stillet sig som et Skjold mellem ham og enhver Smerte, og ansæet sig lykkelig ved at kunne optage den i sit eget Bryst. Saasnart Brevet var gaaet, løb Helene ned til sine Forældre, hos hvilke hun ogsaa traf sin Onkel. Med de inderligste Bønner bestormede hun nu sin Fader om at forandre den Bestemmelse, han til Fordeel for hende havde gjort, saaledes at den omtalte Indtægt ikke tilhørte hende alene, men, som alt det Øvrige, ogsaa hendes Mand. Wolmand udbrød: "Nei paa ingen Maade! Svi hende ikke deri, Svendsen!" — "Saa har jo Falkenstjerne Ret," sagde Helene: "Saa er det jo virkelig Mistro til ham, som har tilsagt dig og min Fader denne Bestemmelse. O kjære Fader! kjære Onkel! J ville dog Begge give ham Ederes Helene, men Skibet Helene ville J ikke give ham?" — "Du er et Barn," sagde Wolmand: "Du kjender ikke den Ind-

fydelse, som Ting af denne Natur udgve over vor sande Lyksalighed." — "Jeg kjender mit eget Hjerte," svarede Helene, med Taares i Øinene: "Jeg veed, at jeg ikke kan være glad, naar Falkenstjerne er bedrøvet. Det er han; han troer, at du, min Fader, og du, min Onkel, have Mistillid til ham. Alt hvad vi faae, er mit, siger han: O! lad os vise, at Alt hvad der er mit, er hans! Ogsaa det Bedste, det Dyrebareste af hvad der er mit: mine Forældre og du, min bedste Onkel, ere I ikke ogsaa hans? Er ikke hans Fader saa kjærlig mod os Alle, som han var min?" — "Min bedste Glut!" sagde Svendsen, idet han omfavnede hende: "jeg glædede mig til at du skulde komme her til mig paa Comptoiret, selv tale med Skipperen, som fører Helene Marie, følge med mig ombord paa hende, naar hun kom, tage mod Regnskaberne, quittere selv for Pengene, glæde dig naar Touren havde været god; jeg troede, jeg havde gjort det saa meget godt." — "O kjære Fader!" raabte Helene: "Kan vi ikke komme, baade din Datter og din Søn, og Begge takke dig?" — "Ja! det er jo meget godt," sagde Svendsen betænkelig: "men jeg vilde nu, det skulde være dine egne Penge." — "Jeg forlanger ingen egne Penge," svarede Helene. — "Bær fast, Svendsen!" sagde Lægen: "Din Datter er ung, hun vil fortryde, hvad hun nu siger, hvis du giver efter!" — "Nei min Broder!" sagde Madame Svendsen:

"min Datter har Ret; en god Kone vil tage Alting af sin Mand's Haand, og hvad der er ham imod, kan ikke glæde hende." — "Na Moder!" sagde Svendsen: "Du dømmes fra mig og dig; det gaaer ikke til allevegne, som det er gaaet hos os; Ingen veed hvad der kan skee. Det er jo dog Noget, som maa være behageligt for vor Datter, at hun ikke behøver at tale til sin Mand om hver Skilling; hun kan jo for Exempel ville gjøre ham en Foræring eller en Fornøielse." Helene slyngede sine Arme om Faderens Hals, saae ham ind i Øinene, og sagde indsmigrende: "Har jeg da ikke dig? Hvis jeg en Morgen kommer op paa dit Comptoir, naar jeg veed, du er ene, og saaledes tager dig om Halsen, og siger: Kjære Fader! din Helene vilde gjerne tigge Lidt hos dig; — vil du saa sige Nei?" — "Nei," raabte Svendsen: "nei! jeg vilde lufte min Kasse op og sige: Tag saa meget, som du vil, Tøs! du gjør med mig hvad du behager; du skal have din Billie..... Na Svoger! ryst ikke saadan paa Hovedet! Gud forlade mig! Jeg kan ikke gjøre det Varn imod."

Den næste Formiddag viste den triumferende Helene sin Brudgom det forandrede Document. Greven kysede hendes Hænder med oprigtig Taknemmelighed. Han var rørt over hendes Kjærlighed; ogsaa glædede han sig over dette Beviis paa den Magt, hans tilkommende Kone udøvede over sin Fader. Denne sidste Deel af

sine Tanker beholdt han dog viselig hos sig selv, og Helene var lykkelig over den Kjærlighed, han viste hende.

Dagen efter sad hun ene paa sit Bærelse, og arbejdede paa et lille Maleri, som forestillede den grønne Plads i Landsbypræstens Have, seet i Morgenbelysning, ligesom i hiin Time ved hendes og Falkenstjernes første Samtale. Hun saae med Glæde paa dette, hendes Kjærlighed helligede lille Kunstværk, der var lykkedes særdeles godt. Hun var i den gladeste Stemning. For aarsolen skinnede ind ad hendes Vindue, og ligesom smilede til sine Børn: Violer og Sneeflokker, som duftede der. Helenes tamme Stillids flagrede omkring hende; den satte sig paa hendes Skulder, og pillede med sit Næb i hendes Haarlokker. Da bankede det paa Døren, og Falkenstjerne aabnede den paa Klem, og staf Hovedet ind. Mild og glad nikkede Helene til den kjærkomne Gæst, da han i det Samme traadte tilbage, og aabnede Døren for to Damer, i hvilke hun med Forbauselse erkjendte Comtesse Emilie, som han strax præsenterede for hende, tilligemed hendes nylig saakaldte Suivante, en fattig Frøken af Familien, som virkelig beklædte dette Embede hos Comtesse. Denne Dame hilsende Helene med en fornem Mine, og betragtede den stakkels Pige fra Dverst til Nederst. Hun beklagede paa sin og sin Moders Begne, at de ikke havde været hjemme ved Helenes Besøg: "Min Moder beder sig undskyldt, at hun

ikke gjengjælder Deres Visite, men hun gjør aldrig Visiter, derimod beder hun Dem ved mig om at gjøre hende den Fornøielse, at tilbringe Aftenen hos os i Overmorgen tilligemed Deres gode Forældre, dersom det kan more dem." — Helene vidste nok, at hendes Forældre ikke vilde lade sig see i et saadant Selskab. Hun undskyldte dem, og søgte i sine Tanker efter et muligt Paaskud til selv at blive fri, da Comtesse'n tilføiede: "Deres Onkel, Doctor Bolmand, har lovet at komme, og det haabede vi paa, inden hans Løfte, thi min Tante, Grevinde Mathilde fra Lindenberg, kommer til Byen i Morgen Aften; hun boer da hos os, og Doctor Bolmand har i Snese Aar, troer jeg, været en ridderlig Tilbeder af denne Dame." — Under disse Omstændigheder kunde Helene ikke undslaae sig for at modtage Indbydelsen.

De tre Personer, som Helenes lille Bærelse indluttede (den fjerde, ellers kaldet Cousine Nancy, kunde man, uden at fornærme hende, regne for Ingen, hun var at ansee som et *Salvo Titulo* uden paa et Brev: det maa være tilstede for Formens Skyld, men der lægges ikke videre Mærke til det, naar det er der) — disse tre Personer altsaa vare alle Tre, hver paa sin Side, i en spændt Sindsforfatning. Ikke blot Helene leed af Skinsyge paa Emilie, men denne saae ogsaa i hende en forhadet Medbeilerinde. I flere Aar havde Comtesse'n

anseet sin Fætter som en Erobring, en uomtvistelig Eiendom; og at en lille ubetydelig Borgerpige kunde gjøre hende denne stridig, ansaae hun som et Offer til Rigdommens Gud, hvilket Greven mod sit Hjertes Dnske havde ladet sig forlede til af sine maadelige Kaar. Saaledes omtalte hun denne Sag for alle Andre, og endogsaa for Falkenstjerne selv, der af en falsk Skaansomhed kun gav undvigende Svar. Greven følte sin Forsængelighed smigret ved hendes Skinsyge, saavel som ved Helenes, og det kildrede ham i Sjælen at see disse to Medbeilerinder staae ligesom hinanden med en ikke altfor vel skjult gjensidig Bitterhed. Comtesse'n paatog sig en fri og fornem Tone, der ikke flædte hende, og Helene, som var stiv, fold og ubeskrivelig forlegen, havde en eensfoldig Mine, der heller ikke flædte hende. Hvad der især forvirrede og piinte hende, var den besynderlige, paa eengang fortrolige og bydende Tone, hvori Emilie talte til og om Falkenstjerne. "Jeg haaber," sagde hun til Helene, "at De ikke er jaloux, min Gode! thi var De det, vilde jeg meget beklage Dem; jeg advarer Dem mod Alexander: han er ustadig og troløs; intet Fruentimmer vil kunne fængsle ham. Jeg kunde fortælle Dem Meget, hvis jeg vilde." — Hun syntes at finde stort Behag i Helenes tamme Fugl, men denne, formodentlig frygtet som for en lang Fjer paa Comtesse's Hat, flygtede for hende. Greven tog Fuglen, og lagde den i hendes

Haand, idet han sagde: "Hvor lykkelig er den lille, Fugl at indsluttes af denne skønne Haand!" — Stillsiden syntes ikke at være af denne Mening; den peeb; Emilie sagde, hun kunde føle dens Hjerte banke, og Helenes bankede med af Ængstelse for hendes Yndling. Endelig reddede den sig af sit Fængsel, og fløi hen til sin Herrens Skulder. Greven saae paa sit Uhr, og sagde: "Vi maae vel gaae. Vil De ikke ride en Times Tid inden Bordet, og skal jeg ikke have den Ære at ledsage Dem?" — "Nei," svarede Comtesen: "jeg rider ikke idag, og mindst med Dem." — "Hvad mener De?" spurgte Greven. — "Jeg vil ikke mere ride i Deres Selskab," sagde Emilie. — "O Himmel!" raabte Falkenstjerne: "hvad har jeg syndet?" — "Jeg vil ikke af mange Grunde," svarede hun: "deels kjedede De mig i Forgaars hele Tiden, dernæst tog De mig om Livet, da De hjalp mig af Hesten, hvilket Mama saae fra Binduet, og skjændte; deels har den fremmede Prinds bedet mig om at maatte indtage Deres Plads; og endelig til Syvende og Sidst: De bliver nu snart Ægtemand og Huusfader, og det Slags Folk har saamange Forhindringer." — "De bringer mig til Fortvivlelse," udbrød Greven: "Hvorfor skal jeg begynde mit Ægteskab med en Modgang? Min fromme lille Kone vil ingen Sorg gjøre mig; hvorfor vil da min Cousine martre mig? Den fremmede Prinds! Nei det skal aldrig skee! Kjære

Emilie! Dersom jeg har forsyndet mig imod Dem, saa beder jeg Dem her om Forladelse for Deres smukke Fødder!" Med disse Ord bøiede Greven et Knæ for Comtesse'n. Stillidsen, som imidlertid ubemærket hoppede omkring paa Gulvet, og var vant til at man bøiede sig saaledes for at kalde den til sig, løb til, og kom uheldigviis under Grevens Knæ, ligesom han satte dette til Gulvet, og knustes af dets Bægt. — "Min Fugl!" raabte Helene. — Falkenstjerne sprang op, og tog den døde Stillids op i Haanden: "Naa! Malheur paa Malheur!" sagde han. — "Ja!" bemærkede Comtesse'n: "Det kommer der ud af at være forlovet med den Ene, og ligge for den Andens Fødder." — Helene tog sin Stillids ud af Falkenstjernes Haand. Hun var bleg af Skræk. Hun lagde den døde Fugl paa en Urtepotte i Binduet, uden at sige et Ord. Greven kysede hendes Haand. "Jeg beder om Forladelse," sagde han: "jeg skal skaffe dig en anden Fugl, der skal være smukkere end denne."

Selskabet gik strax efter denne Catastrophe; og saa snart Helene blev ene, tog hun sin døde Yndling, kysede den, og gav sine Taarer frit Løb. "O! min stakkels Fugl!" sagde hun hæftig grædende: "For en Time siden vare vi Begge saa glade; nu er du død, og jeg græder bittre, bittre Taarer; du er mig et Forbillede paa mig selv: du levede med mig i min lykkelige, barnlige

Gensomhed, her i dette kjære Kammer; du blev dræbt af Falkenstjernes Knæfald for denne forhadte Dame. Ak! saaledes vil maaskee ogsaa mit Hjerte blive knuset!"

Bed Middagsbordet opvakte Helenes forgrædte Dine hendes Forældres Urolighed, og ogsaa Gustavs, der kom strax efter Bordet. Hun berettede dem Stillidsens Død, men fortaug dens Dødsmaade. Hun selv, sagde hun, var kommen til at træde paa den. Gustav tog Deel i hendes Sorg, og foreslog, at man skulde begrave den i den lille Have ved Huset. Helene syntes godt om dette Forslag, og Gustav fik Tilladelse til at følge med op paa hendes Bærelse, for at hjælpe med Tilberedelserne til dens høitidelige Ligfærd. Han tog den i Haanden, og sagde: "Bed De vel, kjære Helene! at denne lille Sugl vilde Solon selv have priist lykkelig, thi dens Skjæbne er nu fuldendt, og den var høist lykkelig under sit korte Liv: De bar kjærlig Omsorg for den, den bidrog til Deres Fornøielse, den udgjorde, om end kun en ringe, saa dog en Deel af Deres Lykke. Den er død en hurtig og smertefri Død, og De har begrædt den." — Man valgte nu til dens sidste Gjemme en lille fin Kurv med Laag, som tilhørte Helene. De bedækkede Bunden med friske Blade af Geranium og Pomeranstræer, hvilke de plukkede af Urtepotter, som stode i Binduerne, og Helene overstrøede dens Leie med alle de Foraarsblomster, mellem hvilke den for saa Timer

siden hoppede omkring. Da hun tog den for at lægge den i Kurven, saae Gustav at hun i et Dieblif, da hun troede sig ubemærket af ham, trykkede et Afskedskys paa dens Binge. Hun lagde den nu paa dens Blomster: seng, lukkede Laaget, og forlod Bærelset for at hente Nøglen til Haven. Saa snart Gustav var ene, aabnede han atter Kurven, rykkede en Fjer af den Binge, som Helenes Læber havde berørt, gjemte den hurtig, og sagde sagte: "Tilgiv mig, du rige Fugl, og efterlad denne Arv til en fattig Ven." — De gik nu ned i Haven. Gustav gravede en lille Grav paa et Sted, som Helene valgte. Hun bar Kurven, og satte den selv ned i Graven. Gustav slog Jord paa den, fastede Graven til, og reciterede imidlertid, med en ironisk Pathos, følgende Stropher af Ovids Elegie over Corinnas Poppegøie:

Colle sub Elysio nigra nemus ilice frondens,

Udaque perpetuo gramine terra viret:

Si qua fides dubiis, volucrum locus ille piarum

Dicitur, obscoenae quo prohibentur aves; —

hvoraf Meningen paa Dansk kan udtrykkes omtrent saaledes: "I Elysium er en Lund af mørk Steen; Jeg, hvori Jorden grønnes ved en bestandig Dug. Hvis man i en saa tvivlsom Sag kan troe hvad der siges, da er det her, at de fromme Fugle forsamles efter Døden, og alt nedrigt Fjerkræ er udelukket derfra."

I det de nu Begge, efter fuldendt Arbeide, vendte sig, stod Falkenstjerne taus bag ved dem. Med en for-
 tøynet Mine sagde han: "Hvad er dette for en senti-
 mental, høitidelig og religiøs Ceremonie?" — Siden
 sagde han til Helene, hvis forgrædte Dine ikke kunde
 skjules: "Herre Gud! Om jeg havde dræbt et Menneske,
 saa kunde der jo ikke være større Jammer paafærde, end
 fordi jeg, meget mod min Billie, kom til at tage Livet
 af den Fugl." — "Er det dig," udbrød Gustav, "som
 har dræbt Fuglen? Helene sagde, det var hende." —
 "Altsaa," sagde Greven, "anseer Helene min Brøde for
 saa stor, at hun vil redde min Ære ved at paatage
 sig Skylden?" — "Nei," svarede Helene, med lidt Bit-
 terhed: "jeg vilde blot ikke fortælle, hvorledes det
 skeete." — "Det skeete meget uskyldigt," sagde Greven:
 "Jeg vilde knæle for min Cousine Emilie, og saa..."
 — Gustav afbrød ham: "Siig intet mere, Alexander!
 Processen bliver værre end Sagen. Faldt du paa eet
 Knæ for Comtesse, saa fald paa dem begge for din
 Brud, og beed om Naade." — Dette Naad efterkom
 Greven ikke; han var stødt og fortredelig, og blev det
 næste Dag endnu mere, da en ny Fugl sad i det forhen-
 tomme Buur, en nydelig Bogfinke, om hvilken Helene
 fortalte, at den om Morgenen havde vækket hende med
 sin Sang, og var en Foræring fra Gustav, som ved
 hendes Moders Hjælp havde besørget den nye Fugl sat

i Stillidsens Buur, medens hun endnu sov. Greven var ærgerlig over alt dette, forstemt og fortredelig; men da han syntes at bemærke, at Helene ikke med sin sædvanlige Hengivenhed stræbte at adsprede hans onde Lune, frygtede han dog for at have fortørnet hende. Han kom igjen sildig om Aftenen, og anvendte al sin Elskværdighed for at forsone den let tilgivende Pige, hvis Kjærlighed denne Frastrøden og Tiltrækken, denne Skinsyge og Urolighed gjorde end mere lidenskabelig; — en Bemærkning, der ikke undgik den i Elskovshandler drevne og floge Mand, og som meget smigrede ham.

Med stor Ulyst gik Helene den bestemte Aften i Selskab hos Grevens Tante, den forhadte Medbeilevinders Moder. Efter Aftale med Bolmand fulgtes hun derhen med ham. Falkenstjerne kom dem imøde i Entréen, førte dem ind, og presenterede Helene for Fruen i Huset, der sad i sin Sopha og blot reiste sig et Dødblik for at modtage hende. Deels af Forlegenhed, deels af virkelig Belvillie mod en Greven tilhørende Person, trykkede Helene hendes Haand, som hun rakte hende; Grevinden udstødte et lille Skrig, ømmede sig, og betragtede sin hvide Haand. Alle nærmede sig, og spurgte hvad der var skeet. "O det er intet!" sagde Grevinden, "men mine Hænder er meget emfindtlige. De tog lidt håardt, min Gode!" sagde hun til den stakkels Helene, der var færdig at synke i Jorden af Skamfuldhed.

Bolmand besaae Haanden, og sagde med et ironisk Smil:
 ”Jeg indestaaer for alle Følger.”

Adskillige Herrer og Damer vare forsamlede, Comtesse Emile kom nu til, og opvartede Selskabet med en Beretning om hendes Kammerjomfrues Ubehændighed, der var Skyld i at hun nu først var bleven færdig med sin Omklædning efter en Ridetour. Megen Anledning gav denne Fortælling til smaa Galanterier og Artigheder, som heller ikke udebleve fra de omstaaende Herrer's Side. En Samtale begyndte nu, hvoraf Helene ikke forstod synderlig mere, end om den havde været holdt paa Latin, da den afhandlede Historier om Hofballet, og Disputer om Personer, hvis Tilværelse var hende ganske ubekjendt. Bolmand og Grev Muncæ, som havde talt sammen i et tilstødende Værelse, nærmede sig nu, og satte sig i Nærheden af Helene. Bolmand spurgte, om Fru Hermansen ikke var hjemme. ”Min Søster, Grevinde Mathilde,” sagde Damen i Huset, ”kunde ikke undslaae sig for at gjøre sin Opvartning hos sit forrige høie Herskab, hos hvilket hun stedse er i Naade, og som hun ogsaa selv ærer og tilbeder. I Sandhed! Min Søsters Stilling ved Hoffet i forrige Tider var yderst behagelig. Dog var hun aldrig fornøiet; saaledes ere nu vi Mennesker engang.” — Grevinden spurgte nu Helene om hendes Alder, om hendes nye Bopæl, om Bryllupsdagen var bestemt, og deslige. Helene be-

svarede disse Spørgsmaal med Frygtsomhed. Comtesse Emilie sagde: "Det bliver altsaa den store Dag, da Præsten skal forene Grev Wilibald Alexander af Falkenstjerne med Gmfrue Ellen Marie Svendsen!" — "Jeg beder Dem om Forladelse," sagde Greven: "Min Forlovede hedder ikke Ellen, men Helene." — "Ellen og Helene ere det samme Navn," svarede Comtesse: "Det har min engelske Sproglærer sagt mig." — Grev Muncz sagde: "Det var mere passende, om du havde sagt: Den lykkelige Dag, da Prinds Paris skal bortføre sin skønne Helene." — "Det passede saameget bedre," sagde Bolmand, "som Greven hedder Alexander, ligesom Paris." — "Ja jeg har ikke den Ære at kjende alle Navnene paa den Prinds," svarede Emilie. — "Du kjender dog vel Noget til den trojanske Krig," vedblev Grev Muncz: "om ikke af Andet, saa af Holbergs Comedie?" — "Nei, jeg beder om Forladelse," raabte Comtesse: "De maa ikke troe, jeg enten læser eller seer Holbergs Comedier. Forleden gik jeg med to andre Damer forbi Comediehuset en Aften da de opførte et af disse gamle Stykker; vi mødte da den unge Digter Theobald, som spurgte, om vi gik i Theatret, hvilket vi benægtede. Det burde jeg vidst, svarede han, at de hvide Svaner ikke fløi herind i Aften." — "Vah!" raabte Greven: "han meente nok det Slags Svaner, som reddede Capitolium." — "De er saa lærd min Onkel," sagde Com:

teszen, "at jeg ikke vil tale med Dem. Jeg vil heller," tilføiede hun, idet hun vendte sig til Helene, "spørge Dem, min Gode, hvorledes De befinder Dem efter den Sorg med Stillidsen? Det har dog vist trøstet Dem at De har kunnet give den en saa hæderlig Begravelse?" — "Ja min Bedste!" udbrød hendes Moder: "Vi have meget skjændt paa Hermansen for den Historie. At spørge med religiøse Ceremonier, slaae Jord paa et Dyr, og sige Sprog dertil!" — "Ak!" udbrød Helene: "Det Sprog forklarede han mig siden; det var intet Andet end et uskyldigt latinsk Vers af Ovid." — Comtesse Emilie op slog en høi Latter: "Hør! hun siger et uskyldigt latinsk Vers!" — Flere af Selskabet loe af denne Comtessens Bittighed, uden egentlig at vide, hvorfor. Hun gjentog den nu paa Fransk for en tilstedeværende Udlænding, der forbedrede Bittigheden noget ved Tilfætningen af de Ord "et Vers af Ovid," i det han sagde: "Min Tro! Ovids Uskyldighed fortjener ikke Lovtaler af de unge Damer." — Den ulykkelige Helene, som hørte alt dette, var grædesfærdig, da i det Samme Grevinde Mathilde traadte ind i Salen. Alle reiste sig. Muncæ og Bolmand gik hende imøde. Hun hilfede dem Begge venlig, og rakte Bolmand Haanden med Hjertelighed. Han forestillede Helene for hende. — Hun omfavnede hende med synligt Velbehag og oplivende Ord. Bor unge Beninde følte sig let om Hjertet ved denne

Dames Nærværelse, der ogsaa syntes at udøve en sær-
egen Magt over alle Tilstedeværende. Hun lignede sin
Broder Grev Muncé. Det var de samme ædle Træk,
men finere; det samme imponante og milde Udtryk, men
qvindeligt; ogsaa var hun meget yngre end Broderen,
endskjøndt langt over Ungdommens Aar, men ikke des-
mindre endnu meget indtagende. Det syntes Helene,
som om et himmelsk Væsen var nedsteget i Nødens Tid,
for at beskjærme hende. Hendes Forlegenhed forlod hende;
hun talte frit med sin Beskytterinde, og behagede denne
meget. Bolmand, Grev Muncé, ogsaa Falkenstjerne
blandede sig i Samtalen, og Helene forlod Selskabet
ligesaa fornøiet, som hun under den første Deel af Af-
tenen havde følt sig beflemt og ilde tilmode.

Den næste Dag besøgte Grevinde Mathilde Helene,
tilligemed Gustav, som sagde, at han om kort Tid fulgte
med sin Tante til Lindensborg. Grevinden forlangte at
hilse paa Helenes Forældre, og takkede baade dem og
hende for det Vennskab, hvormed de havde optaget hen-
des Pleiesøn, og vandt saaledes ganske den godmodige
Evenssens Gunst, og især hans Kones, med hvem hun
indlod sig om Landhuusholdningen, og fortalte om Ind-
retningerne paa sit Gods. Baade Evensen og hans
Kone bade hende meget om at bære Helenes nærfore-
staaende Bryllup med hendes Nærværelse. "Tilgiv mig!"
sagde hun, og et sørgmodigt Sølør udbredte sig over

hendes Ansigt: "Tilgiv mig! jeg kan ikke. Et Bryllup erindrer mig endnu alt for levende om mit eget, og opriver de gamle Saar. Gud gjøre Deres Lykke saa stor, som min var, men ikke saa kort," tilsvarede hun, idet hun rakte Helene Haanden. — Da hun var borte, foreskom det Helene, som den gode Skytsaand i hendes nye Cirkel havde forladt den; og heller ikke uden Bekymring tænkte hun paa, at Gustav, denne trofaste Ven, ogsaa snart vilde forlade den.

Bryllupsdagen var nær forhaanden, da Grev Falkenstjerne en Aften foreslog sin Brud at gaae en Spadseretour med ham. Det var en Helligdag. Mange Spadserende nødte det smukke Foraarsveir. Greven var ikke saa smilende som dette. Han var denne Dag i sit onde Lune, og ofte adspredt, som om han grublede paa Noget. Helene spurgte ham fjærlig og bekymret om Grunden hertil, men han svarede hende kort og fortredeligt, og var derimod utrættelig i at rette paa hendes Person og Manerer. I en af de lyse Gange af Rosenborghave mødte de en gammel Mand, der saae ud til at være en Udlænding. Da han kom lige foran dem, standsede han, og udbrød med de Ord, som engang i Berden saameget glædede den stakkels Petrarca: "Coppia più bella non vede mai il sole;" d. e. Et skjønnerer. Der seer Solen aldrig. Greven, som ikke forstod hvad han sagde, blev vred, og var isærd med

paa Fransk at give sin Misfornøielse Luft, da Helene hurtig greb hans Arm, hilsende venligt den Fremmede, og henvendte sig til ham i samme Sprog med et Par høflige Ord, som henrykte den gamle Mand, der med mange Bif fjernede sig. Da hun nu forklarede den forundrede Greve hvad der var sagt dem, forvandlede strax hans onde Lune. Han glædede sig over dette lille Eventyr, gik endnu nogle Gange op og ned med Helene, fjendelig stolt af sin smukke Brud, hos hvem han denne Aften havde opdaget et nyt Talent.

I det bedste Lune kom de Elskende hjem, og for første Gang satte Greven sig tilbords med sin nye Familie, og drak Biin, hvilket Svendsen dog fandt, var et antageligt Surrogat for Punsch. Falkenstjerne var saa elskværdig, saa indsmigrende, at den gamle Svigerfader kom i det allerbedste Lune, og tilsidst indlod sig faderlig med ham om hans Pengesager, og spurgte, om han var fornøiet. Greven greb dette heldige Dieblif, og bekjendte for Svendsen, at han havde en Gjæld af fem tusinde Rigsdaler, som meget trykkede ham. Helene kastede bønlig Diekast til sin Fader. "Ja," sagde denne: "Jeg har jo rigtig nok givet flere Penge ud for Eders Skyld, Børn, end jeg havde gjort Regning paa. Men paa det I dog ret kan holde Bryllup med et glad og fornøiet Sind, saa i Guds Navn! kom til mig imorgen paa Comptoiret, saa skal det heller ikke komme mig

an paa disse 5000 Rdlr." — Greven takkede ham med Barme; Helene omfavnede ham med inderlig Taknemmelighed, og man skiltes ad med gjensidig Tilfredshed med hinanden og med hele den skønne Verden.

To Dage inden den til Brylluppet bestemte, tog Gustav Afsked med Helene, og gik derpaa til Falkensstjerne, som han fandt meget forstemt og adspredt. Og saa Gustav havde Nøie med at skjule sin sorgmodige Sindstemning. De unge Venner hebreidede hinanden deres Mangel paa Munterhed. Greven sagde: "Du veed ikke, hvor lykkelig du er! Fri som en Fugl, flyver du ud til det deilige Gods, der allerede er saa godt som dit." — "Det siger du til mig?" raabte Gustav: "Du Lykkens Yndling! Lad det ikke gaae dig, som den Engelskmand, der skjød sig en Kugle for Panden, fordi han var altfor lykkelig!" — "Nei!" sagde Falkensstjerne: "snarere vil det gaae mig som den Engelskmand, der pilkede Hjertet ud af Livet, fordi han tabte Alting i Spil." — "Hvad mener du?" spurgte Gustav urolig: "Jeg vil sige dig det reent ud," svarede Greven: "Forleden var min tilkommende Svigerfader i sit meest glimrende Skipperlune. Da saae jeg mit Snit, og saasom han selv spurgte mig, om jeg var fornøiet, svarede jeg, at jeg var Fanden ikke fornøiet, eftersom jeg var beladt med 5000 Rigsdalers Gjæld. Helene kastede et Par Dine til ham, som vistnok vare endnu mere veltalende

end mine Ord, thi Gud ske Lov! saavidt jeg mærker, behersker hun ham aldeles. Hvorpaa han gav mig disse 5000 Rdlr." — Gustav afbrød ham: "Er du ikke rørt af saamegen Godhed?" — "Na jo vist er jeg," sagde Greven ligegyldig: "Men nu tænkte jeg ved mig selv: Kunde jeg fordobble denne Sum, var det en skøn Sag; saa havde jeg ligesaameget tilovers, naar Gjælden var betalt. Næste Aften kom jeg efter Sædvane til".... Gustav afbrød ham paa nye: "Til dit forbandede Spilleselskab, og spillede?"..... "Ja," svarede Greven: "og vandt to tusinde Rigsdaler. Da det nu er ganske vist, at naar man har mange Penge hos sig, er Spillelykken altid god, og jeg desuden længe har været uheldig i Spil, var jeg sikker paa min Seier, og tænkte: disse 2000 Rigsdaler kan du nu frit vove næste Aften. Men inden en Time vare de fløiten. Jeg blev ærgerlig, og vilde vinde dem igjen, men jeg var saa ulykkelig at tabe desforuden tre tusinde af mine egne. I et Par Dage var jeg som ude af mig selv, for at vinde min Skat tilbage. Jeg maatte derhen; jeg blev hed i Spillet, og iafte gik ikke blot de sidste af mine Penge, men jeg blev endnu skyldig paa mit Ord tolv hundrede Rigsdaler til den fremmede Prinds og Baron Milliocchi. Jeg er reent fortvivlet derover." — Gustav tænkte med dyb Smerte paa Helenes Skjæbne, og yttrede med sand Deeltagelse sin Kummer over Grevens Uheld. "Hvad

raader du mig?" spurgte denne. — "Det er svært at raade," svarede Gustav: "Vetro dig til Grev Muncz." — "Der faaer jeg ingen Trøst," sagde Greven. — "Den Herre," vedblev Gustav, "i hvis Huus alt dette er skeet, er jo din intime Ven. Tal med ham. Søg gjennem ham at faae en Udsættelse i denne Udbetaling Ja, jeg veed ikke, jeg forstaaer mig ikke paa de Ting." — "Det er altfor ydmygende," sagde Greven, "og lader sig heller ikke gjøre. Og om ogsaa dette ikke var, saa ere mine andre Creditorer blevne reent utaalmodige, siden de veed, at jeg gjør et saa rigt Parti. Min Fader vilde, jeg skulde gjøre Accord med dem. Det vilde jeg nødig, og nu er det for sildigt." — Gustav sagde estertænksom: "Tante Mathilde eier ingen Capitaler, og hun gjør ikke noget Laan, det veed jeg. Havde jeg selv kun Noget!" — "Ja," sagde Greven: "Du er en god Tyr! som alle de der Tntet har. Men er det ikke oprørende, at man saaledes skal martre sig, naar man har en Svigerfader, der sidder i Guld til Halsen? Kunde man dog bare slaae ham endnu en Plade! Hvad skal de Folk med alle de Penge? De forstaae jo dog ikke at bruge dem!" — "Nu gider jeg ikke længer høre paa dig," sagde Gustav: "Naar du taler saaledes, har jeg Tntet mere at sige dig. Farvel. Gud være med dig, for din elskværdige Bruds Skyld!" — Med disse

Ord fjernede han sig, og overlod Greven til hans Sorger og Speculationer.

I Svendsens Huus var nu Alting indrettet til den elskede Datters Bryllup. Dog var man enig om ikke at bede mange Gjæster. Fra Brudgommens Side skulde Ingen møde, uden hans Stedfader, som hans Forlover; fra Brudens Skulde, foruden Familien Struds, et Par gamle, for Svendsen ved en saadan Leilighed uundværlige Benner være tilstede; og den gamle Landsbypræst, i hvis Huus de Elskende først havde mødt hinanden, skulde forrette Vielsen. Dagen før Brylluppet ankam denne Mand i Svendsens Huus tilligemed sin Datter Marie, der var henrykt af Glæde over Helenes Lykke, hvortil hun ansaae sig selv, ikke uden Grund, for at have bidraget. De unge Folks nye Bolig stod paa denne Dag ziirlig og skinnende som et Fæstslot. Tjenere i prægtige Livreer, pyntelige Tjenestepiger vare allerede dragne derind, og ventede det nye Herskab. De smukke Heste bleve striglede og pudse, den prægtige Bogn efterseet og poleret, for at være færdig til næste Aften at hente den unge Grevinde. Alting var Bevægelse, Pragt og Munterhed. Strax efter Middagsbordet gik Helene tilligemed Marie derhen, for at tage Alt i Oiesyn, og for første Gang besørge nogle huusmoderlige Pligter i sit eget Huus. Hendes Forældre lovede at komme siden. Ogsaa Greven havde sat sin Brud Stævne der, og

Helene ønskede Leilighed til at tale et Par fortrolige Ord med ham, thi det var ikke undgaaet hendes Opmærksomhed, at der var noget Spændt i hans Bæsen, hvor megen Umage han end havde anvendt paa at skjule sin indre Misfornøielse under en paatagen, næsten vild Lystighed. Endelig kom han, men ikke allene. Grevinden hans Tante, hendes Datter Emilie, Cousine Nancy og den ofte omtalte fornemme Udlænding vare til Helenes Sorg de Første, der betraadte hendes tilkommende Huus. Dette fornemme Selskab besaae Alt, roste og dadlede med stor Frihed, og glemte næsten aldeles den unge Bertinde, med Undtagelse af den diplomatiske Herre, der derimod glemte baade dem og alt det Dvrige for hende. Den før omtalte fremmede Prinds gif forbi, og saae Comtesse Emilie i Vinduet. Hun aabnede det, og vinkede ad ham, og ogsaa han kom op, og forsøgede Selskabet. For et stort Speil prøvede Comtessen nogle kunstige Dandsepas, hvorpaa fulgte en Prøve paa en ny Dands mellem hende, Prindsen, Falkenstjerne og Cousine Nancy. De Dandsende sang selv i Mangel af andet Orchester, og den diplomatiske Herre paatog sig en Tambour-Majors Rolle, og trommede med Fingrene paa et Bord. Man talte alle slags Tungemaal, loe og støiede, som om den vilde Hær var dragen ind i det endnu ubeboede Huus. Helene og Marie stode i en Vinduesfordybning, som alvorlige og tause Tilskuere.

Falkenstjernes Kammertjener kom ind, som for at søge Noget, men da han saae sin Herre beskæftiget, blev han staaende ved Døren. Da Dandsen imidlertid ikke lod til at ville faae Ende, saae han sig forlegen omkring, og nærmede sig derpaa Helene, som gif ham imøde, for at høre hans Grinde. "Deres Forældre ere her," sagde han: "De sidde i Entreen; de vilde ikke gaae ind, da de hørte, her var Selskab." — Med eet Spring var Helene ude i Entreen, hvor der stod nogle Stole, og hvor Grevindens og endnu en anden Tjener ventede deres Herfskab. Alt Blodet steg op i hendes Kinder, da hun saae sine Forældre sidde her ved Siden af hinanden med en forlegen, ydmyg Mine, ligesom frygtsomme for at indtræde i deres Datters, med deres egne Gaver opfyldte og udzirede Huus. Helene kysede deres Hænder, og nødte dem til at følge ind med sig. Hendes Forlegenhed var i dette Dieblif ganske forsvunden for en ædlere Følelse. Hun tog dem hver ved sin Haand, førte dem ind i Salen, og forestillede dem for Selskabet. Dandsen op: hørte. Falkenstjerne nærmede sig høflig sine Svigerfor: ældre, dog var en vis Undseelse over deres simple Ud: vortes kjendelig i hans Miner. Det øvrige Selskab hil: sede koldt. Comtesse og Cousine Nancy stak Hovederne sammen og loe. Helene vilde nøde sine Forældre til at sætte sig i Sophaen; de affloge det Begge, og bleve staaende i en Afstand. Hun valgte da at sjerne sig tillige

med dem, for at vise dem om i sit nye Huus, en Tour, som det øvrige Selskab alt havde gjort. Svendsens havde ikke seet det Hele færdigt. De syntes at fornøje sig over det. De kom nu ind i et lidet, for Helene indrettet Cabinet. Hendes Bogskab, hendes Stafelie og deslige Ting vare allerede flyttede, og stode her. "See," sagde Svendsen: "der staae jo gamle Venner! Herre Gud! jeg synes ordentlig, de see bedrøvede ud, og passe ikke til det Øvrige. Det gaaer dem som dine Forældre." — Zaarerne kom Helene i Minde. Hun tog sin Faders Haand, og kysede den, uden at sige et Ord. De gamle Folk vilde ikke gaae tilbage til Selskabet. De omfavnede deres Datter, og ønskede hende al Lykke og Belsignelse i hendes tilkommende Bolig, og gif der paa Arm i Arm til deres. Det øvrige Selskab tog ogsaa snart Afsked. Greven fulgte med dem, og Helene gif nu hjem med Marie, i veemodige, dybe Tanker.

En klar og pragtfuld Foraarssol opgif over Helenes Bryllupsdag, og forhøiede dens Festlighed. Selv hævde hun sig ud af Sønnens Arme, som et friskt og yndigt Foraar. Hendes Fader kom ind til hende, ønskede hende en god Morgen, betragtede hende med et veemodigt Smil, og sagde: "Jeg har tænkt, min Glut, at du maaskee i disse Dage kunde faae en eller anden liden Extra-Udgift, og derfor vilde jeg forære dig denne Lap." Med disse Ord stak han hende en Hundred:

daler; Seddel i Haanden. Hold forresten hvad du lo: vede forleden, og naar der skulde komme Noget, som du trængte til eller ønskede, og . . . man kan jo ikke vide, hvordan det kan gaae i Verden, men ihvor det gaaer, saa er der dog Ingen, nei Ingen, der heller vil glæde dig, end din gamle Fader." — Disse sidste Ord sagde han tydelig med Graaden i Halsen. Helene kunde ikke holde sine Taarer tilbage. Hun fastede sig om hans Hals, takkede ham for al hans Godhed, og da hendes Moder i det Samme kom ind, trak hun hende ogsaa hen til Faderen, omslyngede dem Begge med sine Arme, og sagde med Taarer i Øinene: "O jeg føler godt, hvor lykkelig jeg har været hos Eder, og hvilken Kjærlighed og Overbærelse I have vist mig i denne sidste Tid. Vær vis paa, at mit Hjerte paaskjønner det!" — "Hvor her vil blive øde i vort Huus," sagde Svendsen, "naar vort Barn er borte! — Tak min Pige for al den Glæde, du har gjort os!" — Taarerne trillede ned ad hans brune Kinder. — "Kjære Mand," sagde hans Kone: "Lad ikke gjøre os selv og vor Datter Hjertet tungt paa denne Glædesdag. Den gode Gud vil blive hos os Gamle, og ogsaa drage med hende. Gud signe dig, mit Barn!" tilføiede hun, omfavnende Helene, "og lade dine egne Børn gjengjælde dig den Kjærlighed, du altid har vist dine Forældre!"

I dette Dieblig bankede det paa Døren, og Grev Muncé og Falkenstjerne traadte ind. Den Sidste ilede til Helene, kysede hendes Haand og vovede, hvad han i det Mindste i Bidners Nærværelse aldrig pleiede, at omfavne og kysse hende. Derpaa overrakte han sin Brud med smigrende og fjærlige Ord en Bouquet af de skønneste Blomster, og et Skrin fuldt af rige Smykker, hvori Juvelerne, sagde han, alle havde tilhørt hans Moder. Helene modtog den Elskedes Gave med Glæde, og hendes Dine hvilede paa ham med den inderligste Kjærlighed. Muncé takkede for et af hende selv malet Landskab, som hun samme Morgen havde sendt ham. "Jeg har," sagde han, "givet det en Plads, hvorfra jeg bestandig har det for Dinene. Den skønne Sommer, De der har fremtryllet, gjør mig i godt Humeur, og er mig et Barseel om, at der fra idag af begynder en ny Eftersommer af mit Liv, som jeg modtager af en elskværdig Datters Haand." — Han fortalte derpaa, at han kom fra de unge Folks nye Bolig; han roste den, og sagde til Svendsen: "De har været alt for god. Min Søn kan aldrig takke Dem nok." — Endelig bad han ham til Erindring om denne Dag, der saa nøie forenede dem, at modtage en simpel Gulddaase, som han overrakte ham, i det han tilføjede: "Dens Værdi er ikke stor, men den vil være Dem kjær, som den har været mig, naar jeg siger Dem, at den har tilhørt Washing-

ton." — Svendsen sprang iveiret af Glæde. Greven vedblev: "Jeg vilde ønske, at kunne tilføie, at jeg havde modtaget den af hans egen Haand, men det er ikke Tilfældet; jeg har faaet den paa anden Haand af en Americaner, som jeg engang var saa heldig at bevise en Tjeneste."

I en glad Stemning skiltes man nu ad, for at samles om Aftenen til det høitidelige Møde. Da de unge Piger bleve allene, besaae de de skjøne Smykker, prøvede dem alle for Speilet, og Marie udraabte den ene Gang efter den anden: "Er det ikke som jeg siger: Ingen Pige paa Guds hele Jord er saa lykkelig som Du!"

Aftenen kom. Den gamle Præst og Helenes Forældre havde fastsat, at ved Bielsen skulde Alting gaae for sig efter god gammel Ritual og Orden. I Salen stod den guldbroderede Brudeskammel paa sit ziirlige Teppe, med høie Gueridoner ved Siden, der bare store Armstager med Lys. Den gammeldags Lysekrone under Loftet udstrakte sine krumbøiede Arme med de prismatiske Zirater, og syntes ligesom at glæde sig over den sjeldne Ære at straale med saamange Lys. Svendsen og hans Kone, klædte i nye kostbare Klæder, men af beskedent Snit og Farve, modtog allerede Gæsterne, som begyndte at samle sig. Den gamle Præst traadte ind i sin Ordensdragt, og kort efter kom Helene, smuk

kere end nogenfinde, i sin hvide Atlaffes Brudedragt, med Roser og Myrther indflettede i det rige, blanke Haar. Marie fulgte hende, meget pyntet og glad. Majorens Familie straaede som Tulipaner i et Bed. Endelig kom Brudgommen og hans Stedsfader. Det var et smukt Syn at see disse To: Falkenstjerne i Ungdoms og Skjønheds Glands, med sit dunkle, bølgende Haar, sin pragtfulde Stads = Uniform; Muncæ derimod med sit blege Ansigt, sine ædle, stærke Træk, sit hvide Haar, sin sorte Dragt med de glimrende Ordenstegn. De saae ud som det nærværende, levende Dieblif, og den forsvundne Tid med sine høitidelige Minder. Bolmand var den Eneste, som man endnu ventede.

Brudgommen nærmede sig til Svendsen og Helene, og ubemærket af det øvrige Selskab, bad han dem Begge om et Dieblifs Samtale i Cenrum. De fulgte ham ind i et lidet tilstødende Værelse, Svendsen med et Slags Misfornøielse, Helene med den glade Formodning, at hendes Brudgom i et Dieblif som dette vilde takke hendes Fader, og sige dem Begge nogle kjærlige og beroligende Ord. Med en vis Anstrengelse begyndte Greven: "Inden jeg knytter et dyrebart, og, som jeg haaber, uopløseligt Baand, finder jeg mig forpligtet af Ære og Samvittighed til at berette for Dem, Hr. Svendsen, og for dig, min Helene, at jeg er i en meget ulykkelig Tilstand." — De saae Begge forfærdede paa ham, uden

at svare. — "Jeg har havt det Uheld at tabe de fem tusinde Rigsdaler, De forleden var saa god at give mig." — "Hvad for noget?" raabte Svendsen: "Hvor kan et stort, gammelt Menneſke gaae og dratte saamange Penge ud af Lommen? Naar er det skeet? Hvorfor Satan har De ikke talt derom, og meldt det for Politiet?" — I dette Dieblif traadte Bolmand ind, men da han frygtede at forstyrre en Samtale, vilde han trække sig tilbage. — "Nei Svoger, bliv her!" raabte Svendsen: "Hør paa denne Historie! Hvad synes dig? Greven har gaaet og tabt 5000 Rdlr., som jeg havde givet ham." — "Tabt?" gjentog Bolmand, med en ironisk Mine: "Paa hvad Maade tabt?" — En Følelse af Bitterhed mod Lægen syntes at forsøge Grevens Mod. "Mine Herrer!" sagde han: "jeg kan vel have Uret, men jeg vil desuagtet ikke staae for Dem som en Skoledreng. Pengene har jeg tabt i Spil." — "I Spil!" raabte Svendsen, og slog Hænderne sammen. — "Ja!" sagde Greven, og trak paa Skuldrene: "I en Cirkel af de allerfornemste Personer, hvor jeg ofte kommer, spilles der høit; jeg ønskede at fordobble min Skat, og min Handel faldt uheldig ud. Spil, Hr. Svendsen, er jo ogsaa en Handel." — "Ja!" raabte Svendsen: "det er en af dem som Satan driver. Men hvad er nu Deres Hensigt med alt dette?" — "Min Hensigt," svarede Greven sukkende, "er at opfylde min Pligt paa min

Lyksaligheds Beføstning. Jeg har mistet den Capital, hvormed jeg skulde tilfredsstille mine Creditorer. Jeg har desuden tabt en stor Summe paa mit Wresord. Imorgen storme alle Creditorer ind paa mig. Jeg elsker Helene alt for høit til at udsætte hende for at dele en saadan Skjæbne." — "Hvad har De da isinde?" raabte Svendsen, høirød i hele Ansigtet. "At være den eneste Lidende," svarede Greven: "at afstaae fra at ægte Deres Datter, dersom De ikke er ædel og faderfjærlig nok, til at redde hende og mig." — "For Satan og hede Helvede!" raabte Svendsen: "Og det kommer De nu og siger, Herre! nu i dette Dieblif, da alle Gjæster ere komne, og Præsten staaer ved Brudeskamlen? Er det saadan, De elsker min Pige? De vil give hende til Priis for Sorg og Græmmelse, for Verdens Spot og Klaffer? Det deilige Barn som elsker Dem!" — "Det staaer jo i Deres Magt at forebygge alt dette," svarede Greven: "Behag blot at underskrive et Papiir, jeg her har opsat." — Svendsen rev ham det af Haanden, saae det flygtigt igjennem, og udraabte: "En Forpligtelse til at udbetale Dem ti tusinde Rigsdaler inden otte Dage! Er det en Begjæring at komme med til en Mand, der allerede har gjort Mere end han burde som en fornuftig Kjøbmand, der kjender Lykkens Ustadighed? — Troer De at 10,000 Rdlr. ere saa let fortjente som bortspilte lede?" — "Nolig, kjære Svoger!" sagde Wolmand: "Lad

mig tale et Par Ord med Greven. — Siig mig, Hr. Greve, er det idag, iasten, i denne Time at De har tabt disse Penge, hvis Mangel nu sætter dem i pludselig Forlegenhed? Eller er det ikke flere Dage siden dette skeete?" — "Jo!" svarede Greven: "idag er det ikke." — "Og hvad bevæger Dem da til at lade det gaae til denne Yderlighed? hvorfor talte De ikke før?" — "Fordi," svarede Falkenstjerne, noget forlegen, "fordi en Samtale som denne, er, som De selv kan mærke, saa ubehagelig, at man helst opsætter den saalænge som muligt." — Lægen vedblev: "Men endnu een Betragtning tilbyder sig af sig selv: Dersom De ikke ægter Helene, hvorledes redder De dem da fra Deres Creditorer?" — "Meget let," svarede Greven: "Deels veed Enhver, at jeg Intet har; og hvor Intet er, indseer De selv, er Intet at hente; deels er det mig tilbudet at gaae til et fremmed Hof med en Ambassade herfra; det modtager jeg i dette ulykkelige Tilfælde. Mine Creditorer maae da vente til bedre Tider, og jeg forlader mit Fødeland med blødende Hjerte." — Bolmand vedblev: "Altsaa, dersom min Svoger ikke vil eller kan underskrive dette Papiir, saa fjører De hjem nu paa Diebliffet, og lader Brud og Bryllup fare? Er det virkelig Deres Alvor?" — "Ja," svarede Greven: "Ulykken og Æren tvinge mig." — Svendsen, der i største Hæftighed gif op og ned ad Gulvet, udraabte nu: "Er dette en Brudgom?"

Et saa haardt Hjerte!" — Falkenstjerne svarede: "Er dette en Fader, hvis Hjerte er saa haardt? De twins ges ikke af Nøden, som jeg!" — "Hør!" raabte Svendsen: "Det er ikke Pengene, der ligge mig paa Hjertet, skjøndt det er galt, det er det. Men en saadan Hands lemaade af min Svigersøn!" — "Var jeg i dit Sted," sagde Bolmand, "jeg underskrev ikke, dog jo! jeg underskrev!" vedblev han med sagte Stemme: "see paa Helene!" — Alle saae efter hende. Den stakkels Pige var under denne Samtale flygtet til den fjerneste Krog af Bærelset. Her stod hun, og støttede sig med den ene Haand til et Bord; Lysene, som stode paa dette, kastede deres Skin paa hendes Ansigt. Det var dødsblegt; hendes hele Legeme, ja endogsaa hendes Læber skjælvede; hendes Dine vare hæstede til Jorden; hun saae ud i sin Brudedragt som Iphigenia der føres til Offerstedet. Hendes Fader saae taus paa hende; derpaa vendte han sig til Greven, og sagde med blød Stemme: "Fly mig Papiret!" — Han gik hen til et lille Skab i Bærelset, tog et Skrivertoi frem, skar en Pen, og sagde imidlertid sagte til Bolmand, der gik hen til ham: "Beed du vel, min Broder, at naar jeg har udbetalt disse ti tusinde Rigsdaler, saa har jeg ikke nær det Halve mere tilbage af min Nødskilling. Al Resten staaer nu i Handelen, og flyder paa Søen. Sæt nu, det gaaer mig, som saa mangen anden brav og ærlig Kjøbmand

i disse Tider; hvad saa?" — "Min kjære, retskafne Ven!" sagde Lægen: "Om saa skeete, hvilket Gud forbyde, saa staae vi Gamle vore Pjalter sammen; rig er jeg ikke, men Nød skal vi ikke lide. Her er intet Balg. Dette Syn," tilføiede han, pegende paa Helene, "overveier alle Betænkkeligheder; du veed selv, der er et Tab, vi ikke kunde bære." — "Nei! Gud forskaane os for det!" svarede Svendsen. Greven havde imidlertid nærmet sig til Helene. Han kysede hendes Haand, og taledede sagte til hende. Hun løstede ikke Pinene fra Jorden, og svarede ikke. Svendsen overrafte det underskrevne Document, og sagde: "Der! For min Datters Skyld." — Han og Bolmand nærmede sig. "Hvorledes har du det, kjære Helene?" spurgte Lægen. Hun saae hurtig iveiret, og svarede: "Godt, kjære Onkel." — Greven holdt hendes ene Haand; hendes Fader tog den anden, som hun bestandig holdt fast støttet paa Bordet. — "Nu kom, min Pige!" sagde Svendsen: "Alting er færdigt; de Andre vente paa os. — Gaa kom i Guds Navn!" tilføiede han, lidt utaalmodig; og Helene tog hans Arm.

Greven løb tilbage i Salen, og stillede sig for Brudekammen; Helene nærmede sig ved sin Faders Haand; Alle reiste sig. Grev Muncæ stod hos Madame Svendsen. I det Helene kom hen imod dem, flappede hendes Moder hende paa Skulderen, og sagde: "Gud være dig nær, min Pige!" Grev Muncæ tog Brudens Haand, og tryk-

kede den kjærligt. Med en hæftig Bevægelse førte hun hans Haand til sine Læber, og kyskede den. Svendsen førte sin Datter til Brudeskamlen, og stillede hende ved Grevens Side; Falkenstjerne bøjede sig mod sin Brud, hans Ansigt skinnede af Glæde. Den gamle Præst nærmede sig. En høitidelig Tausked herskede. Han begyndte sin Tale, som han ret con amore havde udarbejdet. Den var imidlertid ikke noget Beltalenhedens Mønster, og lod ved sin Længde enhver af de Tilstedeværende Tid og Leilighed til at samle sine egne Tanker. Helene stod i Begyndelsen som en Støtte: først dødbleg; siden blussede den ene Kind, medens den anden var forladt af al Farve. Under Talen syntes det, som hun fattede sig; hun trak Beiret dybt, som om hun følte sig lettet. Begge Kinder fik en høi Farve, hun løftede sit Hoved, og saae paa de Tilstedeværende; især faldt hendes Bine paa hendes Forældre, der sad sammen, og holdt hinanden i Haanden. Præsten gik i sin Tale nu over til at tiltale Brudeparret. Han talte om Svendsens og hans trofaste Hustrues Kjærlighed til hinanden og til deres eneste Datter, og om det gamle Venkab, der forenede ham selv med dette agtværdige Ægtepar. I denne Deel af Talen var en trofskyldig Jnderlighed som rørte Alle. Kun Brudeparret syntes ikke bevæget derved: Brudgommen saae ud som om hans indre Lyksalighed ikke lod

Plads til nogen veemodig Følelse; Bruden stirrede hen for sig, som ganske hensunken i sine egne Betragtninger.

Endelig tog Præsten sin Altarvog frem, gik et Skridt nærmere til Brudeskammelen, og idet han henvendte sig til Brudgommen, sagde han i høitidelig Tone: "Jeg tilspørger Dem, høivelbaarne Hr. Kammerjunker og Lieutenant ved *** (her nævnede han Regimentet), Wilibald Alexander Greve af Falkenstjerne, om De har beraadt Dem med Gud i Himmelen, dernæst med Deres eget Hjertelag, siden ogsaa med Deres Slægt og Venner, at De vil have Jomfru Helene Marie Svendsen, som hos Dem staaer, til Deres Ægte:Hustrue." — Greven svarede med en glad Mine et lydeligt "Ja!" — Præsten vedblev: "Om De herefter vil leve saa med hende, baade i Medgang og Modgang, i hvad Lykke Gud den Almægtige vil Dem tilskikke, som en Dannemand bør at leve med sin Ægte:Hustrue?" — "Ja!" udraabte Greven. — Præsten vedblev: "Om De veed Dem fri, at De ikke har givet nogen anden Kvinde, som nu lever, Deres Ægteskabs:Tro, som dette kan være til Hinder." — "Ja!" svarede Greven, med noget sagtere Stemme end paa de foregaaende Spørgsmaal.

Derpaa henvendte Præsten sig til Helene, der syntes med jomfruelig Ængstelse at vente dette Dieblif. Hun var atter bleg, og skjælvede. Præsten tiltalte hende paa samme Maade, som Greven, idet han sagde:

"Jeg tilspørger Dem, Jomfru Helene Marie Svendsen, om De har beraadt Dem med Gud i Himmelen, dernæst med Deres Hjertelag, siden ogsaa med Deres Slægt og Venner, at De vil have høivelbaarne Hr. Kammerjunker og Lieutenant ved ***, Wilibald Alexander Greve af Falkenstjerne, som hos Dem staaer, til Deres Ægtehuusbonde." — Helene bevægede Læberne, som for at svare, men man hørte intet Ord. Præsten, vant til et saadant Svar fra en undseelig Brud, vedblev: "Om De da vil leve saa med ham, baade i Medgang og Modgang, i hvad Lykke Gud den Almægtige vil Dem tilskikke, som en Dänneqvinde bør leve med sin Ægtehuusbonde."

"Nei!" sagde Helene med fast Stemme.

Alle reiste sig, i første Dieblig uvisse, om de ikke havde hørt feil. Ganske forfærdet vendte Falkenstjerne sig til Bruden; hun skjælvede hæftigt. Præsten standsede et Dieblig; derpaa, i den Formodning, at han vel havde hørt feil, begyndte han at gjentage sit Spørgsmaal: "Jeg tilspørger Dem da, om De vil leve saa med ham baade i Medgang og Modgang"..... Helene lod ham ikke tale ud. "Nei!" raabte hun hæftigt: "Nei! jeg vil ikke, jeg kan ikke ægte Greven." — "Ja," sagde Præsten, og lukkede Bogen: "saa kan jeg ikke fuldbyrde Vielsen." — Helenes Kræfter vare udtømte, hun segnede om; Marte, som stod hende nærmest, greb hende, satte

hende paa sin egen Stol, og blev staaende, holdende hende i sine Arme. Greven var ganske bleg. "Min Gud!" sagde han: "et pludseligt Banvid maa have grebet hende." — Svendsen og Bolmand vare forfærdede ilede til hende; de syntes at dele Grevens Mening. Lægen rev hendes Handske af, og følte hendes Puls. Alle samlede sig om hende. En bragte et Glas Vand, en Anden Eau de Cologne, en Tredie Draaber; man var ivrig beskæftiget med hende; man gned hendes Pande, man overhældte hendes Kjole med Vand. Brudefrandsen faldt af hendes Haar, de rige Lokker og Fletninger hang ned om de hvide Skuldre. Om et Dieblik kom hun til sig selv, og saae sig omkring, med forvildede Bine. Bolmand spurgte: "Kjender du mig, min Helene?" — "Kjæreste Onkel!" svarede hun mat. — "Min elskede Pige!" sagde Greven, og tog hendes Haand; hun trak den tilbage. Bolmand løftede hende iveiret i sine Arme; og støttet paa ham og sin Fader, gik hun ind i næste Værelse. Hendes Moder, Præsten, Grev Muncé og Falkenstjerne fulgte. Bolmand førte Helene til en Stol, og lukkede Døren for de øvrige Gæster, hvoraf Nogle vilde følge. Falkenstjerne knælede for Helene, og sagde: "Min bedste Pige! hvilken ulykkelig Sindsforvirring".... Hun lod ham ikke tale ud; hun reiste sig, og med en Fatning og Bærdighed, som man aldrig tilforn havde seet hos denne unge Pige, sagde hun: "Nei Grev Fal-

fenstjerne, jeg er ikke vanvittig! Tvertimod, et Lys er opgaaet i min Sjæl ved den for mig rædsomme Samtale, som nys fandt Sted her, i dette samme Bærelse. Jeg har bedraget mig. De er ikke den Mand, som jeg elskede med alle min Nands og mit Hjertes Kræfter. Deres Skjønhed og Elskværdighed indtog den uerfarne Pige; men tro dog til min Ære, at jeg var indtagen af disse Fortrin, fordi de i mine Tanker vare det synlige Billede af en ædel Sjæl. Det ere de ikke, og derfor have de heller ingen Magt mere over mig. Min Enthusiasme er borte, og med den min Kjærlighed." —

"Hvorledes, Helene!" raabte Greven: "det har du Hjerte til at sige mig? Saa svag var din Kjærlighed, at den ikke kan overleve et ubesindigt Skridt, som jeg, forledet af min Forlegenhed, vovede at gjøre?" — "O Falkenstjerne!" udbrød Helene: "Min Kjærlighed var sand: Det var Dem selv, som jeg elskede, men De elskede ikke mig Af! at jeg maa bringe saadanne Ord over mine Læber! Ikke den stakkels Pige, som elskede Dem med inderlig Hengivenhed, som med Glæde havde givet sit Liv for Dem, ikke hun var Gjenstanden for Deres Ønsker, men det er græseligt men hendes Faders Rigdom var det. En endnu rigere Brud kan blive Dem til Deel, en langt fornemmere og mere glimrende, men aldrig nogen, som elsker Dem, som den stakkels, simple, saa ofte ringeagtede Helene!" — Hun

skjulte sit Ansigt, og græd bitterligt. "Af kjære Helene! kan du tvivle paa min Kjærlighed?" raabte Greven: "Betænk dog! dersom du nogensinde har elsket mig, hvor kan du da nænne at krænke min Ære, ved i dette Dieblif, paa denne Maade, at bryde med mig, da vi næsten vare forenede ved Præstens Haand? Hvilken Scandal! Hvad vil Verden sige?" — Helene løstede sit Ansigt iveiret, og saae paa ham med et alvorligt Blik: "Dermed truede De mig for nogle Dieblifke siden; da vilde De bryde vort Baand for egennyttige Beregningers Skyld; jeg har nu brudt det af ædlere vigtigere Grunde?" — "Er det Deres Alvor?" spurgte Greven med indædt Harme. "Ja," svarede Helene: "min Beslutning er alvorlig, som min Kjærlighed var det." — "Saa siger jeg Dem og Deres Farvel," raabte Greven. Han tog det ulykkelige Papir frem, kastede det paa Gulvet, og forlod Bærelset. Man hørte ham udenfor med Tordenstemme falde paa sin Tjener, og forlange sin Bogn.

Grev Muncz tog Papiret op fra Gulvet, læste det, lagde det paa Bordet, og kastede sig paa en Stol. Præsten gik ind til Selskabet, der flokkede sig om ham for at saae Oplysning om hvad der var foregaaet. Marie græd, men Familien Struds loe skadefro, dog ikke Frøken Malle, der forenede sig med Marie. Efter et Dieblifs Ophold ilede Helene hen til sine Forældre,

knælede, og omflynge deres Knæe med sine Arme. "O kjære Forældre!" udbrød hun: "Tilgiver mig, at jeg knyttede dette Haand! Tilgiver at jeg paa denne Maade løste det! Med fordoblet Kjærlighed vender Eders stakfels Helene tilbage til Jer. Forskyder mig ikke! Under mig den gamle Plads i Eders Hjerter og i Eders Huus. Lad mig atter lette dig dit huuslige Arbeide, min Moder! atter sidde paa mit lille Kammer med dig, kjære Onkel!" tilføiede hun, idet hun rakte Haanden mod Wolmand. "O tilgiv ogsaa du mig," vedblev hun: "jeg var dig ulydig for første og sidste Gang." — De overøste hende alle Tre med Kjærtegn, og vædede hende med deres Taarer. — "Min Helene!" raabte Wolmand: "min Yndling! du betaler mig i dette Dieblif al min Omsorg og al den Kummer, som din gamle Ven i den senere Tid har lidt for din Skyld." — Svendsen græd af Glæde. "Hør, Moder!" sagde han til sin Kone: "jeg er accurat tilmode, som da jeg kom hjem fra den svære Reise, og du viste mig vort Barn for første Gang." — I deres Hjerters Udgydelse forglemte de reent, at Grev Muncck var tilstede. Alle vendte nu Dinene til ham. Han sad stille, med Armene støttede paa Bordet, og Haanden for Dinene. Helene ilede til ham, kastede sig for hans Fødder, kysede hans Haand, og sagde grædende: "O ædle Herre! vær ikke vred paa mig! Tabet af en saadan Fader vil jeg altid begræde. Jeg var saa stolt af at

være Deres Datter. Tør jeg ikke vedblive at være det? Tør jeg ikke komme til Dem og see Dem? Vil De ikke tillade, at jeg maa pleie Dem, om De bliver syg, og tage Deel i Alt hvad der angaaer Dem?" — Muncæ løstede hende op, satte hende paa sit Knæ, omfavnede hende, og græd. — Strax derpaa forlod han Selskabet, med Løfte om stedse at vedligeholde en venstkabelig Forbindelse med Svendsens Familie.

Helene var meget angreben; hun gik efter sin Onkels Raad strax tilfengs; hendes Moder og Marie fulgte hende op paa hendes Kammer, afførte hende al hendes Pragt, og bragte hende tilfengs. Hun bad sin Moder om, tidlig næste Morgen at lade hente hendes Bogskab og Staffellie, og lade Alting sættes paa det gamle Sted; "saaledes," sagde hun, "at Alting er ved det Gamle, og jeg kan troe, naar jeg vaagner imorgen, at alle de sidste otte Maaneders Begivenheder vare en Drøm!"

Et Par Dage efter kom Svendsen til Grev Muncæ. Han leverede denne det Juveelskrin, som var givet hans Datter. "Det bør blive i Deres Familie," sagde han til Greven: "Men lad os nu tale om en anden Ting. Jeg ærer og elsker Dem som bliv ikke vred for min Driftighed som en Broder!" — "Det er ogsaa Tilfældet med mig, i Henseende til Dem," sagde Greven, og trykkede hans Haand. — "Om saa er," raabte Svendsen: "saa giv mig et Beviis derpaa." —

"Med Glæde," svarede Greven. — "Seer De," vedblev Svendsen: "Lykken har besynderlig været med mig i disse Dage. To Skibe af mine bedste ere ankomne efter den allerheldigste Reise. Jeg har desuden gjort en prægtig Handel. Nu gaaer jeg her, og slæber paa dette Document . . . (han fremtog Beviset til Falkenstjerne). Jeg gider ikke seet det; jeg synes ret, det brænder mig i Lommen. De har saamegen Ære, at Ingen kan give Dem mere, men jeg er en simpel Mand. Dersom De nu virkelig agter mig, og vil ære mig, saa modtager De dette Papiir af min Haand, og giver det til Deres Stedsøn. Jeg synes dog, han hører mig noget til. Min Pige har elsket ham saa høit! — Underlig rørt, takkede Greven Svendsen. "Men," tilføiede han, "Deres ædle Tilbud kan jeg ikke modtage. Sæt Dem i mit Sted. Jeg har elsket Alexander som en Fader; han er opvoxt i mit Huus. Jeg vil ikke undskylde ham; men Forældres Kjærlighed kan jo ikke engang forlade det strafværdige Barn. Nei! saa dybt kan jeg ikke ydmyge ham." — "Saa gjør mig den Ære," sagde Svendsen, "at modtage dette som en Foræring til Dem selv. De kan jo dog understøtte Deres Søn, uden at ydmyge ham." — "Bilde han ikke let gjætte Sammenhængen?" sagde Muncæ: "Tro mig! naar jeg selv trænger, skal jeg tage min Tilflugt til Dem, til Ingen uden til Dem. Men til ham kan jeg ikke modtage Noget."

Svendsen gik misfornøiet bort, og fortalte Bolmand sin Samtale med Grev Muncck. "Jeg vilde dog saa gjerne hjælpe denne Falkenstjerne," sagde han: "Jeg synes ordentlig, jeg holder af ham, fordi han ikke blev min Svigersøn." — Bolmand svarede med et sarcastisk Smil: "Skaf Pengene, og fly mig dem, saa troer jeg nok, jeg skal finde en Udvei, til at anvende dem efter dit Ønske."

Samme Dag kom Grevinde Mathilde, fulgt af Gustav, til Byen. Hun gik strax til Helene, talte længe i Genrum med hende, og fra dette Dieblif knyttedes et sandt Venfskab mellem Helene og denne udmærkede Dame. Hun sagde den tungsindige Pige, at hun blot for hendes Skyld var reist fra Lindenberg, og bad hende følge med sig til dette fredelige og skjøne Opholdsted. — Baade Svendsens og deres Datter modtog denne Indbydelse med Glæde. De fjærlige Forældre lovede selv at afhente deres Yndling; og i Venfskabs Arme, omgiven af alle Foraarets Fortryllelser, ankom Helene med lettet Sind til dette lille Tempel for skjøn Natur og skjøn Kunst.

Hvad enten nu Grev Falkenstjernes diplomatiske Ansættelse var en Sandhed, eller en poetisk Fiction i hiint spændte Dieblif, saa Meget er vist, at den udeblev. Ved Grev Munccks Indflydelse og Bestræbelser blev det imidlertid saaledes indrettet, at den unge Greve i nogle

Har skulde gjøre en Reise i Udlandet. Gustav, som efter Aftale med Bolmand var bleven nogle Dage tilbage i Byen, kom en Morgen til Falkenstjerne, og sagde: "Jeg kjender nogle brave Benner, som interessere sig for dig, uden at kjende nærmere til dig; og ved deres Hjelp er jeg saa lykkelig at kunne tilbyde dig at betale al din Gjæld, dersom du vil give mig en Liste paa dine Creditorer." — Greven saae vist paa ham. "Ja saa!" sagde han: "Nu ja! den Liste skal du saae imorgen!" — "Desuden," vedblev Gustav: "ville de give dig Creditiver til udenlandske Handelshuse, paa de Steder hvor du vil opholde dig, saa du kan reise med Behagelighed." — Greven loe, og sagde: "Troer du, at jeg er et Aales hoved? Tænker du, at jeg ikke begriber, hvem de gode Benner, eller rettere sagt, den gode Ben er? Du er slet skikket til Diplomat. Men det er lige meget! Siig kun, at du har bundet mig den Løgn paa Ormer. Jeg tager imod Pengene, om det saa var ti Gange saa mange. Det er kun en daarlig Erstatning for den skjændige Behandling, jeg har maattet døie." —

Et Aar er forløbet siden hiint forstyrrede Bryllup. En stor Deel af denne Tid har Helene tilbragt paa Lindenborg. Det nuværende Aars Foraar havde neppe begyndt at udklække sine første Sneflokker og Violer, førrend Grevinde Mathilde paanye havde hentet sin unge Beninde. Hendes Forældre havde fulgt med, og vare

igjen reist hjem. Kort efter kom ogsaa Bolmand. En Dag da han traadte ind til Grevinden, stod denne, og saae ud af Binduet, saa ganske fordybet i sig selv, at hun ikke bemærkede sin Vens Nærværelse, førend han spurgte, hvad der saaledes tildrog sig hendes hele Opmærksomhed? "See vore Yndlinger!" svarede hun: "De komme der nede i Alleen." — Bolmand saae Gustav og Helene komme Arm i Arm. Den unge Mand bøiede sig til sin smukke Ledfagerinde med glædestraalende Blikke. Helene saae ham ind i Øinene med et Udtryk af inderlig Hengivenhed. De syntes fordybede i en fortrolig Samtale. Bolmand tog Grevindens Haand: "Kjære Veninde!" raabte han: "Mine Ønsker møde Deres; ikke sandt?" — "Mine kjæreste Ønsker," svarede hun. "Men," tilføiede hun, idet hun vendte sig fra Binduet, "maa man ikke billig være bange for at fæste sine Øine paa et kjært Haab?" — "Nei," svarede Lægen: "ikke Øine, som Deres, saadanne Øine, som skue ind i Evigheden. See, der komme vore Yndlinger. De hilse os med glade Miner, de vise os med Tegn, at de bringe os Foraarsblomster. Lad os haabe, at allerede denne Sommer vil bringe Roser for dem og for os."

"Ja," svarede Grevinden, idet hun paanye saae ud af Binduet: "Tiden bringer jo Roser."

